

วัฒนธรรมไทย

เล่ม ๑

ราชวงศ์ชอง (พ.ศ. ๑๕๐๓ - ๑๘๑๙)

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง ๒,๐๐๐ เล่ม

พ.ศ. ๒๕๑๓

องค์การค้ำของครูสภา

ศึกษากษัตริย์พานิชย์

ถนนราชดำเนินกลาง

จัดพิมพ์จำหน่าย

๒๐๗๔

B. 10778925
L. 12594040

ACC. NO.	16026
Date received	30.09.2515
Call No.	PL 3876 TA 4175 Q.8

คำนำ

ในการประชุมคณะกรรมการดำเนินงานจัดพิมพ์หนังสือชุดภาษาไทย เพื่อทบทวนงานที่ได้ดำเนินมาแล้วในปีแรก คณะกรรมการดำเนินงานได้มีมติให้เพิ่มการจัดพิมพ์หนังสือชุดภาษาไทยขึ้นอีก ๓ ชุด คือ ชุดประชุมพงศาวดาร ชุดรามเกียรติ์ และชุดพงศาวดารจีน

ชุดพงศาวดารจีนซึ่งจัดเป็นชุดที่ ๒๐ นี้ คณะกรรมการได้มีมติให้จัดพิมพ์เฉพาะเรื่องท่นบเนองเป็น “พงศาวดารจีน” จริง ๆ เสียก่อน ส่วนเรื่องจีนอื่น ๆ ที่จัดว่าเป็น “เกร็ด” พงศาวดารบ้าง หรือที่แต่งเป็นแบบนวนิยายบ้าง ให้จัดพิมพ์ต่อภายหลัง

ความจริงหนังสือพงศาวดารจีนไม่ว่าประเภทใดมีผู้นิยมอ่านกันมาก ในสมัยก่อนชาวบ้านร้านตลาดทั่วไปติดพงศาวดารจีนเหมือนกับมารับประทานอาหาร ฉะนั้น จึงปรากฏว่าบรรดาหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว จะต้องลงเรื่องจีนอย่างน้อยหนึ่งเรื่องเป็นประจำ นักอ่านจะซื้อหนังสือพิมพ์รายวันเพื่ออ่านเรื่องจีนวันต่อวัน เรื่องที่ลงพิมพ์นั้นบาง

เรื่องก็เป็นเรื่องที่เคยพิมพ์เป็นเล่มมาแล้ว แต่หาอ่านไม่ได้
 เพราะต้นฉบับเดิมหายาก และมีได้มีการพิมพ์ขึ้นใหม่ บาง
 เรื่องก็เป็นเรื่องที่แปลขึ้นใหม่จากนวนิยายจีน ซึ่งแต่งอิง
 พงศาวดาร บางเรื่องก็เป็นเรื่องที่นักประพันธ์ไทยแต่งขึ้น
 เอง ทำนองแตงนวนิยายอาศัยพงศาวดารจีน เรื่องอิง
 พงศาวดารจีนที่น่าอ่าน เพราะเป็นเรื่องมีคติแกชีวิตและ
 ครอบคลุมก็มีหลายเรื่อง เช่น เรื่องจอยุ้ยเหม้ง เป็นต้น
 ส่วนเรื่องจีนที่จัดได้ว่าเป็นเรื่อง "พงศาวดาร" นั้น
 ปรากฏจากหนังสือตำนานสามก๊ก พระนิพนธ์สมเด็จพระกรม
 พระยาคำรงราชานุภาพว่า พระบาทสมเด็จพระพุทธยอด-
 ฟ้าจุฬาโลก มีพระราชดำรัสสั่งให้แปลขึ้น ๒ เรื่อง คือเรื่อง
 ไช่ฮั่นเรื่องหนึ่งกับเรื่องสามก๊กเรื่องหนึ่ง โปรดให้สมเด็จพระ
 เจ้าหลานเธอกรมพระราชวังหลัง ทรงอำนวยการแปล
 เรื่องไช่ฮั่น และให้เจ้าพระยาพระคลัง (หน) อำนวยการ
 แปลเรื่องสามก๊ก นับเป็นเริ่มแรกของการแปลพงศาวดาร
 จีนมาเป็นภาษาไทย ในรัชกาลที่ ๒ ได้มีการแปลบ้าง แต่
 ปรากฏว่าส่วนใหญ่ได้มีการแปลในรัชกาลที่ ๔ และรัชกาล
 ต่อ ๆ มา

ก

แต่การแปลพงศาวดารจีนเป็นภาษาไทยในครั้งนั้นหา
ได้แปลตามลำดับราชวงศ์กษัตริย์จีนไม่เข้าใจว่าอาจเพ่งเล็ง
ไปในความสนุกของเรื่องหรือตามแต่จะหาต้นฉบับได้มาก
กว่า ทั้งผู้อ่านไม่ปรารถนาจะหาความรู้ทางประวัติศาสตร์
นอกจากความสนุกเป็นสำคัญ แต่ในการพิมพ์คราวนี้ คณะ
กรรมการมีความคิดเห็นว่า ควรจะจัดพิมพ์ใหม่ตามลำดับ
ราชวงศ์กษัตริย์จีน ซึ่งบางทีจะเป็นประโยชน์แก่ผู้สนใจของ
ประวัติศาสตร์บ้าง จึงได้เรียงลำดับการพิมพ์ดังต่อไปนี้ คือ

๑. ไคเก็ก เริ่มแต่ประวัติศาสตร์ยังเจอบันทึกด้วย
นิยาย เช่น การสร้างดวงอาทิตย์
ดวงจันทร์ สร้างโลก ฯลฯ จนถึง
ตอนใกล้ประวัติศาสตร์ กษัตริย์
องค์แรก ๆ ของจีน ตั้งแต่สมัยที่
กษัตริย์ไตซันเสวยราชย์ โดย
ราษฎรเป็นผู้เลือก จนถึงปฐม
กษัตริย์สืบราชวงศ์ คือ กษัตริย์
ราชวงศ์แฮกับกษัตริย์ราชวงศ์เซียว
(ก่อนพุทธศักราช ๒๑๕๔ ปี ถึง
ก่อนพุทธศักราช ๑๒๔๐ ปี)

๗

๒. ห่องสิน	}	ราชวงศ์เซียว และราชวงศ์จิ่ว
๓. เลียดก๊ก		(ก่อนพุทธศักราช ๑๒๔๐ ปี ถึง
๔. ไช่ฮั่น		พุทธศักราช ๒๕๗)
๕. ไต้ฮั่น	}	ราชวงศ์จิ้น และราชวงศ์ฮั่น
๖. ตงฮั่น		(พ.ศ. ๒๕๘—๓๓๗)
๗. สามก๊ก		ราชวงศ์ฮั่นตอนปลายต่อราชวงศ์
		วุยและราชวงศ์จิ้นตอนต้น
		(พ.ศ. ๓๓๗—๘๐๗)
๘. ไช่จิ้น	}	ราชวงศ์จิ้น ราชวงศ์ซอ ราชวงศ์ชิว
๙. ตงจิ้น		ราชวงศ์เหลียง และราชวงศ์ตัน
๑๐. นำซอ		(พ.ศ. ๘๐๘—๑๑๓๒)
๑๑. ส่วยถัง	}	ราชวงศ์ชุย และราชวงศ์ถังตอนต้น
๑๒. ชุยถัง		(พ.ศ. ๑๑๓๒—๑๑๖๑)
๑๓. เสาบัก		ราชวงศ์ถัง
๑๔. ชยนกั๊ย	}	(พ.ศ. ๑๑๖๑—๑๔๕๐)
๑๕. ชเตงซัน		
๑๖. ไช้อว		
๑๗. บุษเชกเทียน		

๑๘. หงอโต้ว } ราชวงศ์เหลียง, ราชวงศ์จิ้ง, ราช
 วงศ์จัน, ราชวงศ์ซัน, ราชวงศ์จิ่ว
 (พ.ศ. ๑๔๕๐—๑๕๐๓)

๑๙. น้ำบักซ่อง
 ๒๐. บ้วนฮ่วยเหลา
 ๒๑. โหงวโฮ้วเพงไซ
 ๒๒. โหงวโฮ้วเพงหน้า
 ๒๓. โหงวโฮ้วเพงบัก
 ๒๔. ชวยงัก
 ๒๕. ซองกิง
 ๒๖. เปาเล่งถุกงอัน

ราชวงศ์ซ้อง
 (พ.ศ. ๑๕๐๓—๑๘๑๙)

๒๗. ง่วนเฉียว

ราชวงศ์หงวน
 (พ.ศ. ๑๘๒๐—๑๙๑๑—

๒๘. เม่งเฉียว
 ๒๙. เองเลียดต้วน
 ๓๐. ซองเต็กอวกังหน้า
 ๓๑. ใต้้องเผ่า
 ๓๒. เชี่ยวอึงเผ่า
 ๓๓. เนยหน้าอดชอ

ราชวงศ์เหม็ง
 (พ.ศ. ๑๙๑๑—๒๑๘๖)

๓๔. เม่งมวดเซงฉื่อ } ราชวงศ์เซ็ง
 ๓๕. เซงเฉียว } (พ.ศ. ๒๑๘๗—๒๔๕๔)
 รวมทงสนเบ็นหนังสือ ๓๕ เรื่อง ซึ่งถ้าแบ่งตาม

ขนาดหนังสือชุดภาษาไทย ก็อาจจะได้ไม่ต่ำกว่า ๕๐ เล่ม
 ค้นฉบับพิมพ์พงศาวดารจีนตามบัญญัติดังกล่าวนี้ ใน
 ปัจจุบันหาอ่านกันได้ยาก เพราะส่วนใหญ่มิได้มีการพิมพ์
 ขึ้นใหม่ นอกจากเรื่องที่นิยมกันว่าสนุกมาก ๆ เท่านั้น การ
 พิมพ์คราวนี้ก็ต้องยืมต้นฉบับจากหลายเจ้าของด้วยกัน ซึ่ง
 กรุณาต้องขอแสดงความขอบคุณท่านเจ้าของต้นฉบับทุก
 ท่านไว้ ณ ที่นี้ด้วย เพราะความเอื้อเฟื้อของท่านเท่ากับ
 เป็นการช่วยรักษาวรรณกรรมของชาติให้คงไว้ส่วนหนึ่ง
 และการจัดพิมพ์นี้ก็ได้แก้ไขเฉพาะอักษรวิธี ส่วนถ้อยคำ
 สำนวนต่าง ๆ ได้คงไว้ตามเดิม ซึ่งท่านจะได้ทราบภาษา
 ที่คนไทยเรานิยมใช้เมื่อร้อยปีเศษมาแล้วว่าเป็นอย่างไร.

พงศาวดารจีน

๔
เรื่อง

๒ | บวนฮ่วยเหลา เล่ม ๑

ราชวงศ์ซ้อง (พ.ศ. ๑๕๐๓ — ๑๙๑๕)

จกกล่าวกษัตริย์ในวงศ์ซ้องเฉียวมีความว่า พระเจ้า
ซ้องจิ้นจงฮ่องเต้เป็นกษัตริย์สืบมา ในวงศ์พระเจ้าซ้อง-
เกาโจคือเตยคังเอียน ตอลงมาเป็นกษัตริย์ทสามครอง
ราชสมบัติมาได้ห้าปี พระราชกฤษฎาเดชาานุภาพผ่านแผ่
ไปทั่วทิศานุทิศ ราษฎรได้ทำมาหากินเป็นสุขานุสุขทั่ว
ราชอาณาจักร

เวลาวันหนึ่ง พระเจ้าซ้องจิ้นจงฮ่องเต้ทรงทอดพระ
เนตรเห็นหญิงสนมและสาวใช้ในพระราชวังมากกว่า
มากนัก ต้องตรากตรำรับราชการอยู่ในพระราชวังมิได้มี
ลูกแล้ว จึงโปรดอนุญาตว่าผู้ใดอยากจะไปอยู่บ้านมีลูกแล้ว
ก็ตามเถิด หญิงเหล่านั้นครันได้โอกาสแล้วก็ลาออกนอก
ราชการกลับไปอยู่บ้านประมาณพันห้าร้อยคน

ครั้นอยู่มาวันหนึ่งพระเจ้าซ่งจินจงฮ่องเต้เสด็จออก
 ขุนนางเฝ้าพร้อมกัน ตันหลิมซันที่จิงกราบทูลว่า พระ-
 องค์ทรงอนุญาตให้นางสนมทั้งหลายไปอยู่บ้านเดิมนั้น ก็
 เพราะทรงพระกรุณาแก่ชนทั้งหลาย พระเดชพระคุณเป็น
 ที่สุดท้แล้ว แต่บัดนี้ข้าพเจ้าเห็นว่านางพนักงานซึ่งจะรับ
 ราชการในพระราชวังนั้น หาพอรับราชการไม่ขอพระ-
 องค์จึงมีหนังสือรับสั่งไปถึงหัวเมืองทงปวง ให้เก็บหญิง
 สาวส่งมาเป็นนางสนม และนางพนักงาน ให้ครบตาม
 ตำแหน่งจึงจะชอบ พระเจ้าซ่งจินจงฮ่องเต้ได้ทรงฟัง
 จึงตรัสว่า เติมเราให้ปล่อยไปแล้วบัดนี้จะกลับเก็บมาใหม่
 นั้นหาควรไม่ ราษฎรจะได้ความเดือดร้อน ตรัสดังนั้น
 แล้ว จึงทรงพระราชดำริถึงไปยอ่อง ไปยอ่องนั้นเป็น
 พระราชบุตรพระเจ้าซ่งไท่โจ้วผู้เป็นต้นวงศ์ผู้ใหญ่อยู่
 บัดนี้ก็มีอายุมากแล้ว แต่หาบุตรมิได้ ภรรยาเดิมก็ดับสูญ
 ไปแล้ว จำจะจัดขุนนางที่ฉลาดไปเมืองซัวไซ จัดหา
 หญิงสาวที่มีตระกูลรูปร่างงดงามดี มาให้เป็นภรรยา
 ไปยอ่องคนหนึ่ง ก็จับหญิงรูปร่างสะอาดอีกแปดสิบ
 คน เข้ามารับราชการในพระราชวัง ท้ายเมืองซัวไซนั้น
 เป็นหัวเมืองใหญ่ ผู้คนมากพอจะเลือกหาได้ ทรงพระราช

ครั้นอยู่มาวันหนึ่งพระเจ้าชองจินจงฮ่องเต้เสด็จออก
 ขุนนางเฝ้าพร้อมกัน ต้นหลิมซันที่จึงกราบทูลว่า พระ-
 องค์ทรงอนุญาตให้นางสนมทั้งหลายไปอยู่บ้านเดิมนั้น ก็
 เพราะทรงพระกรุณาแก่ชนทั้งหลาย พระเดชพระคุณเป็น
 ที่สุดที่แล้ว แต่บัดนี้ข้าพเจ้าเห็นว่านางพนักงานซึ่งจะรับ
 ราชการในพระราชวังนั้น หาพอรับราชการไม่ขอพระ-
 องค์จึงมีหนังสือรับสั่งไปถึงหัวเมืองทั้งปวง ให้เก็บหญิง
 สาวส่งมาเป็นนางสนม และนางพนักงาน ให้ครบตาม
 ตำแหน่งจึงจะชอบ พระเจ้าชองจินจงฮ่องเต้ได้ทรงฟัง
 จึงตรัสว่า เดิมเราให้ปล่อยไปแล้วบัดนี้จะกลับเก็บมาใหม่
 นั้นหาควรไม่ ราษฎรจะได้ความเดือดร้อน ตรัสดังนั้น
 แล้ว จึงทรงพระราชดำริถึงไปยออง ไปยอองนั้นเป็น
 พระราชบุตรพระเจ้าชองไทโจ้วผู้เป็นต้นวงศ์ผู้ใหญ่อยู่
 บัดนี้ก็มีอายุมากแล้ว แต่หาบุตรมิได้ ภรรยาเดิมก็ดับสูญ
 ไปแล้ว จำจะจัดขุนนางที่ฉลาดไปเมืองซัวไซ จัดหา
 หญิงสาวที่มีตระกูลรูปร่างงดงามดี มาให้เป็นภรรยา
 ไปยอองคนหนึ่ง ก็จับหญิงรูปร่างสะอาดอีกแปดสิบ
 คน เข้ามารับราชการในพระราชวัง ด้วยเมืองซัวไซนั้น
 เป็นหัวเมืองใหญ่ ผู้คนมากพอจะเลือกหาได้ ทรงพระราช

คำริแล้วกรับส่งให้ทันหลิมเป็นข้าหลวง ถือนั่งสอรับส่ง
ไปเมืองชวไช้ ทันหลิมก็กราบถวายบังคมลามาจัดบ่าวไพร่
และเสบียงอาหาร พร้อมแล้วก็ออกจากเมืองหลวงตรงไป
เมืองชวไช้ ฝ่ายผู้รักษาเมืองชวไช้กับขุนนางทั้งหลาย
แจ้งว่าทันหลิมเป็นข้าหลวงเชิญหนังสือรับส่งมากพากันไป
รับตามธรรมเนียมเชิญหนังสือรับส่งกับข้าหลวงเข้าเมือง
ให้หนังสือแล้วกสนทนาด้วยขอราชการต่าง ๆ

ทันหลิมก็อ่านหนังสือรับส่งให้ผู้รักษาเมืองและขุน
นางฟัง ขุนนางทราบแล้ว ก็หมายประกาศไปถึงนายบ้าน
นายอำเภอทุกแห่งทุกตำบล กำนันอำเภอก็บ่าวร้องว่า
ขุนนางและราษฎรทั้งหลายผู้ใดมีบุตรสาวอายุแต่สิบสามปี
ขึ้นไป สิบเก้าปีลงมา ให้บิดามารดาพาตัวมาที่บ้านผู้
รักษาเมือง ด้วยพระเจ้าแผ่นดินจะต้องพระราชประสงค์
ถ้าผู้ใดมีบุตรสาวบิดบังซ่อนเร้นไว้ไม่พาตัวมาให้ข้าหลวง
เลือกถ้าจับได้จะเอาตัวบิดามารดาเป็นโทษ

ฝ่ายราษฎรทั้งหลายได้แจ้งว่า กำนันพบนายอำเภอ
บ่าวร้อง ทมิบุตรสาวก็พาบุตร ไปที่บ้านผู้รักษาเมือง
ประมาณสองร้อยคนเศษ ทันหลิมกับผู้รักษาเมืองกรมการ
พร้อมกัน เลือกได้บุตรสาวราษฎรได้ประมาณห้าสิบคน

ยังหาครบจำนวนไม่ทันหลิมจึงว่ากับผู้รักษาเมืองกรมการ
ว่า เติมพระเจ้าแผ่นดินทรงพระเมตตาแก่นางสนมทอง
หลาย ซึ่งต้องกักขังอยู่ในพระราชวัง จึงโปรดให้ปล่อย
ไปอยู่บ้านประมาณพันห้าร้อยคน

บางคนจะต้องพระราชประสงค์แต่แปดสิบคน แต่
หญิงแปดสิบคนนั้นถึงเป็นบุตรราชฎรก็หาเลือกไม่ กับหญิง
อีกคนหนึ่งจะต้องพระราชประสงค์มีตระกูลด้วยก็หา
ได้ไม่ ชนแต่หญิงแปดสิบคนก็ไต่ยังไม่ครบจำนวนอีก
ข้าพเจ้าสงสัยท่านทั้งหลายว่าจะปิดบังไว้หาส่งมาให้เลือก
ตามพระราชประสงค์ไม่ ข้าพเจ้าจะขอค้นดูถ้าผู้ใดปิดบัง
ไว้ก็จะให้มีโทษแก่ผู้นั้น ผู้รักษาเมืองจึงว่ากับหลิมว่า
ข้าพเจ้าขอทะเลาอีกสามวันจึงจะจัดสรรมาให้ท่านเลือกใหม่
ก็คงจะได้ ทันหลิมก็หาฟังไม่ จึงให้คนไปค้นตามบ้าน
ขุนนางและราชฎร

ฝ่ายเต็กกวงซึ่งเป็นขุนนางนายทหารกลับไปบ้านก็
มีความวิตกเป็นอันมาก ด้วยว่ามีน้องสาวอยู่คนหนึ่งชื่อ
นางเต็กเซยกิมอายุสิบหกปีรูปร่างงดงามสติปัญญาดี จึง
คิดว่าเราเป็นขุนนางจะปิดบังไว้ก็ไม่ได้ ถ้าทันหลิมรู้ไป
เราก็จะมีโทษเป็นข้อขั้ตรับสั่ง ฝ่ายนางเม่งสีภรรยาเห็น

สามี่ไม่สบายจึงถามว่า ข้าพเจ้าเห็นท่านไม่สบายท่านมี
 ทุกข์ร้อนด้วยสิ่งใด เต็กกวงจึงบอกว่า บัดนี้มีรบสงให้
 ต้นหลิมมาเลือกหาหญิงสาวที่มีรูปร่างดีมีตระกูลคนหนึ่ง
 กับหญิงอีกแปดสิบคนจะเอาที่รูปดีถึง ไม่มีตระกูลก็ไม่ว่า
 บัดนี้ยกหาได้ครบจำนวนไม่ บัดนี้เราเป็นทุกข์ด้วยนาง
 เต็กเซยกิมน้องเรานัก ถ้าปิดบังไว้ ความทราบไปถึง
 พระเจ้าแผ่นดินก็เบ็นขอขตรบสงจะมีโทษใหญ่ เมื่อ
 เต็กกวงพูดกับนางเมงสนน นางเต็กเซยกิมนั่งอยู่ข้างใน
 ได้ยินแต่ปลายคำว่าจะมีโทษ จึงเดินออกมาถาม
 ว่าพทั้งสองพูดกันด้วยสิ่งใด ซึ่งว่าจะมีโทษนั้น
 ฝ่ายเต็กกวงได้ฟังน้องสาวถาม ครั้นจะปิดความ
 ก็ไม่ได้จึงเล่าความให้น้องฟังดังมีรบสงมานนทุกประการ
 นางเต็กเซยกิมว่าซึ่งพทั้งสองนงปรึกษากันว่า ถ้าจะส่ง
 ข้าพเจ้าไปเมืองหลวง กลัวว่าข้าพเจ้าจะได้ความลำบาก
 นนพระคุณเป็นที่สุดแล้ว แม้นมีส่งข้าพเจ้าไปถ้าความ
 ทราบถึงพระเจ้าแผ่นดิน พทั้งสองจะมีความผิดข้อใหญ่
 พทั้งสองจงส่งข้าพเจ้าไปเถิด ตามแต่ว่าสนาจะเป็นตาย
 ประการใดก็ตามบุญ ขอแต่อย่าให้พทั้งสองมีโทษเลยจะ
 ได้ปรนนิบัติมารดา เต็กกวงจึงว่า เจ้ากับพสองคนพ

น้องแทนบิดาก็ตายแล้วตั้งแต่มารดา พักใจว่าจะได้เห็น
หน้ากันช่วยกันปฏิบัติมารดา นางเต็กเซยกิมจึงตอบว่า
ซึ่งพี่จะมีหนังสือไปทูลขอนั้นถ้าโปรดให้ก็จะได้อยู่ แม้นมิ
โปรดก็จะพากันได้ความเดือดร้อน ขอพี่จงส่งข้าพเจ้าเข้า
ไปเถิด เต็กก๊วงก็หาตอบประการใดไม่

ฝ่ายต้นหลิม ครั้นถึงกำหนดไม่เห็นขุนนางและ
ราชบุตรีสาวมาให้เลือก จึงไปเที่ยวค้นตามบ้าน
ขุนนางและราชบุตรี ฝ่ายคนใช้เต็กก๊วงแจ้งความว่าต้นหลิม
มาเที่ยวค้นบุตรีสาวขุนนางและราชบุตรี ก็มาแจ้งความแก่
เต็กก๊วงและนางเต็กเซยกิมทุกประการ นางเต็กเซยกิมได้
ฟังจึงให้คนใช้ไปบอกกับต้นหลิมว่า เต็กก๊วงมีน้องสาว
อยู่คนหนึ่งยอมถวายแล้ว ขอท่านอย่าได้มาค้นที่บ้านเลย
คนใช้รับคำสั่งแล้วก็คำนับลาไปแจ้งความแก่ต้นหลิมตาม
นางเต็กเซยกิมส่งทุกประการ ต้นหลิมครั้นได้ฟังคนใช้มา
แจ้งความแล้วก็กลับไปที่อยู่ ฝ่ายนางเต็กเซยกิมกับเต็ก-
ก๊วงก็เอาเห่กันนั้นไปเล่าให้มารดาฟังตาม ซึ่งมีรับส่งมานั้น
ทุกประการ ฝ่ายนางก็สื้อมารดาได้ฟังบุตรีทั้งสองมาแจ้ง
ความก็เสียใจ ร้องไห้รำไรไปเป็นอันมาก หารู้ที่จะทำ
ประการใดไม่ จะขัดขึ้นไว้ก็กลัวจะมีความผิด ฝ่ายต้นหลิม

รูปที่ ๑ นางเด็กเซบก็มร่าตามารกานางงักสี แล้วร้องไห้

ครั้นกลับไปที่อยู่ใต้สองสามวันก็จัดเลือกหญิงใต้ครบแปด-
 สิบคนแล้ว ก็ให้คนใช้ไปเตือนเต็กกวงว่าจะกลับไปเมือง
 หลวง แล้วจงเร่งพานางเต็กเซยกิมมาโดยเร็วเถิด คนใช้
 ก็คำนับลามาแจ้งความแก่เต็กกวงทุกประการ ฝ่ายนาง
 เต็กเซยกิมเห็นมีผู้มาเตือนก็ไปลามารดาว่า ข้าพเจ้าขอลา
 มารดาแล้ว มารดาจึงอยู่เป็นสุขเถิด นางงักสิดีพึ่งบุตร
 อ่าลากร้องไห้ แล้วเดินเข้าไปในเรือนหยิบเอานกทำด้วย
 หยกมาส่งให้บุตรสาวคนหนึ่ง แล้วบอกว่านกทำด้วยหยกคู้
 น เมื่อบิดาเจ้าเป็นขุนนางนายทหารมีความชอบ พระ-
 เจ้าแผ่นดินพระราชทานนกคู้ให้บิดาเจ้า บิดนเจ้าจะไป
 จากมารดา มารดาหาอะไรให้เป็นสำคัญไม่ และเจ้าจง
 เอานกหยกช้อวนเอียนไปนกหนึ่ง แล้วส่งให้เต็กกวงไว้
 นกหนึ่ง นางเต็กเซยกิมรับนกแล้วร้องไห้เศร้าโศกรักกัน
 เป็นอันมาก แล้วส่งเต็กกวงว่า ท่านจงอยู่ปรนนิบัติรักษา
 มารดาจงดีเถิด ข้าพเจ้าขอลาพทั้งสองไปแล้ว นางงักสิดี
 มารดากับเต็กกวง ก็พาตัวนางเต็กเซยกิมไปส่งให้ทันหลิม
 ทบ้านผู้รักษาเมือง

ฝ่ายทันหลิมเห็นเต็กกวงกับนางงักสิดี พานางเต็กเซย
 กิมมาส่งก็มีความยินดี ด้วยนางเต็กเซยกิมมีรูปร่างงดงาม

ทั้งจริตกริยากดี หดงทั้งปวงไม่เสมอเหมือน ถ้าเราพา
 ไปถวายก็คงโปรดคิดตงนนแล้ว ตันหลิมจึงว่ากับนางงักสี
 ว่า บุตรท่านรูปร่างงดงามถ้าพระเจ้าชองจันจงชองเต้ทอด
 พระเนตรเห็นก็คงโปรด ท่านอย่าวิตกเลย พุดแล้วตัน-
 หลิมก็ลาผู้รักษาเมืองพานางเต็กเซยกิมกับหญิงแปดสิบคน
 ออกจากเมืองชัวไซตรงไปเมืองหลวง ครนถึงเมืองหลวง
 ตันหลิมก็พานางเต็กเซยกิมกับหญิงแปดสิบคน เข้าเฝ้า
 พระเจ้าชองจันจงชองเต้ แล้วกราบทูลตามซึ่งได้จัดเลือก
 หดงเหลานันมาทูลถวายสมคังพระราชประสงค์ทุกประการ
 พระเจ้าชองจันจงชองเต้ทอดพระเนตรเห็นนางเต็กเซยกิม
 มีสิริรูปเป็นอนติ หดงทเลือกสรรมาด้วยกนนหนาเสมอ
 ไม่ ก็ชอบพระทัย จึงตรัสถามว่า เจ้าชื่อไร แซ่ไร อยู่
 เมืองไหน บิดามารคามีอยู่หรือไม่ นางเต็กเซยกิมจึงกราบ
 ทูลเป็นคำโคลงถวายใจความว่า ข้าพเจ้าแซ่เต็กบิดาข้าพ-
 เจ้าชองหงวนถึงแก่กรรมเสียแล้ว ยังแต่มารดาชองกสี พ
 ข้าพเจ้าชอเต็กกวง ตัวข้าพเจ้าชอเต็กเซยกิม

พระเจ้าชองจัน จง ชองเต้ได้ทรงฟังนางเต็กเซยกิม
 กราบทูลเป็นคำโคลงตงนนจึงตรัสว่า นางเต็กเซยกิมนม
 สติบัญญัติรูปร่างก็ดีหาผู้ใดเปรียบไม่ ขณะนั้นไปยออง

เผื่ออยู่ที่นั่นด้วย จึงมีพระราชดำรัสกับไปย่องว่า เราได้
 ให้ทันหลิม ไปพาหญิงแปดสิบคนมาไว้รับราชการในพระ
 ราชวัง กับหญิงอีกคนหนึ่งเอาที่รูปดีมีตระกูลก็ได้ตั้ง
 ประราธนา ด้วยหวังว่าจะยกให้เป็นภรรยาท่าน ท่านจะได้
 มีบุตรสืบตระกูลต่อไป ท่านจึงรับเอานางเต็กเซยกิมนี้ไป
 เลี้ยงเป็นภรรยาเถิด ไปย่องจึงกราบทูลว่า ซึ่งพระองค์
 พระราชทานนางเต็กเซยกิมให้เป็นภรรยาข้าพเจ้านั้น พระ
 เสด็จพระคุณเป็นที่สุดแล้ว แต่ข้าพเจ้าเห็นว่า พระองค์ให้
 เลือกรวมมาควรจะเอาไว้รับราชการในพระราชวัง จึงจะ
 ชอบ ซึ่งจะพระราชทานให้ข้าพเจ้านั้นหากควรไม่ พระ
 เจ้าช่องจินจงฮ่องเต้ได้ทรงฟังไปย่องกราบทูลจึงตรัสว่า
 เราเป็นกษัตริย์ได้ออกกว่าจาไว้ว่าจะให้ท่าน ซึ่งจะกลับ
 ถอยคืนค่าเสียนั้นหากควรไม่ ท่านจงกลับไปบ้านเถิด เรา
 จะให้พานางเต็กเซยกิมไปส่งให้ที่บ้านท่านวันนี้ ไปย่อง
 ก็กราบถวายบังคมลากลับไปบ้าน พระเจ้าช่องจินจง-
 ฮ่องเต้ จึงรับสั่งให้เจ้าพนักงานจัดเงินหมื่นตำลึง กับนาง
 สนมสิบหกคนให้นางเต็กเซยกิม นางเต็กเซยกิมจะได้ใช้
 สอย ครั้นเจ้าพนักงานจัดของพระราชทานได้พร้อมแล้ว
 จึงรับสั่งให้ทันหลิมพานางเต็กเซยกิม กับนางสนมสิบหก

คนเงินหมื่นตำลึงไปพระราชทานให้ไปยอ่องที่บ้าน และนางแปดสิบคนนั้นก็โปรดให้รับเป็นนางพนักงานรับราชการอยู่ในพระราชวัง

ฝ่ายไปยอ่อง ครั้นกลับมาถึงบ้านก็ส่งให้จัดการมงคลไว้พร้อม พอตื่นหลิมพานางเต็กเซยกิมกับนางสิบหกคน และเงินหมื่นตำลึงมามอบให้ไปยอ่องตามรับส่งไปยอ่องก็มีความยินดีรับเงิน ซึ่งพระราชทานนั้นมาไว้แล้วก็ให้จัดการมงคลตามธรรมเนียม ไปยอ่องกับนางเต็กเซยกิม ก็ได้อยู่กินเป็นสามีภริยากัน

ฝ่ายพระเจ้าชองจันจงฮ่องเต้จึงทรงพระดำริว่า ซึ่งให้ต้นหลิมไปจัดหาหญิงที่เมืองซัวไซมานั้น บิดามารดาของหญิงเหล่านั้นที่ชดสนกมอยู่มาก จำจะจัดเงินให้เป็นรางวัลแก่บิดามารดาหญิงนั้นอย่าให้ติเตียนนินทาได้ ทรงพระดำริแล้วกรับสั่งให้เจ้าพนักงานจัดเงินหมื่นหกพันตำลึงมอบให้ชิงชีวขุนนางคุมไปเมืองซัวไซ พระราชทานให้บิดามารดาหญิงแปดสิบคน คนละสองร้อยตำลึง เจ้าพนักงานก็จัดเงินหมื่นหกพันตำลึงมอบชิงชีวตามรับส่ง ชิงชีวรับเงินหมื่นหกพันตำลึงแล้วก็กราบถวายบังคมลามายบ้านฝ่ายไปยอ่องแจ้งว่า พระเจ้าแผ่นดินรับสั่ง ให้ชิงชีวคุม

เงินไปพระราชทานให้บิดามารดาหญิงที่เมืองซัวไซ จึง
 ให้คนใช้ไปหาตัวชิงชีวมที่บ้าน ไปยอ่องจึงพูดกับชิงชีว
 ว่าท่านจะไปเมืองซัวไซ ได้สงเคราะห์ข้าพเจ้าด้วย ข้าพ-
 เจ้าจะฝากหนังสือไปให้เต็กกวงด้วยฉบับหนึ่ง ว่าแล้วก็ส่ง
 หนังสือให้ชิงชีว ชิงชีวรับหนังสือแล้วก็คำนับลา กลับมา
 บ้านจัดเสียบียงอาหารและบ่าวไพร่พอสมควรแล้ว ก็ออก
 จากเมืองหลวงตรงไปเมืองซัวไซ ชิงชีวจึงคิดว่าไปยอ่อง
 ฝากหนังสือมาให้เต็กกวง เต็กกวงคนนี้เป็นบุตรเต็กหงวน
 เมื่อเต็กหงวนยังไม่ตายได้เป็นขุนนาง นายทหาร บิดาเรา
 เป็นนายทหารรอง อยู่ในเต็กหงวน บิดาเราทำความผิด
 เต็กหงวนไม่มีความเมตตาฆ่าบิดาเราเสีย บัดนี้เต็กหงวน
 ก็ตายแล้ว เราจำจะคิดแก้แค้นทดแทนเต็กกวงผู้บุตรให้
 จงได้ ชิงชีวมาถึงเมืองซัวไซ ก็หาเอาหนังสือไปให้แก่
 เต็กกวง ไม่ก็ตรงไปบ้านผู้รักษาเมืองจึงแจ้งความแก่ผู้
 รักษาเมืองตามมรบบสั่งมานนทุกประการ ผู้รักษาเมืองก็
 สั่งให้นายอำเภอเที่ยวบ่าวร้อง ราษฎรบรรดาที่เป็นบิดา
 มารดาหญิงแปดสิบคนให้มาพร้อมกันที่บ้านผู้รักษาเมือง
 นายอำเภอก็ไปบ่าวร้องตามผู้รักษาเมืองส่ง ฝ่าย
 บิดามารดาหญิงแปดสิบคน แจ้งความแล้วก็มาที่บ้าน

ผู้รักษาเมืองพร้อมกัน ซึ่งชีวิตเอาเงินซึ่งให้พระราชทาน
 มานั้นแจกให้ แก่บิดามารดาหญิงแต่คนละร้อยสิบตำลึง
 หาให้เต็มจำนวน สอง ร้อยตำลึง ไม่ บิดามารดาหญิง
 ทั้งหลายได้รับพระราชทานเงิน ก็มีความยินดีต่างคนก็
 คำนับลากลับไป ฝ่ายเต็กกวงแจ้งความว่าพระเจ้าชองจิ้น
 จงฮ่องเต้เจ้าแผ่นดิน ให้ซึ่งชีวิตคุมเงินมาพระราชทาน ให้
 บิดามารดาหญิงซึ่งต้องเก็บไปหนักจิตใจ จึงไปบ้านผู้รักษา
 เมืองดูเขาแจกเงิน ครั้นเขาแจกเงินให้ทั่วทุกคนแล้ว
 ก็ไม่เห็นเขาแจกให้ส่วนของเต็กเซยกิมกิมความสงสัย จึง
 ว่ากับซึ่งชีวิตว่าท่านว่างราชการแล้ว เชิญไปบ้านข้าพเจ้า
 สันทนากันสักหน่อยเถิด ซึ่งชีวิตได้ฟังเต็กกวงเชิญให้ไป
 บ้านก็ทำเป็นดีใจจึงไปกับเต็กกวง เต็กกวงเชิญนั่งที่
 สมควรแล้วจึงถามว่า พระเจ้าแผ่นดินให้ท่านคุมเงินมา
 พระราชทาน บิดามารดา หญิงแปดสิบคน นั้นเขาก็ได้เงิน
 พระราชทานแล้ว แต่นางเต็กเซยกิมชื่อนี้ยังไม่ได้ ท่าน
 ทราบความบ้างหรือไม่ นางเต็กเซยกิมนั้นเป็นประการใด
 บ้าง ซึ่งชีวิตจึงถามว่านางเต็กเซยกิมนั้นเป็นอะไรกับท่าน
 นำเสียตายนัก เต็กกวงจึงว่าเป็นน้องข้าพเจ้า ซึ่งท่านว่า
 นำเสียตายนั้นด้วยเหตุใด ซึ่งชีวิตเห็นได้ทีจึงแกล้งใส่ความ

ว่า นางเต็กเซยกิมนั้นเมื่อแรกส่งเข้าไปข้างใน พระเจ้าแผ่นดินก็ทรงพระเมตตาโปรดปรานมาก ให้รับราชการอยู่ในพระราชวัง แต่นางเต็กเซยกิมนั้นเฝ้าแต่ร้องไห้เศร้าโศกเป็นอันมาก บัดนี้ผูกคอตายเสียแล้ว พระเจ้าแผ่นดินก็ทรงพระโกรธาว่า นางเต็กเซยกิมมิได้สวามิภักดิ์จึงรับสั่งให้เอาอาศพไปทิ้งเสีย หากว่าต้นหลิมทูลแก่นางเป็นบุตรราษฎร ถ้าหาไม่ท่านจะได้ความผิดด้วย

เต็กก้วงได้ฟังสำคัญว่าจริงก็เสียใจนัก มิรู้ที่จะคิดประการใด แข็งใจสนทนากับชิงชิว พอได้เวลาแล้วชิงชิวก็ลากลับไป ฝ่ายนางก็สวดภาวนาเมื่อขณะเต็กก้วงพูดอยู่กับชิงชิวนั้นนางก็สวดอยู่ข้างใน ได้ยินความแล้วก็เสียใจ พอชิงชิวกลับไปจึงถามเต็กก้วงผู้บุตรว่า พูดจากันด้วยข้อความสิ่งใด เต็กก้วงฟังมารดาถามก็ปิดความเสียหาบอกตามไม่ กลัวมารดาจะเสียใจจึงบอกว่าพูดจากันด้วยข้อราชการเล็กน้อย นางก็จึงตอบว่า มารดา รู้ความแล้วเจ้าอย่าปิดบังเลย ว่าแล้วนางก็ร้องไห้กลิ้งกลิ้งไปจนขาดใจตาย เต็กก้วงเห็นมารดาตายแล้วก็ร้องไห้โศกเศร้าเป็นอันมาก ครั้นคลายความโศกแล้ว ก็จัดแจงทำการฝังศพ มารดาตาม บรรดาศกศกรรยาขุนนางเสร็จแล้ว

เต็กก้วงจึงพูดกับนางเม่งสิกรรยาว่า นางเต็กเซยกิมน้อง
 เราก็คูณคอตายเสียแล้ว มารดาเราก็คูณพลอยตายเสียด้วย
 อนึ่งชิงชิวก็บอกกับเราว่า พระเจ้าแผ่นดินก็ทรงชดเคือง
 เป็นอันมาก จะเอาตัวพี่น้องและบิดามารดาไปทำโทษ
 หากันหลิมทูลว่านางเต็กเซยกิมเป็นบุตรราษฎร ถ้าหา
 ไม่เราจะมีโทษ ถ้าเราขึ้นทำราชการไปก็คงมีความผิด พื
 ติคิดว่าจะออกเสียนอกราชการดีกว่า

นางเม่งสิจจึงตอบว่า การอนันเป็นแต่ชิงชิวมาพูด
 จะฟังเอาเป็นแน่ก็ยังไม่ได้ ท่านจงใช้คนไปสืบดูที่เมือง
 หลวงก่อนจึงจะชอบ เต็กก้วงจึงตอบว่า ทางจะไปเมือง
 หลวงก็ไกลกันดารนั้ยากที่จะไปมา ตัวเราก็คูณทำราชการ
 มาช้านานแล้ว ก็หาได้ดมชื่อเสียงไม่ เจ้าอย่าตัดทานเลย
 พูดกันตงนนแล้วก็ทำหนังสือขอลาออกนอกราชการไปอยู่
 บ้านเดิม ไปยื่นกับผู้รักษาเมือง ผู้รักษาเมืองรับหนังสือ
 มาอ่านดูแจ้งความแล้วจึงพูดกับเต็กก้วงว่า จะต้องบอก
 เข้าไปกราบทูลเสียก่อน จะโปรดประการใดแล้วท่าน
 จงค่อยมาฟังดู เต็กก้วงก็กลับไปบ้าน คอยรอฟังรับสั่งอยู่
 ฝ่ายชิงชิวกลับมาจากบ้านเต็กก้วงแล้ว ก็ไปลาผู้
 รักษาเมือง ออกจากเมืองซัวไซตรงไปเมืองหลวง ครน

ถึงเมืองหลวงก็เข้าเฝ้าพระเจ้าแผ่นดิน แล้วกราบทูลแสดง
 กิจการตาม ซึ่งได้รับสั่ง ใช้ ไปให้ทรงทราบทุกประการ
 พระเจ้าชองจินจงฮ่องเต้เจ้าแผ่นดิน ก็ทรงพระโสมนัส
 ครสด้วยขอราชการต่าง ๆ พอได้เวลาก็เสด็จขึ้น ชิงชิว
 ก็ไปหาไปยอเองแล้วแจ้งความว่า ข้าพเจ้าได้อาหนังสื่อ
 ของท่านไปให้แก่เต็กกวงแล้ว เต็กกวงแจ้งความในหน้
 สื่อของท่านแล้วก็มีความยินดี เมื่อข้าพเจ้าจะกลับมาได้ไป
 เอาหน้สื่อตอบก็หาพบเต็กกวงไม่จึงมิได้อาหน้สื่อตอบ
 มา ไปยอเองได้ฟังดังนั้นสำคัญว่าจริงกนึ่งอยู่ ชิงชิวก็
 คำนับลากลับไปบ้านจึงเอาเงินที่ตัวกันไว้ได้นั้นแบ่งเป็น
 สามส่วน ๆ หนึ่ง ให้ฟังหองผู้พ่อตา ซึ่งเป็น ขุนนางผู้ใหญ่
 ส่วนหนึ่งให้บั้งเงินผู้คู่ปรึกษา

ฝ่ายฟังหองบั้งเงินได้เงินส่วนแบ่งบั้นก็ดีใจ ครน
 รุ่งเช้าก็เข้าไปเฝ้าพระเจ้าชองจินจงฮ่องเต้ แล้วกราบทูล
 ว่าซึ่งพระองค์มีรับสั่งให้ชิงชิวเอาเงินไปพระราชทานให้
 บิดามารดาหญิงที่เมืองซัวไซนั้น ชิงชิวก็ได้ราชการ
 กลับมา ขอพระองค์จงเลื่อนที่ให้มียศขึ้นไปจึงจะชอบ จะ
 ได้มีน้ำใจทำราชการแข็งแรง พระเจ้าชองจินจงฮ่องเต้
 ได้ทรงฟังก็เห็นชอบด้วย จึงรับสั่งให้เลื่อนที่ชิงชิวขึ้นเป็น

ขุนนางสำหรับรับหนังสือบอกขอราชการหัวเมืองท่งปวง
ซึ่งชวไตเลื่อนทมิยคยงชนไปกยนคิ

ฝ่ายผู้รักษาเมืองชวไซครันเตกกวางกลับไปแล้ว ก็
ให้ขุนนางถือหนังสือเข้าไปกราบทูลพระเจ้าองค์เงินจงฮ่อง
เต้ ขุนนางผู้หนถือหนังสือมาถึงเมืองหลวง ก็เอาหนังสือ
เข้าไปส่งให้ซึ่งชวเจ้าพนักงาน ซึ่งชวรับหนังสือมาแล้ว
เห็น สลก หลง มชอเตกกวาง ก สง สย จง นก ผนิก ออกอ่าน
มีความว่าเตกกวางขอลาออกนอกราชการจะกลับไปอยู่บ้าน
เดิม ครันแจ้งความแล้วก็ตกใจหาอาจนำชนกราบทูลไม่
จึงไปหาพ้งหองบั้งเงินแล้วเล่าความให้พ้ง ตั้งแต่ไปยออง
กับนางเตกเซยกิม ผาก หนังสือ ไปให้เตกกวาง ทุกประการ
พ้งหองบั้งเงิน จึงว่า ซึ่งเตกกวาง จะขอ ลาออก นอกราชการ
นั้นหาเป็นไรไม่ เจ้าจงมีหนังสือตอบไปว่า พระเจ้าแผ่นดิน
ทรง อนุญาต แล้วเรา ช่วยกัน บิดความเสีย อย่าให้ทรง
ทราบได้ เร่งมีหนังสือตอบไปโดยเร็วเถิด ซึ่งชวก็เห็น
ชอบด้วยค่านปลาพ้งหองบั้งเงินกลับมาบ้าน เขียนหนังสือ
ปลอมเป็นหนังสือรับส่งไปว่า ซึ่งเตกกวางขอลาออกนอก
ราชการกลับไปอยู่บ้านเดิมก็ตามใจเถิด ทำหนังสือเข้าผนิก
เสร็จแล้ว ก็มอบให้ขุนนางผู้หนถือไป ขุนนางผู้หนก็

กำนันปลากลับมาถึงเมืองซัวไซ แล้วก็เอาหนังสือรับส่งไป
 ส่งให้ผู้รักษาเมือง ผู้รักษาเมืองจึงให้คนใช้ไปบอกกับ
 เต็กก้วง ตามหนังสือรับส่งนั้นทุกประการ เต็กก้วงครั้น
 แจ้งแล้วก็สำคัญว่า มีหนังสือรับส่งมาจริง ก็อพยพครอบครัว
 ครัวออกจากเมืองซัวไซ ตรงไปเมืองไซหอตำบลบ้าน
 เชียวเอียงตซังชนกับเมืองซัวไซ

ฝ่ายเคียดตันเจ้าเมืองฮวน ครั้นนานมาก็มีใจกำริบ
 จึงคิดว่าจำจะยกกองทัพไปชิงเอาเมืองหลวงให้จงได้ จึง
 สั่งให้ตรวจเตรียมเสบียงอาหารและเครื่องศาสตราวุธ ทง
 ทหารเอกทหารเลวไว้ให้พร้อมสับหมัน นายทหารก็กำริบ
 ลามาตรวจเตรียมทหารไว้พร้อมสับหมันตามคำสั่ง ครั้น
 ได้ฤกษ์ก็เคียดตันยกกองทัพตรงไปเมืองทั้นจิ๋ว ก็ได้
 หัวเมืองเล็กน้อยซังชนกับเมืองทั้นจิ๋วได้หลายเมือง แล้ว
 เดินกองทัพมาตั้งค่ายใกล้เมืองทั้นจิ๋ว

ฝ่ายแซงเถียวผู้รักษาเมืองทั้นจิ๋ว ก็แต่งทหารออก
 ต่อสู้รบต้านทานกองทัพเคียดตัน ต้านทานทหารเคียดตัน
 มิได้กหนกลับเข้าเมือง เกณฑ์ทหารชนรักษาหน้าทีเชิงเทิน
 ไว้มั่นคงแล้ว ก็เขียนหนังสือบอกขอราชการทัพเข้าไปใน
 เมืองหลวง ขอพระราชทานกองทัพมาช่วยโดยเร็ว เขียน

หนังสือเสร็จแล้วก็มอบให้มาใช้ มาใช้รับหนังสือแล้วก็
 ให้นำไปเมืองเบียนเหลียง ครั้นถึงเมืองหลวงก็ส่ง
 หนังสือให้เจ้าพนักงานให้นำชนกราบทูลพระเจ้าชองจิ้นจง
 ชองเต้ พระเจ้าชองจิ้นจงชองเต้ทรงทราบความในหนังสือ
 บอกก็ตกพระทัย จึงตรัสปรึกษาขุนนางทั้งปวงว่าเคียดตัน
 ยกกกองทัพมาติดเมืองทนจิวตรงน ทานทั้งปวงจะคิดประ
 การใด ขุนนางทั้งหลายซึ่งเฝ้าอยู่นั้นห้ามผู้ใดกราบทูลไม่
 แต่โค้วจุ่นนกราบทูลว่าศึกตรงนเข้มแข็งนัก เมืองทนจิว
 ก็เป็นเมืองสำคัญ ถ้าข้าศึกตีหกเข้ามาใดก็จะเสื่อมเสียพระ
 เกียรติยศไป ขอเชิญพระองค์เสด็จยกทัพหลวงไปจึงจะ
 ควร ไพร่พลทหารหัวเมืองฝ่ายเราจะได้มีใจสู้รบแข็งแรง
 คงมีชัยชนะเป็นแท้ พระเจ้าแผ่นดินก็เห็นชอบด้วย จึงมี
 พระราชดำรัสให้กอบของเป็นแม่ทัพคุมทหารสามสิบหมื่น
 ให้โค้วจุ่นเป็นที่ปรึกษา กอบของ โค้วจุ่นก็กราบถวายบัง
 คมลา มาจัดทหารเครื่องศาสตราวุธ และเสบียงอาหาร
 พร้อมสรรพ

ฝ่ายพระเจ้าชองจิ้นจงชองเต้เจ้าแผ่นดิน ครั้นได้
 ศุภวาร มหาพิชัยฤกษ์ก็ทรงเครื่องสำหรับกษัตริย์ ออก
 สงครามพร้อม เสด็จยกกองทัพออกจากเมืองหลวงตรง

รูปที่ ๒ พระเจ้าซ่งจินจงย่องเต้ ทรงเครื่องสำหรับกษัตริย์ออกสงคราม
พร้อมทั้งกองทัพตามเสด็จจากเมืองหลวงเป็นขบวนทัพใหญ่โต

ไปเมืองทันทิว รอนแรมมาหลายวันก็ถึงเมืองทันทิว จึง
 ให้ตั้งค่ายมั่นลงไว้ คอยดูท่วงทีเกียดต้นจะทำประการใด
 ฝ่ายเกียดต้นเจ้าเมืองสวน แจ้งว่าพระเจ้าชองจันจงชอง
 เต๋ ยกกองทัพมาเป็นอันมาก ก็หาอาจจะยกเข้าตีหักเอา
 ใต้ไม้ กองทัพทั้งสองฝ่ายก็ตั้งคอยรอท่วงทีกันอยู่มิได้รับ
 ฟุ้งกัน

ฝ่ายนางเล้าชองเฮาซึ่งเป็นมเหสีใหญ่พระเจ้าชองจัน
 จงชองเต๋ เมื่อขณะพระเจ้าชองจันจงชองเต๋ ยกกองทัพ
 ไปปราบข้าศึกนั้น นางเล้าชองเฮาประสูติราชบุตรองค์
 หนึ่งเป็นหญิง นางลีสินฮุยมเหสีรองประสูติราชบุตรองค์
 หนึ่งเป็นชาย นางเล้าชองเฮาจึงคิดว่า บุตรเราเป็นหญิง
 บุตรนางลีสินฮุยเป็นชาย นานไปราชสมบัติคงได้กับบุตร
 นางลีสินฮุยเป็นแน่ จำจะคิดกำจัดบุตรนางลีสินฮุยเสียจึง
 จะได้ คิดแล้วก็ให้หาภรรยาขันทเข้ามาข้างใน ภรรยา
 เข้ามาถึงข้างในค้ำบแล้วจึงถามว่า ท่านให้หาข้าพเจ้า
 เข้ามาด้วยธุระสิ่งใด นางเล้าชองจึงว่า ท่านกับเราก็เป็น
 ที่ไว้ใจรักใคร่กันสนิท บัดนี้บุตรนางลีสินฮุยเป็นชาย นาน
 ไปคงได้ราชสมบัติเป็นแน่ ตัวเรากับบุตรมิต้องอยู่ใน
 บังคับเขาหรือ เรามีความวิตกนัก เราคิดว่าจะกำจัดบุตร

นางลีสสินฮุยเสีย ท่านกิตมียุบายประการใดบ้าง กวยหวย
 ชั้นที่จึงตอบว่าซึ่งจะกิดก่าจัต บุตรนางลีสสินฮุยนั้น ท่าน
 อย่าวิตกเลยไว้เป็นธุระข้าพเจ้า ขอท่านจงไปหานางลีสสิน-
 ฮุยทำเป็นไปเยี่ยมเยียนให้สนิทแล้ว ท่านจงเชิญมาที่แก่ง
 ท่านจงจัตโต๊ะเลี้ยงนางลีสสินฮุยแล้ว จงชักพุดจาให้เพลิด
 เพลิน เมื่อนางลีสสินฮุยจะมานนคองเอาบุตรมาด้วย ถ้าท่าน
 ชวนพุดอยู่นานเห็นบุตรนางลีสสินฮุยนอนแล้ว ท่านจึงว่า
 ให้นางลีสสินฮุยส่งบุตรให้ข้าพเจ้าพาไปนอนเสีย ข้าพเจ้า
 ก็จะอุ้มไปทิ้งเสียให้ตาย แล้วข้าพเจ้าจะเอาแมวไปใส่ไว้
 ในที่นอนแทนบุตรนางลีสสินฮุย ข้าพเจ้าคิดดังนี้ท่านจะเห็น
 ประการใด นางเล่าฮองเฮาก็เห็นชอบด้วยจึงว่าถ้าท่าน
 ทำได้ดังนี้แล้ว เราก็คจะหาสมัครคุณท่านไม่ ครั้นพุดจาปรึกษา
 กันดังนั้นแล้ว กวยหวยก็ค้ำบลากลับไป

ฝ่ายนางลีสสินฮุย ประสูติราชบุตรเป็นชายก็ดีใจ
 อุตส่าห์เอาใจใส่มิให้ห่างไกลได้ อยู่มาวันหนึ่งนางเล่า-
 ฮองเฮามาเยี่ยมนางลีสสินฮุย นางลีสสินฮุยเห็นนางเล่าฮองเฮา
 มากดีใจ ออกมาค้ำบแล้วเชิญให้นั่งที่อนสมควร พุดจา
 สันทนากันตามธรรมเนียม นางเล่าฮองเฮาก็ทำเป็นพุดจา
 ทอดสนิท ดูประหนึ่งจะรักใคร่นางลีสสินฮุยเป็นอันมาก

แล้วนางเล้าสองเฮาพุกกับนางลีสินฮุยว่า วันนเจ้าจงไป
 พุกกันเล่นที่แก่งเราบ้าง นางลีสินฮุยเกรงใจขัมิได้ ก็อุ้ม
 บุตรไปกับนางเล้าสองเฮา นางเล้าสองเฮาก็สั่งให้จัตโตะ
 มาเลี้ยงนางลีสินฮุย นางลีสินฮุยกินโตะกับนางเล้าสองเฮา
 อิ่มสำเร็จแล้ว นางเล้าสองเฮาก็พุกจาหน่วงเหนี่ยวไว้ จน
 บุตรนางลีสินฮุยหาวนอนกริ่งให้ นางเล้าสองเฮาจึงว่า
 กับนางลีสินฮุยว่า บุตรเจ้าหาวนอนแล้วจงส่งให้กวยหวย
 พาไปนอนก่อนเถิด เราสนทนากันให้สบายก่อนจึงค่อยไป
 นางลีสินฮุยก็ไม่มี ความสงสัย ก็ส่งพระราชบุตรให้กวยหวย
 กวยหวยก็เข้ารับเอาพระราชบุตรอุ้มไปพ้นแล้ว ก็ส่งให้
 นางโควหนึ่งให้เอาไปทิ้งเสียที่สระกิมจยัต แล้วกวยหวย
 ก็เอาแมวตายตัวหนึ่งเข้าไปไว้ที่พระราชบุตรนอนในห้อง
 นางลีสินฮุยนอนแล้วกวยหวยก็ออกมาบอกสาวใช้ว่า พระ
 ราชบุตรนอนอยู่ในห้องไครอย่าเปิดประตูเข้าไป

ฝ่ายนางลีสินฮุยนั่งพุกอยู่กับนางเล้าสองเฮาเห็นช้านาน
 จวนบุตรจะตนนอนแล้ว ก็กำนันปลานางเล้าสองเฮา
 กลับมาถึงแก่งจึงถามนางสาวใช้ว่า บุตรเรานอนอยู่ที่ไหน
 นางสาวใช้บอกว่า นอนอยู่ในห้อง นางลีสินฮุยก็เข้าไป
 ดูที่พระราชบุตรนอน ก็หาเห็นราชบุตรไม่ตกใจนัก เห็น

รูปที่ ๑ นางโศกหนึ่งผู้มพระราชาชบทรนึ่งร้องไห้ที่ยิมสระน้ำในสวน   ต้นหลิมถือเซ่งเก็บดอกไม้   เก็บตรงมาทางโขกหนึ่ง

แต่แมวนอนตายอยู่ตัวหนึ่ง นางกริ่งให้รำไรไปเป็นอัน
 มาก ครนวายความโศกนางจึงคิดว่า การซึ่งเป็นดังนี้
 ก็เพราะนางเล่าสองเฝ้าคิดกำจัดบุตรเราเสีย ด้วยกลัวว่า
 นานไปบุตรเราจะไ้ราชสมบัติ ครนเราจะว่ากล่าวชนก
 ห้ามผู้ใดจะชำระให้ไม่ ด้วยพระเจ้าองค์จริงองค์แท้ไป
 ราชการทัพยังหากลับมาไม่ ตัวเราก็คือผู้จะบังคับ
 ใครได้ ต้องคอยเมื่อเสด็จกลับมาจึงจะกราบทูลให้ทราบ

ฝ่ายนางโควหนึ่งซึ่งพาพระราชบุตรไปนั้น ถึงสระ
 กิมจุกต์ จะโยนลงไปในน้ำก็บังเกิดความสงเวชหนัก หา
 อาจโยนไปได้ไม่ ให้คิดสงสารนึ่งร้องไห้เป็นทุกซอกซอญ

ฝ่ายไปยอองกับนางเต็กเซยก็มิใช้ต้นหลิมไปเก็บดอกไม้
 ในสวนหลังบ้าน ต้นหลิมเอาแข่งไปด้วยแข่งหนึ่งสำหรับ
 จะได้ใส่ดอกไม้ ครนถึงสวนดอกไม้ แลเห็นนางโควหนึ่ง
 นึ่งร้องไห้อยู่ จึงถามว่าเจ้ามานึ่งร้องไห้อยู่ด้วยเหตุการณ์
 สิ่งใด นางโควหนึ่งฟังต้นหลิมถาม ก็เล่าความให้ต้นหลิม
 ฟัง ตามนางเล่าสองเฝ้ากับกวยหวย ใช้ให้เอาพระราช-
 บุตรมาทางเสียนนทุกประการ ต้นหลิมจึงว่า การอันนั้น
 เป็นการใหญ่สำคัญอยู่ แต่ห้ามผู้ใดรู้ไม่ เจ้าจงส่งพระ-
 ราชบุตรมาให้เรา เราจะพาไปให้ไปยอองเลี้ยงไว้ นาง

โควหนิงก็ตั้งใจ จึงส่งพระราชบุตรให้ทันหลิม ทันหลิม
รับพระราชบุตรมาแล้วก็ใส่ลงในเชิงตอกไม้ แล้วก็พา
พระราชบุตรไปส่งให้โปยอ่อง แล้วแจ้งความให้โปยอ่อง
ฟังทุกประการ โปยอ่องจึงให้นางเต็กเซยกิมผู้ภรรยาเลี้ยง
พระราชบุตรไว้ ถ้าพระเจ้าชองจิ้นจงชองเต้เสด็จกลับมา
เมื่อไร ก็จะกราบทูลเมื่อนั้น

ฝ่ายนางโควหนิงเห็นทันหลิมพาพระราชบุตรไปแล้ว
ก็กลับมาแจ้งความกับนางเล่าสองเฮ่า ซึ่งท่านใช้ข้าพเจ้า
ไปนั้น ข้าพเจ้าทำการสำเร็จแล้ว นางเล่าสองเฮ่าก็มีความ
ยินดี แล้วจึงคิดว่า เราคิดกำจัดบุตรนางลีสสินฮุยก็สมคิด
แล้ว ถ้าพระเจ้าแผ่นดินเสด็จกลับมา นางลีสสินฮุยคงจะ
กราบทูลให้ชำระ เราก็จะไม่พ้นความผิด จำจะคิดฆ่า
นางลีสสินฮุยเสียให้จงได้ เนื้อความจะได้สูญหายไป คิด
เห็นการตลอดแล้ว จึงให้หากวยหวยมาว่า ชรรมดาผู้จะ
ตัดต้นผลไม้ให้สูญหาย ก็ต้องชุกุรากเง่าเสียให้สิ้นจึงจะไม่
งอกงามต่อไปได้ ท่านจงคิดชุกุรากเง่าเสียให้หมดด้วย
อย่าให้เกิดความช่นได้ กวยหวยจึงว่า ท่านอย่าวิตกเลย
ข้าพเจ้าคิดไว้แล้ว ท่านจงให้คนจับเชือกเพลิงไว้เถิด คำ
วันนั้นจะไปเผาแก่นางลีสสินฮุยเสีย นางลีสสินฮุยไม่ทันรู้ตัว

ไฟจะไหม้ตายอยู่ในแก่นนั้นความก็จะสูญอยู่เอง นางเล่า-
ของเขาก็เห็นชอบด้วย จึงส่งคนใช้ที่สนิทให้จดเชื่อเพลิง
ไว้คอยท่า แม้นไต่เวลาก็ให้เผาแก่นนางลีสินสูญเสีย

ฝ่ายนางโควหนึ่งแจ้งความแล้วก็ตกใจ จึงหนีไป
หานางลีสินสูญ แล้วแจ้งความแก่นางลีสินสูญตามซึ่งนาง-
เล่าของเธอก็ทำอันตรายนั้นให้นางฟังทุกประการ แล้ว
ว่าท่านจงคิดหนีเอาตัวรอดเถิด บุตรท่านนั้นหาเป็น
อันตรายไม่ ข้าพเจ้าให้คนหลิมพาไปให้ไปยอ่องเลี้ยงไว้
ท่านจงหนีไปหาไปยอ่องเถิด นางโควหนึ่งบอกความแล้ว
ก็กำนัลลากลับไป

ฝ่ายนางลีสินสูญแจ้งว่า บุตรไม่เป็นอันตรายก็คิดใจ
จึงแต่งตัวปลอมเป็นไพร่มีให้ผู้ใดจำได้ ครั้นเวลาค่ำ
ประมาณยามเศษก็หนีออกจากพระราชวังไป ฝ่ายนาง-
โควหนึ่งเมื่อไปแจ้งความกับลีสินสูญแล้วจึงคิดว่า การ
อันสำคัญใหญ่หลวงนัก นานไปข้างหน้าถ้านางเล่าของ-
เธอแจ้งความว่าเราทำการดงนกคงฆ่าเราเสีย เราตายเสีย
เองดีกว่าเขาทำให้ตาย คิดเห็นดังนั้นแล้วก็ไปโจนหน้าตาย
เสียที่สระกิมจุกดิ์ ฝ่ายนางเล่าของเธอก็เห็นว่าเวลาค่ำเงิบ
สงัดดีแล้ว ก็ให้คนที่สนิทซึ่งเตรียมเชื่อไฟไว้หนีเอาไฟ

ไปเผาเก่งนางลีสินฮุ่ยขึ้น หาแจ้งว่านางลีสินฮุ่ยหนีไปเสีย
ก่อนไม่ ครั้นเห็นไฟไหม้เก่งก็ตั้งใจ สำคัญว่านางลีสินฮุ่ย
ตายในไฟแล้ว

ฝ่ายขุนนางและข้าราชการทั้งหลายซึ่งรักษาพระราช
วังนั้น ครั้นเห็นไฟไหม้เก่งนางลีสินฮุ่ย ในพระราชวัง
ก็ตกใจพากันเข้าไปช่วยดับไฟ ครั้นไฟดับแล้วก็ไม่เห็น
นางลีสินฮุ่ยกับพระราชบุตร ต่างคนก็สำคัญว่าไฟไหม้ตาย
เสียแล้ว ครั้นเวลารุ่งเช้ามีผู้มาแจ้งความแก่นางเล่าฮองเฮา
กับกวยหยวนว่า นางโควหนิงไปโศคน้ำตายเสียที่สระกิมจยติ
แล้ว นางเล่าฮองเฮากับกวยหยวนได้ฟังดังนั้นก็สะดุ้งใจ
จึงพูดกันว่า นางโควหนิงคงเอาความไปบอกแก่นางลีสินฮุ่ย
เป็นแน่ แล้วกลัวเราจะรู้ความจริงไปโศคน้ำตายเสีย
นางลีสินฮุ่ยเห็นจะไม่ตายในไฟคงหนีไปได้แน่ ครั้นจะ
ตามไปฆ่าเสียก็ไม่แจ้งว่าไปทางไหนเป็นการจวนใจอยู่ จึง
ปิดความนิ่งไว้

ฝ่ายนางลีสินฮุ่ยเมื่อหนีออกจากพระราชวังได้ก็
หมายใจจะไปบ้านโปยอ่อง แต่หารู้แห่งทางไม่ ก็เดิน
เลยบ้านโปยอ่องไป ฝ่ายโปยอ่องแจ้งว่าไฟไหม้เก่งนาง
ลีสินฮุ่ย ก็สำคัญว่านางลีสินฮุ่ยตายในไฟ หารู้ที่จะคิด

ประการใดไม่ จึงพูดกับนางเต็กเซยกิมว่า ซึ่งไฟไหม้
 เก่งนางลิลินฮุยครองน เห็นจะเป็นอุบายนางเล่าสองเฮาคิด
 เผาเสีย นางเต็กเซยกิมจึงว่าท่านก็เป็นผู้ใหญ่การสิ่งไรก็
 สำเร็จอยู่ในท่าน ควรท่านจะชำระเอาตัวผู้ผิดให้จงได้
 ไปอ่องจึงว่าตัวเราก็คชราอยู่แล้ว นางเล่าสองเฮากิม
 อำนางและพวกพ้องมาก เราจะชำระว่ากล่าวเอาความจริง
 ไหนจะรับโดยดี จะต้องสงบความไว้อภัยทำพระเจ้าแผ่นดิน
 เสียดกลับมาจึงจะกราบทูล พุดแล้วก็นิ่งความไว้

ฝ่ายเต็กกวงพวบุตรภรรยาและครอบครัวไปตั้งบ้าน
 เดิมก็ทำการฝังศพมารดาอีกครั้งหนึ่ง แล้วก็ไปเผาศพ
 มารดาอยู่สามปีแล้วก็กลับมาอยู่บ้าน เต็กกวงมีบุตรสองคน
 พี่สาวชื่อนางเต็กกิมหลวนอายุ ๑๖ ปี น้องชายชื่อ
 เต็กเซงอายุ ๗ ปี ครนอยู่นานมาเต็กกวงพูดกับนางเม่งสี
 ภรรยาว่าเดิมเมื่อเรายังทำราชการอยู่นั้น เตียโฮขุนนาง
 ฝ่ายทหาร มาขอ นางเต็กกิมหลวนบุตรเราให้แก่เตียบุนผู้
 บุตร บิดนบิดามารดาเตียบุนก็ตายแล้วและเตียโฮบิดา
 เตียบุนเขาก็เป็นขุนนางทำราชการ มาช้านาน หลาย ชั่วคน
 แล้วห้ามความผิดไม่ เทือกเถาเหล่ากอเขาก็เป็นคนที่อยู่
 บิดนบุตรเราก็คเติบโตใหญ่ควรจะมีเหย้าเรือนแล้ว พังะคิด

ปลุกฝังเสียกับเตียบุ่นให้สนธิธุระเจ้าจะเห็นประการใด นาง
 เม่งสีฟังสามี่ว่าก็เห็นชอบด้วย จึงตอบว่าการอันนั้นแล้ว
 แต่ท่านเถิด ถ้าหวังไว้นานไปก็จะเหมือนนางเต็กเซยกิม
 ผู้น้องสาวท่าน เต็กกวงจึงว่าเราหาได้หวังไว้ไม่เป็นเหตุ
 ด้วยมารดาเรารักใคร่มากนัก ถึงใครมาขอก็ไม่ให้จึงได้
 เกิดความชัง ผัวเมียปรึกษาเห็นพร้อมกันแล้ว เต็กกวง
 ก็เขียนหนังสือมอบให้คนใช้เอาไปให้เตียบุ่น คนใช้รับ
 หนังสือแล้วก็นำมาเอาหนังสือไปส่งให้เตียบุ่น เตียบุ่น
 รับหนังสือมาฉีกผนึกออกอ่านมีความว่า เคิมบิดาเจ้ามา
 ขอบุตรสาวเราไว้จะให้เป็นภรรยาเจ้า บัดนี้บิดาเจ้าก็ตาย
 แล้ว แต่เรายังคิดถึงถ้อยคำที่พูดกันไว้เราหาให้เสียวาจา
 ไม่ เจ้าจึงได้จัดการมงคลมาตามธรรมเนียมเถิด เตียบุ่น
 อ่านหนังสือแล้วก็คิดว่าเมื่อบิดาเรายังไม่ตายนั้น ได้
 บอกกับเราว่าได้ขอบุตรสาวเต็กกวงขุนนางนายทหารให้
 เป็นภรรยาเรา ครั้นอยู่มาบิดาเราก็ตกกรรมเสียยังหา
 ได้แต่งการงานไม่ บัดนี้เต็กกวงมีหนังสือมาให้เราไป
 แต่งงาน ครองนพหนองเรากห้ามไม่ทองเงินทองกษัตริย์จะ
 ทำประการใดดี เต็กกวงเขาก็มีความเมตตาจึงมีหนังสือ
 มาดั่งนบุญคุณเขาก็เป็นที่ยัง เราจำจะคิดอ่านไปทำการ

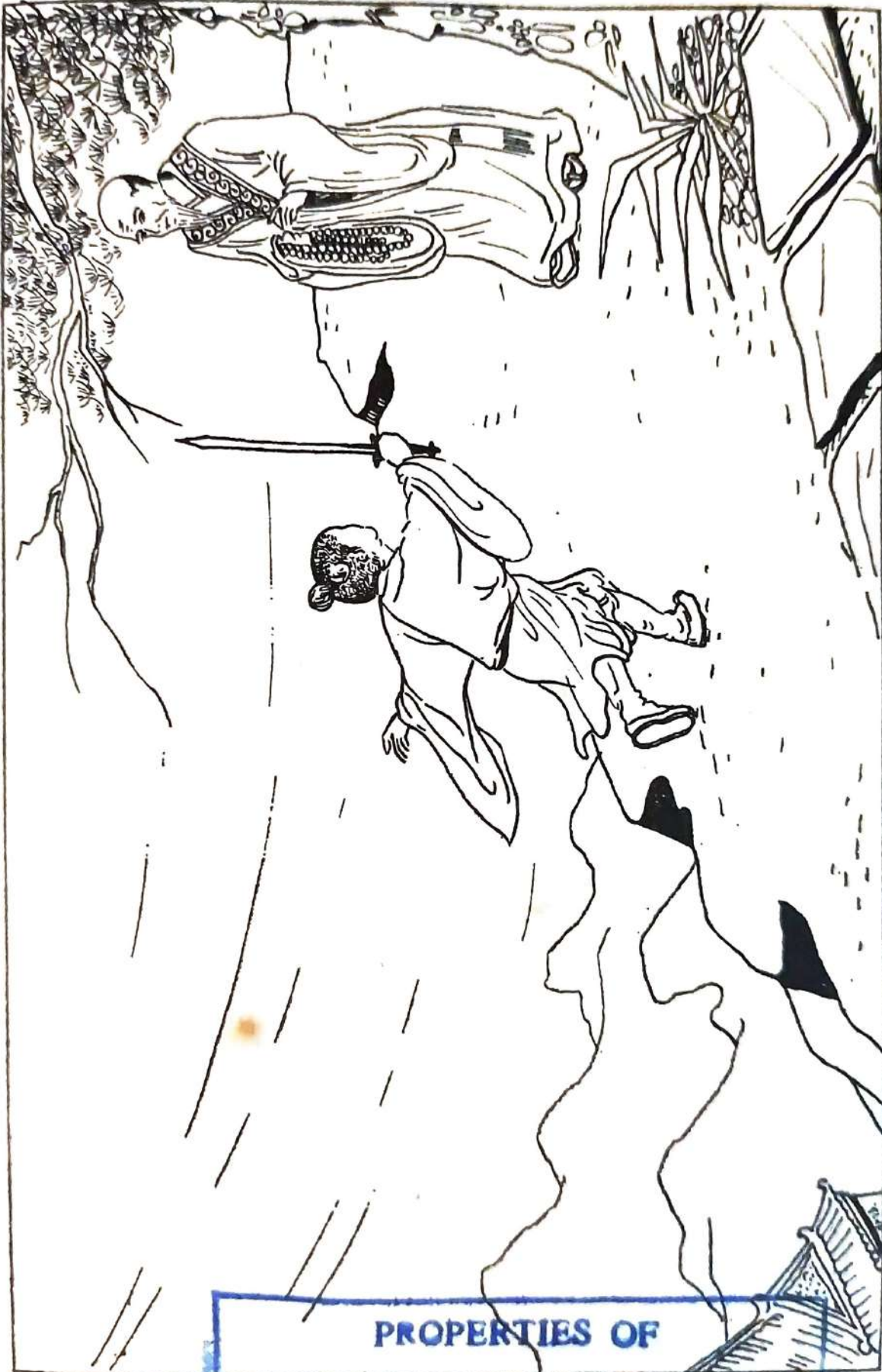
บ้านช่วยเหลา เล่ม ๑

มงคลให้จิงได้ เตียบูนก็เข้าไปในเรือนจัดทรัพย์สินของได้
 บ้างเล็กน้อยแล้วมากับผู้ตอหนงสอนน ครนถึงกเข้าไป
 คำนับเตกกวง เตกกวงเห็นกมความยินดีพุดจาสนทนากัน
 ตามธรรมเนียม ครนไ้วันฤกษ์ดีเตกกวงกจัดการมงคล
 ให้เตียบูนกับนางเตกกมหลวน อยู่กิน เป็นสามภรรยาคนที่
 บ้านเตกกวงแล้ว เตียบูนกลาเตกกวงพาภรรยามาอยู่บ้าน
 ของตัวตามเดิม

ฝ่ายเตกกวงครนอยู่นานมากบ้วยลงจึงให้คนใช้ไป
 บอกเตียบูนกับนางเตกกมหลวนมาที่บ้าน เตียบูนกับ
 ภรรยามาที่บ้านเตกกวง เตกกวงจึงว่ากับเตียบูนและนาง
 เตกกมหลวนว่า บิดาบ้วยครนมีอาการหนักเห็นจะไม่รอด
 แล้ว [เจ้าอยู่ภายหลังจึงเลี้ยงดูกันให้จิงดีเถิด เตียบูนกับ
 นางเตกกมหลวนก็ไปหาหมอมารักษาหมอวางยากหาถูกไม่
 โรคก็ทรุดหนักลง พอเตกกวงได้ยินเสียงมโหรีลอยอยู่
 บนอากาศตรงหลังคาเรือน จึงสั่งให้นางเม่งสีเอาเครื่อง
 แต่งตัวมาสวมใส่เข้าแล้วกส่งบุตรภรรยาว่า เราจะลาเจ้า
 ทงปวงแล้วจงอยู่ให้มีความสุขสบายเถิด พอพุดสนคาก
 ชาติใจตาย บุตรภรรยาก็ร้องไห้เศร้าโศกไปเป็นอันมาก
 แล้วกจัดการฝังศพตามบรรดาศกตขุนนางพอสมควร เมอ

เต็กก้วงตายนั้นอายุได้ ๔๘ ปี เตียบุ่นกับนางเต็กกิมหลวน
 ครั้นทำการฝังศพเต็กก้วงแล้วก็กลับไปอยู่บ้านเก่าตามเดิม
 ฝ่ายนางเม่งสีภรรยาเต็กก้วง ครั้นเต็กก้วงตายแล้ว
 ก็อยู่กับเต็กเซ่งผู้บุตรเล็ก ครั้นอยู่มาวันหนึ่งเกิดลมพายุ
 พัดฝนตกทำใหญ่เกิดน้ำท่วมทั่วไปทั้งเมืองไซหอและบ้าน
 เชียวเอียงตี้ ราษฎรจมน้ำตายเป็นอันมาก ฝ่ายนางเม่งสี
 กับเต็กเซ่งผู้บุตรเห็นน้ำท่วมเรื้อนและลมพัดกล่ามกหาที่
 อาศัยมิได้ก็เกาะขอนไม้ลอยไป แม่ลูกก็พลัดกันแต่นาง
 เม่งสีนั้นชนฝั่งได้พบเตียบุ่นผู้บุตรเขย เตียบุ่นผู้บุตรเขยก็
 พาไปบ้าน แต่เต็กเซ่งนั้นเกาะขอนไม้ลอยไปชนฝั่งหาได้
 ไม่ ลมพายุก็ซัดลอยไปถึงเขางอมิงซัวซึ่งเป็นที่อยู่ของผู้
 วิเศษนั้น ฝ่ายเซ่งเซียนเล้าใจซึ่งเป็นผู้วิเศษรักษาอาศัยอยู่
 ที่เขางอมิงซัว เวลานั้นเห็นคนออกมาเที่ยวเล่นชายเขา
 เห็นเด็กคนหนึ่งเกาะขอนไม้ลมพายุซัดมาติดอยู่หน้าเขาก็
 เดินลงไปดู เห็นเด็กนั้นสลบนิ่งอยู่ก้อมชนมาเอายาให้กิน
 ประมาณสักครู่หนึ่ง เด็กนั้นก็นอนหลับ เห็นผู้วิเศษก็คุกเข่า
 ลงคำนับแล้วจึงว่า ท่านช่วยชีวิตข้าพเจ้าไว้ครั้งนพระเดช
 พระคุณหาที่สุกมิได้ท่านแซ่ไรชื่อไรเขานชื่อเขาอะไร ท่าน
 เห็นมารดาข้าพเจ้าบ้างหรือไม่ ถ้ามารดาข้าพเจ้าตายข้าพเจ้า

รูปที่ ๔ เสงเขียนเล่าให้ผู้วิเศษ อยู่มนเขางอมิ่งขวัญ กำลังสอนเพลงอาวชิให้เด็กแรง

PROPERTIES OF
 RAMKHAMHAENG UNIVERSITY
 LIBRARY

จะขอตายตามมารดาไป เสงเขียนเล่าโจ้วฟังเด็กถามจึง
พิจารณาเห็นว่ามารดาของเด็กยังงังตาย นานไปเด็กคน
นั้นจะมีวาสนา ก็บอกชื่อและแซ่และนามเขาให้เด็กฟังทุก-
ประการ แล้วบอกว่ามารดาเจ้านั้นหาตายไม่ มีผู้เอาไป
เลี้ยงไว้อย่าวิตกเลย เจ้าจงอยู่กับเราเถิด เราจะสอนให้
เรียนความรู้และวิชาต่าง ๆ ให้ชำนาญชำนาญแล้วจึงค่อยไป
ตามหามารดาเถิด เด็กเซ่งไต้ฟังก็ดีใจจึงอยู่ด้วยเสงเขียน
เล่าโจ้ว เสงเขียนเล่าโจ้วก็ถามชื่อและแซ่แจ่งแล้วก็ส่งสอน
เพลงอาวุธต่าง ๆ และตำรับพิชัยสงครามให้เด็กเซ่ง ไต้
เซ่งไต้ก็เล่าเรียนฝึกหัดทุกวันมิได้ขาด

ฝ่ายโปยอ่องตงแต่เลี้ยง พระราชบุตร ไว้วจน ชน มายุ
เจริญวัยขึ้น โปยอ่องก็ประจวบหน้กลอง หมอรักษาโรค
นั้นหากลายไม่หน้กลองทุกวันก็สนพระชนม์ อายุได้ ๕๘ ปี
ขุนนางเจ้าพนักงานก็ทำการฝังศพอย่างเจ้า พระราชวงศ์ผู้
ใหญ่

ฝ่ายพระเจ้าซ่งจิ้นจงฮ่องเต้ แต่ยกกองทัพไปช่วย
เมืองทั้นจิวควงหนน เคยตตันจะตีหกเอาเมืองทั้นจิวก็ไม่ได้
ไต้แต่งให้ทหารออกสู้รบกันเป็นหลาย ครั้งก็ไม่แพ้ชนะกัน
ตงคายนนคอยรอตวงทกนอยู่เป็นหลายปี เคยตตันเห็นว่า

จะตีเอาเมืองไม่ได้จึงยอมเป็นไมตรีกับเจ้าเมืองทันจิ
 แล้วยกเลิกทัพกลับไปเมือง ฝ่ายพระเจ้าซ่องจินจงฮ่องเต้
 ครนการศึกสงครามสงบแล้วยกกองทัพกลับไปเมืองเปียน
 เหลียงเสด็จเข้าสู่พระราชวัง ชุณนางซึ่งอยู่เฝ้าพระราชวัง
 กราบทูลว่า เมื่อพระองค์ยกกองทัพไปช่วยราชการศึก
 เมืองทันจิฉันนางลีสินฮุยคลอดพระราชบุตรเป็นชาย
 อยู่ได้ประมาณ ๔ เดือนเศษ เวลากลางคืนเกิดเพลิงไหม้
 ชนที่ตำหนักนางลีสินฮุย นางลีสินฮุยกับพระราชบุตรดับ
 สูญเสียในเพลิง แล้วไปอ่องกสนพระชนม์เสียด้วย พระ
 เจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังก็โทมน์สเสียพระทัยนัก จึงทรงพระ
 ราชดำริว่าไปอ่องก็ตายแล้วราชบุตรเราก้ไม่มี ตัวเรา
 อายุล่วงเข้า ๕๐ ปีแล้วไม่เห็นใครเลยที่จะครองราช
 สมบัติรักษาแผ่นดินต่อไปได้ เห็นแต่ชีวเอียบบุตรผู้ใหญ่
 ของไปอ่องคนหนึ่ง ควรจะรักษาแผ่นดินต่อไปได้ ด้วย
 พระเจ้าซ่องจินจงฮ่องเต้ได้ทราบข่าวชีวเอียบเป็นบุตรของ
 พระองค์ จึงรับสั่งให้หาชีวเอียบกับนางเต็กเซยกิมเข้ามา
 แล้วจึงตั้งให้ชีวเอียบเป็นที่เกียเอียบฮองไทจื่อ ตั้งเตียบเปียบ
 บุตรไปอ่องเป็นที่โลฮวยอ่อง ตั้งนางเต็กเซยกิมเป็น
 ที่เต็กไทเฮาราชมารดาแล้วให้ทำการสมโภชต่าง ๆ แล้ว
 โปรดให้ปล่อยคนโทษในคุกเสียสิ้น ครนถึงปีจอเดือนสิบ-

สอง พระเจ้าแผ่นดินทรงพระประชวรหนักก็สวรรคตที่พระ
 คำหนักเคียดแค้นตาย ชุณนางเจ้าพนักงานก็จัดหีบไม้หอมมา
 ใส่พระศพ มีการฉลองต่าง ๆ เสร็จแล้วก็เชิญไปฝังตาม
 ยศอย่างกษัตริย์ เมื่อพระเจ้าซ่งจินจงฮ่องเต้สวรรคตนั้น
 พระชนม์ได้ ๕๐ ปี อยู่ในพระราชสมบัติ ๒๕ ปี

ชุณนางท่งปวงจิงยกเกียเอี้ยฮ่องไท่จอชุนเป็นกษัตริย์
 ทรงพระนามพระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ ตั้งนางเต็กเซ็กกิม
 เป็นเต็กไท่เฮา ตั้งนางเล่าฮองเฮาเป็นฮองไท่เฮา ตั้งชุณนาง
 ผู้ใหญ่ผู้น้อยครบตามตำแหน่ง

ฝ่ายเตียวหงวนเฮาเจ้าเมืองไซหยงแจ้งว่า พระเจ้า
 ซ่งจินจงฮ่องเต้สวรรคตแล้ว ชุณนางท่งปวงยกเกียเอี้ย
 ฮองไท่จอชุนครองราชสมบัติ จึงปรึกษาชุณนางท่งปวง
 ว่า พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ยังเป็นเด็กอ่อนความคึดอยู่
 แล้วก็เพิ่งได้ราชสมบัติใหม่ โจชุณนางและราษฎรยังไม่
 เรียบร้อย ถ้าเรายกกองทัพไปโจมตีเห็นจะได้โดยง่าย
 ชุณนางท่งปวงก็เห็นชอบด้วย เตียวหงวนเฮาจึงตั้งให้จัน
 เทียนฮ่องเป็นแม่ทัพ ให้เหมงเอี้ยเซี่ยเป็นปลัดทัพคุม
 ทหารสืบหมื่น ใต้ภูเขากี้ฟออกจากเมืองไซหยงตรงไป
 เมืองชยุเต็กชู่ ใต้หัวเมืองรายทาง คือเมืองฮองเลียง

เมืองเพงเหลียง เมืองเอียงอาน แล้วยกไปตั้งอยู่หน้า
เมืองชุยเต็กฮู

ฝ่ายเอียงจงเปาเจ้าเมืองชุยเต็กฮูแจ้งว่ากองทัพเมือง
ไชหยง ยกมาตีได้หัวเมืองรายทางหลายตำบล บัดนั้นมา
ตั้งอยู่หน้าเมืองก็คุมทหารออกไปรบกับกองทัพเมืองไชหยง
ก็หาได้ชัยชนะแก่ข้าศึกไม่ จึงมีหนังสือบอกให้มาใช้ถือไป
เมืองเปียนเหลียง มาใช้รับหนังสือบอกแล้วก็นับลา
รับขบวนมาถึงเมืองหลวง ก็ส่งหนังสือบอกให้เจ้าพนักงาน
นำชนกราบทูลพระเจ้าซ่งยินจงฮองเต้ เจ้าพนักงานก็
นำหนังสือบอกชนกราบทูล ในหนังสือบอกมีความว่า
เตี้ยหงวนเฮาให้จันเทียน อ่องเป็นแม่ทัพยกมาตีเมืองราย
ทางได้หลายตำบล บัดนั้นยกมาตั้งอยู่หน้าเมืองชุยเต็กฮู
ข้าพเจ้าได้คุมทหารออกไปต่อรบหลายครั้ง แล้วยังหา
ชัยชนะไม่ ขอพระราชทานกองทัพออกไปช่วยกับเสอ
เกราะสามสิบหมื่น ด้วยเทศกาลนักจวนฤดูหนาวแล้วพระ
เจ้าซ่งยินจงฮองเต้ได้ทราบความตามในหนังสือบอก จึง
ปรึกษาขุนนางทั้งปวงว่า ซึ่งเอียงจงเปามีใบบอกขอกองทัพ
กับเสอเกราะเข้ามาทานทั้งปวงจะเห็นประการใด บุน
จวนพักจึงกราบทูลว่าซึ่งจันเทียนอ่องมาตีเมืองชุยเต็กฮู

ถ้าเมืองชยุเต็กถูกละเมิดแล้ว เมืองซำกวนกับเมือง
 ชัวไซไหนจะตั้งอยู่ได้ ซึ่งเอียงจงเปามีใบบอกเข้ามาขอ
 กองทัพกับเสอเกราะนั้น ต้องให้ไปจึงจะชอบ พระเจ้า
 แผ่นดินจึงตรัสว่าเราจะให้ผู้ใดคุมทหารออกไปช่วยเอียงจง
 เปาได้เล่า บุนงวนพักจึงกราบทูลว่าทหารที่มีฝีมือดีแต่ง
 ออกไปรักษาเขตแดนก็หลายตำบล ทหารในเมืองหลวง
 ก็น้อยตัวนัก อันข้าศึกยกมาครองนซงจะตีหากเอาเมืองชยุ
 เต็กชุยโดยง่ายนั้นเห็นยังไม่ได้ ด้วยเอียงจงเปามีฝีมือเข้มแข็ง
 คงจะรักษาเมืองไว้ การซึ่งจะให้ทหารไปช่วยเอียงจงเปา
 ครองน ต้องให้ฝึกหัดและซ้อมเพลงอาวุธเสียก่อน จึงให้
 คุมเสอเกราะสามสิบหมื่นไปส่งเอียงจงเปา

พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังก็เห็นชอบด้วย จึงมี
 พระราชดำรัสสั่งให้ชิงชิวเป็น นายกอง ซ้อมหัด ทหาร ตาม
 บุนงวนพักกราบทูล

ฝ่ายเฮงเซี่ยนเล่าใจแจ้งความว่าเตียหงวนเฮายกกอง
 ทัพเมืองไซหยงจะยกมาตีเมืองเบียนเหลียง จึงคิดว่าครอง
 ทหารที่มีฝีมือในเมืองหลวงก็น้อยตัวนัก เห็นจะต้านทาน
 กองทัพข้าศึกไม่ได้จึงว่ากับเต็กเซ่งว่า บัดนี้เมืองเบียน-

เหลียงเกิดที่พศกสำคัญเข้มแข็งนักทหารในเมืองเบียนเหลียง
 ก็น้อยตัวนัก เจ้าก็ไต่เรียนวิชาความรู้และเพลงอาวุธได้
 ถึง ๗ ปีรู้ชำนาญแล้ว การครองนเรธาพิเคราะห์เห็น
 ว่าเจ้าควรจะไปทำราชการอาสาแผ่นดิน เต็กเซงจึงว่าซึ่ง
 ท่านไต่ส่งเคราะห์ข้าพเจ้าให้พ้นจากความตายแล้ว ไต่ส่ง
 สอนวิชาและเพลงอาวุธต่าง ๆ ให้ข้าพเจ้านั้น พระคุณ
 หาที่สุดมิได้ ซึ่งจะให้ข้าพเจ้าไปเมืองเบียนเหลียงนั้น ข้า-
 พเจ้าก็จะไปตามคำท่าน แต่จะขอไปเยี่ยมญาติและมารดา
 เสียก่อน แล้วจึงจะไปเมืองหลวงต่อภายหลัง เฮงเซียนเล่า
 โจ้จึงว่าเจ้าจงไปเมืองหลวงก่อนเถิด คงจะได้พบญาติอัน
 สนิท เต็กเซงก็รับว่าจะไปตามคำอาจารย์ อาจารย์ก็ให้
 อีแปะไปพอเป็นเสบียงซื้อกินตามทาง เต็กเซงรับอีแปะ
 ที่อาจารย์แล้วก็นับลาอาจารย์ออกเดินทางไปเมืองฮอ-
 หน้า เห็นโรงสุราแห่งหนึ่งก็แวะเข้าซื้อสุรากิน จึงพักอยู่ที่
 โรงขายสุรานั่นคนหนึ่ง แล้วถามคนขายสุราว่า ทางจะ
 ไปเมืองเบียนเหลียงอีกสักกวันจะถึง คนขายสุรากล่าวว่า
 ทางอีกสัปดาห์จะถึง เต็กเซงก็ออกจากโรงขายสุรามาถึง
 แม่น้ำหัวเอียงถึงสะพานก็เดินข้ามแม่น้ำไป พอถึงกลาง
 สะพานถูกอีแปะก็ตกลงในน้ำ เต็กเซงเสียใจนัก แลดูสาย

นักไหลเซียวจะลงดำกลกเหลือกกำลังกหยุดนั่งกอดเข้าเป็น
 ทุกข์อยู่ริมฝั่งน้ำ จึงคิดว่าอึแปะเล่ากตกน้ำเสียสิ้นแล้ว
 แค้นไปจะได้อึแปะที่ไหนมาชอกกินเล่า จะไปพึ่งผู้ใดก็หา
 รู้จักไม่ หมูญาติเล่าก็ไม่รู้ว่าอยู่แห่งใดครั้นเห็นจะอดตาย
 เป็นงั้นาง ยิ่งคิดไปก็เสียใจนักแลคสายนักไหลเซียว จึง
 คิดว่าครังก่อนกเจียนจะตายเสียด้วยน้ำ มาครั้นนถุงอึแปะ
 กัปลกตกน้ำ ตัวเราเห็นจะตายด้วยน้ำเป็นมั่นคง เราจะ
 อยู่ไปโยใจหน้าตายเสียดีกว่า จึงแหงนหน้าชนบนอากาศ
 คำนับทพยดาและไหว้บิคา มารดาว่า ข้าพเจ้าจะขอลา
 ตายแล้ว

ฝ่ายคนทงหลายซึ่งเดินไปมา เห็นเต็กเซงทำอาการ
 ดงนนกสำคัญว่าเป็นคนเสียจริต ขณะนั้นมีผู้เฒ่าคนหนึ่ง
 เดินมาเห็นเต็กเซงทำอาการดงนนกจึงเดินเข้าไปใกล้ พิ-
 เคราะห์ดูรูปร่างลักษณะเป็นคนมีตระกูล จึงถามว่าเจ้ามา
 แต่ไหน เหตุใดมาทำอาการดงนนก เต็กเซงก็เล่าให้ผู้เฒ่า
 ฟังตั้งแต่มาจากเซียงเซียนเล่าใจจันถุงอึแปะตกน้ำแล้วว่า
 ข้าพเจ้ามานักปรารถนาจะใคร่พบญาติ มามีเหตุดงนนกคิด
 ว่าจะตายเสียดีกว่า ผู้เฒ่าจึงว่าตัวเจ้าก็ยังเป็นหนุ่มอายุยัง

น้อยนัก ซึ่งจะจิตใจมั่นคงนี้ไม่ควร จึงไปทวัดเซงกักยเกิด
 ด้วยทวดนนแต่ครงแผ่นดินเสียดกัก จิวชัวขุนนางผู้ใหญ่
 ในเมืองหลวงเป็นคนซอสุดยต่อแผ่นดิน มีความเมตตา
 แก่ราษฎร ราษฎรรักใคร่นับถือมาก ได้เรียโรเงินสร้าง
 วัดเขียนชอจิวชุนไวบูชาศกคสทรนักร เจ้าจงไปทอดไม้
 เสียงทายดูเถิดจะรู้ว่ารายดี เต็กเซงได้ฟังก็เห็นชอบด้วย
 ก็ค่านับลาผู้เฒ่าไปถึงวัดแล้วก็ทอดไม้เสียงทายดู เห็น
 อักษรที่ไม้ทวเป็นคำโคลงว่า มีไม้ต้นหนึ่งเป็นไม้เก่าแก่
 ไม่มีดอกใบมาช้านาน บัดนมกิงอ่อนแตกมา ช่อหนึ่งว่า
 ดวงพระจันทร์กลมแล้วก็แห่วง แห่วงแล้วกลมเป็นเช่น
 นี้เสมอมิได้ขาด จงพิสูจนดูเถิด เต็กเซงไม่เข้าใจจึงถาม
 หลวงจันว่า ข้าพเจ้าทอดไม้เสียงทายเป็นคำโคลงดังนี้
 จะร้ายประการใด ท่านจงแปลให้ข้าพเจ้าทราบสักหน่อย
 เถิด

หลวงจันก็แปลคำโคลงว่า ช่อที่ไม้แก่ไม่มีดอกมา
 ช้านาน บัดนมกิงก้านออกมานั้น คือได้แก่ท่านไม่ได้พบ
 ปะญาติช้านาน บัดนี้จะได้พบกัน ขอสองว่าพระจันทร์
 กลมแล้วกลับแห่วง แห่วงแล้วกลับกลมนั้นจะได้แก่ท่าน

ท่านจะได้พบญาติก็ต่อเมื่อเดือนหน้ากลางเดือน เต็กเซง
 ก็มีความยินดีจะกำนัลลาหลวงจีนไป หลวงจีนจึงเรียก
 เอาเงินค่าแปลคำโคลง เต็กเซงจึงว่าข้าพเจ้าไม่มีเงินติด
 ตัวมาเลย ขอผลัดไปเวลาอื่นเถิดจึงจะเอามาให้ท่าน หลวง
 จีนจึงว่ามิใช่การค้าขายจะได้ติดค้างกันได้ ถ้าไม่ได้เงิน
 เราก็ก่อนให้ไป ถ้าขึ้นจะไปให้โต้งเอาเสือกางเกงไว้เป็น
 จำนำ เต็กเซงได้ฟังดังนั้นก็โกรธนัก ต่างก็ทุ่มเถียงกันไป
 มาจนเกิดวิวาทกันขึ้น หลวงจีนทานกำลังเต็กเซงไม่ได้
 เต็กเซงก็กอดคอหลวงจีนลงไว้ ยังมีนายโจรสองคนชื่อ
 เตียตงคนหนึ่ง หลี่หงคนหนึ่ง เทียวตชังลูกค้าและ คน
 เดินทางไปมา เก็บของได้เอาไปจำหน่ายที่เมืองเปียน-
 เหลียงแล้วกลับมาถึงวัดเซงก๊กยี่ ก็พากันเข้าไปในวัดจะ
 ไหว้พระ พอแลเห็นหลวงจีนกับชายหนุ่มผู้หนึ่งปล้ำกัน
 อยู่ จึงถามชายหนุ่มว่า เหตุใดท่านจึงกอดคอหลวงจีนไว้
 ดังนั้น เต็กเซงจึงบอกว่า ข้าพเจ้ามาทอดไม้เสียงทาย
 ไม้เสียงทายมีค่าโคลง ข้าพเจ้าจึงให้หลวงจีนแปลให้ข้าพ-
 เจ้าฟังหลวงจีนแปลแล้วก็เอาค่าแปลกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้า
 มิได้เอาเงินมาจึงขอผลัดว่า วันอื่นจึงจะเอามาให้ หลวง

จิ้นไม่ยอม ยอเอาเสือกางเกงข้าพเจ้าไว้จุดคร่ากันไปมา
 จึงได้วิวาททุบตีกัน เตียตงหลี่หงักหวเราะติเตียนหลวง
 จิ้นว่า ท่านอยู่ในศีลสัจต้องมอชฌาสัยจึงควร เขาขอ
 ผลัดไว้ต้องให้ไปโดยดี ไม่ควรจะยอแย้งเขาให้เกิดการ
 วิวาททุบตีกัน ทำเช่นนหาคีไม่ หลวงจิ้นก็มีได้ตอบ
 ประการใด เตียตงหลี่หงักจึงพูดกับเต็กเซ่งว่า จงวางหลวง
 จิ้นเสียเถิด เงินค่าแปลคำโคลงนั้นข้าพเจ้าจะใช้ให้หลวง
 จิ้นเอง

เต็กเซ่งได้ฟังดังนั้นก็ปล่อยหลวงจิ้นเสีย เตียตง
 หลี่หงักเอาเงินให้หลวงจิ้น ๕ ตำลึง เต็กเซ่งเห็นดังนั้น
 จึงถามว่า ท่านทั้งสองแซ่ไรชื่อไรอยู่บ้านเมืองไหน ขอ
 ให้ข้าพเจ้าทราบด้วย เตียตงบอกว่า ข้าพเจ้าเป็นชาวเมือง
 ยู่ช้อก๊วย แซ่เตียชอตง เต็กเซ่งจึงว่า ข้าพเจ้าได้ยินชื่อ
 เสียของท่านปรากฏมาช้านานแล้ว ว่าเป็นคนซื่อตรงแต่ยังไม่
 ได้พบสนทนากับท่าน ท่านคนนั้นเป็นพี่น้องของท่าน
 หรือ เตียตงจึงบอกว่าเป็นชาวเมืองซุนเทียนฮูแซ่หลี่ชอ
 หง ข้าพเจ้าทั้งสองนต่างแซ่ต่างเมืองก็จริงแต่ได้سابาน
 เป็นพี่น้องกัน แล้วเตียตงก็เพราะเหตุลักษณะเต็กเซ่ง

เห็นเป็นกนมัตรีตระกูลจึงถามว่า ท่านเป็นชาวเมืองไหนแซ่ใด
 ชื่อไร ขอแจ้งความให้ข้าพเจ้าทราบบ้างเต็กเซ่งจึงบอก
 ว่า ข้าพเจ้าเป็นชาวเมืองไซห่อ แซ่เต็ก ชื่อเซ่ง เตียตง
 จึงถามว่า ที่เมืองไซห่อมีขุนนางคนหนึ่งชื่อเต็กกวงเป็น
 คนมักตัญญูต่อแผ่นดิน ประกอบด้วยความเมตตาพระราช
 ราชบุตรชาวเมืองปากันสรรเสริญมิได้ขาด เต็กกวงนั้น
 วงศ์ญาติของท่านด้วยหรือไม่ เต็กเซ่งก็บอกว่าเต็กกวง
 คือบิดาข้าพเจ้า เตียตงเหลือใจได้ฟังดังนั้นก็คุกเข่าลงคำนับ
 แล้วจึงว่า ข้าพเจ้าทั้งสองหารู้จักท่านไม่ ขอเชิญท่านไป
 บ้านข้าพเจ้าเถิดจะได้สนทนากันตามสบาย เต็กเซ่งก็ยอม
 ไปด้วยเตียตง เหลือใจ เตียตง เหลือใจเดินมากับเต็กเซ่งถึง
 หน้าบ้านจิวเซ่ง ซึ่งเป็นคนเคยรับชอชอของเตียตง เหลือใจ
 เตียตง เหลือใจก็เชิญเต็กเซ่งเข้าไปในบ้านจิวเซ่งเชิญนั่งที่
 สมควรแล้ว จึงพูดว่า ข้าพเจ้าทั้งสองอยากหัดเพลงอาวุธ
 ต่าง ๆ แล้วอยากคบคนที่มีฝีมือเข้มแข็ง ข้าพเจ้าได้พบ
 ท่านवनนมความยินดีนัก ซึ่งท่านจะไปเมืองหลวงนนมก็จ
 ธุระข้อใด เต็กเซ่งเล่าตงแต่นาทวมตำบลเซียวเอียงที่
 จนเฮงเซียนเล่าใจช่วยชีวิตไว้ และได้เรียนพิชัยสงคราม

และหัดเพลงอาวุธต่าง ๆ ให้ บัดนี้จะไปเมืองหลวง
 ปรารถนาจะสืบหาวงศ์ญาติจึงได้มาพบท่าน เตยตง หลี่หง
 ได้ฟังก็มีความยินดีเป็นอันมาก จึงว่าท่านมีความรู้และฝีมือ
 เข้มแข็ง ข้าพเจ้าทั้งสองอยากจะสาบานเป็นพี่น้องกับ
 ท่าน ท่านจะยอมหรือไม่ เต็กเซ่งจึงว่าข้าพเจ้าเป็นคน
 อนาคตาไร้ญาติ เมื่อเวลาวานนี้ท่านได้ส่งเคราะห์ข้าพเจ้า
 มีบุญคุณอยู่กับข้าพเจ้าเป็นอันมาก บัดนี้จะมาสาบานเป็น
 พี่น้องกับข้าพเจ้านั้นเห็นเหลือเกินนัก เตยตง หลี่หงจึงว่า
 ท่านเป็นถึงบุตรขุนนางไม่ควรที่จะพูดจาถ่อมตัวเลย เต็ก
 เซ่งจึงว่า เมื่อไม่รังเกียจว่ายากจนแล้วก็ตามใจเถิด เตย-
 ตง หลี่หงจัดของกำนับเทพยดาเสร็จแล้ว ทั้งสามนายก็
 ออกจากสาบานว่า ข้าพเจ้าทั้งสามคนขอสาบานเป็นพี่
 น้องกันสืบไปเมื่อหน้าผู้ใดมีทุกข์สุขก็ไม่ทงกัน ขอเทพยดา
 จึงเป็นเทพยพยานแก่ข้าพเจ้าทั้งสามเถิด ครั้นสาบานแล้วก็
 ให้เต็กเซ่งเป็นพี่ใหญ่เตยตงเป็นพี่ที่สองหลี่หงเป็นน้องที่
 สาม แล้วจัดโต๊ะเลี้ยงกันตามสมควร เตยตงจึงส่งจิวเซ่งว่า
 ถ้าเต็กเซ่งจะต้องการข้าวของเงินทองเท่าใดอย่าให้ขัดขืน
 ตงแต่นั้นมาเต็กเซ่งก็ค่อยมีความสุขพำนักอยู่ที่บ้านจิวเซ่ง

ครั้นอยู่มา เตียตง หลีหิง จึงพูดกับเต็กเซ่งว่าท่านจะไป
เมืองหลวงกรุงน ข้าพเจ้าทั้งสองเคยไปมาจะพาท่านไปช่วย
สืบหาวงศ์ญาติท่านจะเห็นประการใด เต็กเซ่งก็มีความยิน
ดี ครั้นรุ่งเช้าเตียตง หลีหิง เต็กเซ่ง ก็ออกจากบ้านจิ่ว
เซ่งเดินตามถนนหลวงถึงศาลเจ้ากวนฮองแป๊ะ เตียตง หลี
หิงเต็กเซ่ง ก็เข้าหยุดพักในศาลเต็กเซ่งเห็นสิงโตศิลาตั้ง
อยู่ในศาลคู่หนึ่งจึงคิดว่า เราได้สาบานเป็นพี่น้องกับเตีย
ตง หลีหิง ด้วยเห็นว่า เตียตง หลีหิง มีใจโอบอ้อม
อยากรู้เพลงอาวุธต่าง ๆ แต่ยังไม่แจ้งว่า เตียตง หลีหิง
จะมีฝีมือเข้มแข็งและกำลังสักเพียงไร จำจะให้ยกสิงโต
ศิลาลองดูจะได้เห็นกำลัง คิดแล้ว จึงว่ากับ เตียตง หลีหิง
ว่า เมื่อครั้งแผ่นดินไซ่ฮั่นฉ้อป้าอ่องได้ยกกระถางเหล็ก
หนักพันชั่ง ทหารทมิความเข้มแข็งแปดพันคนจึงได้ยอม
สามภักดสน บัดนี้เราเห็นสิงโตศิลาทองอยู่หน้าศาลสองตัว
จำจะยกคุณเล่นท่านทั้งสองจะเห็นประการใด เตียตง หลีหิง
ก็เห็นชอบ เตียตง จึงเข้าไปยกสิงโตขึ้นเดินได้ ๘ ก้าว
ก็วางลง แล้วจึงว่า ข้าพเจ้ากำลังแต่เท่านั้น หลีหิงก็เข้า
ไปยกสิงโตขึ้นเดินไปเวียนได้รอบศาลแล้วก็วางลง แล้ว

ว่าข้าพเจ้ากำลังเพียงเท่านั้น ที่จะเดินต่อไปไม่ได้แล้ว
เต็กเซงก็เข้ายกสิ่งโตขึ้นแล้วเดินเวียนได้สามสี่รอบแล้วก็
วางลงที่เก่าตามเดิม เตียตง หลี่หงี้ เห็นเต็กเซงยกสิ่งโต
ก็ลาขึ้นเดินไปไต่มากกว่าตัวสองสามเท่าสีหน้ามิได้ผิดปกติ
จึงว่าเราเห็นรูปร่างท่านบอบบางไม่รู้เลยว่า จะมีกำลังถึง
เพียงนี้ เต็กเซงจึงว่า ช่งทวนทงสองสรรเสริญข้าพเจ้า
นั้นเห็นเหลือเกินนัก พอเต็กเซงเห็นในศาลมั่งง้าวอยู่เล่ม
หนึ่งหนักประมาณสองร้อยชั่งเศษ เต็กเซงจึงบอกกับ
เตียตงว่า ท่านจงไปเอาง้าวมารำเพลงง้าวดูเล่น เตียตง
ก็ไปหยิบเอาง้าวมาส่งให้หลี่หงี้ หลี่หงี้ก็เอาง้าวมารำเพลง
ให้ดู เต็กเซงจึงว่า เราจะรำให้ท่านดูบ้างสักเพลงหนึ่ง
แล้วเต็กเซงก็รับง้าวมาจากหลี่หงี้แล้วจึงรำไป เพลงง้าว
ของเต็กเซงนั้นเหมือนอย่างมังกรเล่นนา ครนรำสนเพลง
แล้วก็เอาง้าวไปวางเสียที่เก่าตามเดิม เตียตง หลี่หงี้
สรรเสริญเต็กเซงว่า ฝีมือท่านรำเพลงง้าวคล่องแคล่วนัก
เตียตง หลี่หงี้ เห็นว่าลองฝีมือกันเหนื่อยแล้ว จึงว่าเชิญ
ท่านไปเที่ยวเล่นท่อนบ้างเถิด สามนายก็ชวนกันออกจาก
ศาลเจ้ากววนฮองเบียดเดินไปตามถนนหลวง ถึงที่ชายสุรา

แห่งหนึ่งก็ชวนกันเข้าไปที่ตึกนั้น เจ้าของตึกก็เชิญให้นั่ง
ที่สมควร

ขณะนั้นเตี้ยตงแลไปเห็นแก่งสูงแก่งหนึ่ง ทางดงาม
บนแก่งนั้นมีกระถางปลูกต้นไม้ต่าง ๆ กลิ่นดอกไม้หอมฟุ้ง
กลบไป จึงว่ากับคนขายสุราว่า เจ้าจัดโต๊ะให้เราโต๊ะหนึ่ง
เราจะพากันไปกินบนแก่งสูงนั้น ผู้ขายสุราจึงว่าซึ่งท่านจะ
ไปกินเลี้ยงกันบนแก่งสูงนั้นไม่ได้ จงเลี้ยงดูกันที่บ้าน
ข้าพเจ้าเถิด เตี้ยตงจึงถามว่า เหตุใดจึงขึ้นไปกินเลี้ยง
บนแก่งไม่ได้ ผู้ขายสุราจึงบอกว่าแก่งนั้นชอบวันช่วยเหลา
เป็นของฮูลุนผู้บุตรฮุนนางผู้ใหญ่ ทำไว้สำหรับประชุม
เพื่อนฝูงมาเลี้ยงโต๊ะกัน แต่ฮูลุนนั้นโหดร้ายนักด้วยถือ
อำนาจบิดาทำข่มขู่ราษฎรเป็นอันมาก ถ้าผู้ใดขึ้นไปบนแก่ง
แล้ว ฮูลุนก็ให้คนเอาตัวไปทำโทษต่าง ๆ ถ้าท่านทั้งสาม
จะพากันขึ้นไปบนแก่งแล้ว ข้าพเจ้าคงไม่พนมมือฮูลุน

เตี้ยตง หลี่หิง เต็กเซง ได้ฟังผู้ขายสุราบอกก็
โกรธนัก ว่าฮูลุนถืออำนาจของบิดาทำการ ข่มขู่ ข่มเหง
ราษฎรให้ไต่ความเดือดร้อน จึงว่าถ้ากระนั้นปลูกสร้างแก่ง
ไว้ริมถนนหลวงทำไม ธรรมดาว่าแก่งและตึกอยู่ริมถนน
แล้ว ไม่ได้ขายสินค้าสิ่งไรก็ต้องเป็นที่อาศัยแก่คนเดินทาง

พวกเราจะขึ้นไปเลี้ยงกันให้จงได้ ถ้าฮูลุน มาจะทำ
 ประการใดก็ตามเถิด ผู้ชายสุราได้ฟังก็ตกใจคุกเข่าลงคำนับ
 แล้วจึงว่า ท่านทั้งสามจะขึ้นไปบนแก่งให้ได้ก็เหมือนหนึ่ง
 หาโทษใส่ให้ข้าพเจ้า ถ้าฮูลุนรู้ความแล้วคงเอาข้าพเจ้า
 ไปทำโทษถึงสาหัส ท่านจงมีความเมตตาแก่ข้าพเจ้าเถิด
 อย่าขึ้นไปเลย เที่ยงจึงว่าเราหากกลัวฮูลุนไม่ เต็กเซง
 จึงว่า พวกเราเป็นชายชาติทหาร ถ้าไม่ขึ้นไปเลี้ยงโต๊ะ
 กับบนแก่งก็จะมีเป็นคนกลัวฮูลุนหรือ เราจะขึ้นไปให้จงได้
 ผู้ชายสุราก็มีรูที่จะว่าประการใดได้ แต่คุกเข่าคำนับอ่อน-
 วอนไป เที่ยงจึงพูดกับผู้ชายสุราว่า อย่าคำนับเราเลย
 จงจัดโต๊ะมาเถิด ฮูลุนก็มีโต๊ะอยู่บนแก่งดอก ขอให้พวก
 เราขึ้นไปกินโต๊ะบนแก่งเถิด เราจะให้เงินสิบตำลึง สักครู่
 หนึ่งก็จะลงมาดอกที่ไหนฮูลุนจะทันรู้ ผู้ชายสุราเห็นว่าได้
 เงินมากก็ยอมจัดโต๊ะขึ้นไปเลี้ยงสามนายบนแก่งนั้น สาม
 นายขึ้นไปกินโต๊ะบนแก่งเสร็จแล้ว ก็ชวนกันเดินชมเล่น
 บนแก่ง สนทนากันด้วยเสียงอันดังต่าง ๆ

ขณะนั้นจ้อยแจ้งความว่าผู้ชายสุราจัดโต๊ะให้ชาย
 สามคนขึ้นไปเลี้ยงกันบนแก่งสูงก็ไปบอกฮูลุน ฮูลุนแจ้ง
 ความแล้วก็โกรธหนักจึงถามว่าชายสามคนนั้นมันยังอยู่หรือ

รูปที่ ๕ เค็กเซง เคียมทง หลี่ท้ง ก่าฉั้งเสพสุร่าอยู่เมเนก + ส่วนอุจุนและมาวไพรัดอวาชเกิตรงมาตีเกก

บ้วนช่วยเหลา เล่ม ๑

ฉอยจึงบอกว่าเวลานึงพูดกันอยู่ออองอยู่ ชูลุนก็เรียก
บ่าวไพร่รีบไปที่แกงบ้วนช่วยเหลา ชูลุนก็ขึ้นไปบนแกงเห็น
สามนายนั่งพูดกันอยู่ พวกบ่าวชูลุนจึงร้องกระโชกถามว่า
เหตุไฉนเจ้าสามคนนั่งชนมากินโต๊ะเสปสุรา บนแกงสูง ของ
นายเรา เตยตงจึงตอบว่าแกงสูงอยู่ริมถนนหลวงก็สำหรับ
คนเดินทางหยุดพักอาศัยเป็นทีสบาย ทำไมเจ้าจึงมาห้าม
ปรามเล่า เจ้าเป็นบ่าวชูลุนหรือ ถึงโดยว่าชูลุนจะมาห้าม
เราไม่ได้ บ่าวชูลุนจึงว่า บัดนี้นายเรามาคอยอยู่โต๊ะแกง
แล้ว จะชนมาบนแกงจึงให้เรามาขับไล่พวกเจ้าไปเสีย เจ้าจง
ไปเสียโดยเร็วเถิด ถ้าแน่นชคชนอยู่ก็คงไม่พ้นโทษ เตยตง
ไต่พงกหวเราะระควยเสียงอันดัง แล้วว่าถ้าชูลุนมาอยู่โต๊ะแกง
แล้ว พวกเราก็จะเลี้ยงกันอยู่บนแกงนี้ เจ้าจงรีบไปบอก
ชูลุนให้ชนมารินสุราคำนับพวกเราเถิด บ่าวชูลุนก็โกรธ
พากันเข้ากลุ่มรวมตเตยตง หลีหงกลกชนช่วยเตยตง ใน
ขณะนั้นเตยตงหลีหง ช่วยกันตบ่าวไพร่ชูลุนแตกกระจัด
กระจายไป บ้างตกแกง บ้างหนีไปได้ เตกเซงกหวเราะ
ว่าพวกชูลุนมาแต่ไหน ถึงจะมามากกว่านกล้อมพวกเรา
ไม่ได้ พูดกันแล้วเตยตง หลีหง เตกเซงกลกชนจะพากัน
ลงไป

ฝ่ายฮูลุนเห็นเตยตง หลี่หิง ตีบ่าวไพร่ของตนก็
 โกรธนัก จึงขึ้นไปบนกำแพงทวาดด้วยเสียงอันดังว่า เจ้าคน
 ขนมาเลพสุราบนกำแพงของเราแล้วบังอาจตีบ่าวเราอีกเล่า ถ้า
 ตัวเจ้ารำผัดแล้วจงมาค้ำบเราเสียโดยดีเถิด ฝ่ายเต็กเซงเห็น
 ฮูลุนขึ้นมาเองก็โกรธว่าฮูลุนข่มเหงราษฎร มิได้โต้ตอบ
 ประการใดก็เอามือผลักออกฮูลุน ฮูลุนทานกำลังเต็กเซง
 ไม่ได้ก็พลัดตกจากกำแพง พวกบ่าวฮูลุนเห็นดังนั้นพากัน
 เข้าพยุงไว้ ฮูลุนมีความแค้นยิ่งนัก ร้องเรียกบ่าวให้ขึ้นไป
 บนกำแพงออก เต็กเซงก็เอามือผลักฮูลุนพวกบ่าวล้อมทัน ฮูลุน
 ก็พลัดตกกลงมา ศีรษะฟาดเข้ากับบันไดแตกตายในที่
 นั้น พวกบ่าวฮูลุนครั้นจะเข้าสู้รบแทนนายก็สู้ฝีมือเต็กเซง
 มิได้ จึงรีบเอาความไปแจ้งกับฮูลุนผู้บิดาฮูลุน

ฝ่ายฮูลุนแจ้งว่าฮูลุนตายก็โกรธนัก จึงเรียกบ่าวของ
 ตัวประมาณร้อยเศษ ให้รีบไปจับเต็กเซง เตยตง หลี่หิง
 ให้จงได้ บ่าวฮูลุนก็ค้ำบลาพากันไปที่กำแพง ล้อมกำแพงไว้
 แน่นหนา แล้วพากันขึ้นไปบนกำแพงสามสิบคน จะเข้าจับ
 เต็กเซง เตยตง หลี่หิง เต็กเซง เตยตง หลี่หิงเห็น
 บ่าวฮูลุนขึ้นมาอีกต่างหากไว้ สามสิบคนสู้ฝีมือสามคนมิได้
 ก็พากันหนีลงไปจากกำแพง

ฝ่ายผู้ขายสุราเห็นเกิดความขุ่นใหญ่โต จึงคิดว่าถ้า
 คนทั้งสามหนีไปได้โทษก็คงจะตกอยู่กับเรา จึงขึ้นไปบน
 เก๋งคุกเข่าลงคำนับสามนายแล้วว่า บัดนี้ท่านคือฮู๋ลุนตาย
 ฮู๋ลุนให้คนมาล้อมเก๋งไว้เป็นอันมาก ท่านจงได้เมตตาแก่
 ข้าพเจ้าย่าได้หลบหลีกไป ถ้าท่านไม่เมตตาแก่ข้าพเจ้าแล้ว
 ชีวิตข้าพเจ้าก็จะตายด้วยมือฮู๋ลุนเป็นแท้ เต็กเซ่งจึงว่า เรา
 สามคนเป็นชายชาติทหารคือฮู๋ลุนตาย เหตุใดจะเอามือทั้งให้
 ผู้นั้นไม่ควร เต็กเซ่งจึงว่าเราทั้งสามไม่หลบหลีกดอก
 เจ้าจงไปไปจัดโต๊ะมาให้เรากินให้สบายอีกเถิด ผู้ขายสุรา
 จึงว่าท่านทั้งสามเป็นชาติทหารไม่กลัวภัยนสมควรรแล้ว พวก
 แล้วยกคำนับลามาจจัดโต๊ะขึ้นไปอีก สามนายก็ชวนกันกินโต๊ะ
 เสพสุราเล่นตามสบายอยู่บนเก๋งนั้น

ฝ่ายฮู๋ลุนจึงคิดว่าเราให้คนไปจับชายสามคนนั้น
 น้อยนักไหนจะจับตัวได้ ฮู๋ลุนจึงไปบอกเจ้าเมืองฮังคิวให้
 ไปช่วยจับ เจ้าเมืองฮังคิวก็คุมทหารประมาณห้าสิบเศษ
 ไปถึงตึกผู้ขายสุรา จึงให้ขุนนางกรมการชั้นสูตรบาดแผล
 ฮู๋ลุนแล้ว ก็เอาโทษผู้ขายสุราว่าปล่อยให้คนขึ้นไปเสพ-
 สุราบนเก๋งสูง ผู้ขายสุราจึงว่าข้าพเจ้าก็ได้ห้ามชายสามคน

หนักหนาแล้ว ชายสามคนหาพึ่งไม่กลับทูลบิดาข้าพเจ้าแล้ว
ก็ขึ้นไปบนกำแพงจนได้ ข้าพเจ้าหาผู้ที่จะทำประการใดไม่
เจ้าเมืองฮังคิงก็หว่วเราจึงใช้ทหารขึ้นไปเรียก ชายสามคน
ลงมา

ฝ่ายเต็กเซ่ง เตียตง หลี่หิง แจ้งว่าเจ้าเมืองให้หา
กลองมาค้ำบ เจ้าเมืองฮังคิงจึงถามว่า เจ้าชาวเมืองไหน
แซ่ไรชื่อไร เหตุใดจึงขึ้นไปเสปสุราบนกำแพงสูงแล้วตีชูลุน
เจ้าของกำแพงตาย จงรับสารภาพเสียโดยคฤศิก เตียตงบอก
ว่าข้าพเจ้าชาวเมืองยู่ชอกุกุ แซ่เตียชอตง ขึ้นไปกินโต๊ะ
เสปสุราบนกำแพงสูง ด้วยเห็นว่ากำแพงทำไว้งดงาม ประราธนา
จะชมเล่น พอว่าชูลุนแปดคนขึ้นไปบนกำแพงแล้วก็จับได้
ให้พวกข้าพเจ้าลงไป พวกข้าพเจ้าหาทันจะไถ่ถามไม่
พวกบ่าวชูลุนต่างคนกลุ่มรวมตีพวกข้าพเจ้า ชูลุนนั้นมี
ความโกรธเป็นกำลังวิ่งขึ้นไปบนกำแพงเหยียบชนบันไดพลาด
จึงพลัดตกลงมาศีรษะ กระแทบชนบันไดแตกตาย พวก
ข้าพเจ้าจะได้ตีชูลุนห้ามได้ เจ้าเมืองฮังคิงจึงว่ากำแพง
บ้านช่วยเหล่านชูลุนเป็นเจ้าของ พวกเจ้าขึ้นไปเสปสุรา
บนกำแพงควรที่จะอ่อนน้อมต่อเจ้าของ เหตุใดจึงได้สู้รบตี

เจ้าของตายแล้วยังหารับไม่ ต้องเขยนถาม ว่าแล้วกัส่ง
ทหารให้จับเตยตงม้คไว้ พวกทหารก็กลุ้มรุมกันจับตัว
เตยตงม้คเข้าไว้

ฝ่ายเป่าบู้้นจันซึ่งเป็นผู้ถือรับส่งพระเจ้าซองยิน จง
ฮ่องเต้เที่ยวตรวจตราในเมืองเปี่ยนเหลียง ดูเหตุการณ์สุข
และทุกข์ของราษฎร ในขณะนั้นพอเป่าบู้้นจันคุมทหาร
เดินมาถึงหน้าโรงขายสุราเห็น ผู้คน อออิ่ง อยู่เป็นอัน มาก
จึงให้เตยเหลงเตยเฮาไปถามคว้ามี่ข้อความสิ่งใด เตยเหลง
เตยเฮาไปถามไ้ความแล้วก็มาแจ้งแก่เป่าบู้้นจันว่า มีชาย
สามคนมิใช่ชาวเมืองเปี่ยนเหลียง คนหนึ่งหน้าแดงชื่อเตย
ตง คนหนึ่งหน้าดำชื่อหลหง คนหนึ่งชื่อเตกเซง ชนไป
เสพสุราบนแก้งบ้วนช่วยเหลา วิวาทกับฮูลุนเจ้าของแก้ง
ก็ฮูลุนตาย เจ้าเมืองฮังควซาระชายสามคน บคนเอาเตยตง
เข้าผูกจะเขยนถาม เป่าบู้้นจันได้ฟังจึงคิดว่า ฮูลุนเป็น
านพาลถืออำนาจของบิดาทำการ ชมเหงราษฎรมาชานาน
แล้ว ฮูลุนผู้บิดาก็ไม่ปราบปรามตามใจบุตร เราคิดว่าจะ
หาขอผิดฮูลุนอยู่ บคนฮูลุนก็ตายเสียแล้วเห็น ราษฎรจะ
ค่อยมีความสุขเรากัพลอยยินดีด้วย ฝ่ายเจ้าเมียงฮังควแจ้ง
ว่าเป่าบู้้นจันมาถึงดชำระความไว้ รีบไปค่านับเป่าบู้้นจัน

เป่าบ๋นจันจึงถามว่า ท่านประชุมคนหนักหนามือข้อความ
 สิ่งใด เจ้าเมืองฮังคิกก็แจ้งความให้เป่าบ๋นจันฟังตามซึ่ง
 ได้ชำระชายสามคนนั้นแจ้งทุกประการ เป่าบ๋นจันถามว่า
 ท่านชำระชายสามคนนั้นรับเป็นสยแล้วหรือยัง เจ้าเมือง
 ฮังคิกจึงแจ้งว่าข้าพเจ้าถาม ชายสามคน ชายสามคนไม่รับ
 บัดนี้ ข้าพเจ้าให้เอาชาย คนหนึ่ง ซื่อเตยตง เข้าผูกจะเขียน
 ถามเป่าบ๋นจันจึงว่าความเรื่องนี้เป็นความใหญ่อยู่ ท่านจง
 เอาตัวชายสามคนมาส่งให้เรา เราจะชำระเอง เจ้าเมืองฮัง
 คิกจึงว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ชำระความของราษฎร ซึ่งท่านจะให้
 ข้าพเจ้าเอาชายสามคนให้ท่านไปชำระนั้นเห็นจะไม่ควร
 เป่าบ๋นจันก็หัวเราะว่าท่านไม่รู้หรือ พระเจ้าแผ่นดินโปรด
 ให้เราตรวจราษฎรในเมืองหลวง มีข้อความสิ่งใดเราชำระ
 ได้ทั้งสิ้น ความเรื่องนสาครณอยู่เราจะชำระเอง ครั้นพูด
 ดึงหนแล้วก็ให้ทหารชั้นสูตรบาดแผลฮูลุน แล้วให้ทหาร
 พาเอาตัวเตกเซง เตยตง หลี่หวังไปบ้าน เจ้าเมืองฮังคิก
 กลัวอำนาจไม่อาจขัดได้ จึงให้ทหารรับเอาความไปบอก
 ฮูลุน ทหารก็คำนับลาเอาความไปแจ้งแก่ฮูลุนตามเจ้า-
 เมืองฮังคิกส่งทุกประการ ฮูลุนจึงว่าเป่าบ๋นจันทำตาม
 อำนาจของตัวหาเกรงกลัวผู้ใดไม่ บัดนี้เอาคนทั้งสามไป

ข้าราชการจะเอาแต่ความจริงหาแก่นแก่นเราได้ไหม แล้วทั้งสอง
คนใช้ให้ฝั่งศพฮูลุนพอสสมควร

ฝ่ายเป่าบุนจินพาเต็กเซง เตยตง หลี่หง มาถึงบ้าน
กชนนงทข้าราชการ ให้ทหารเอาชายสามคนมาถามเอา
ความจริง ทหารพาตัวชายสามคนมาพร้อมแล้ว เป่าบุนจิน
ก็ถามว่า เจ้าเหลานกมิใช่คนชาวเมืองเปียนเหลียง ซ่งชน
ไปเสพสุราบนแกงแล้วตีฮูลุนตายนั้นด้วยเหตุใด เตยตงจึง
คิดว่าเป่าบุนจินคนหมสตีปัญญาซอสตยต่อแผ่นดิน ความ
เรื่องนี้อาจข้าราชการความจริงได้ แต่ความจริงนั้นเต็กเซง
ผลกอกฮูลุนตกแกงลงมาตาย ถ้าข้าราชการก็คงไม่พิน
โทษ เรากับเต็กเซงหลี่หงได้สาบานเป็นพี่น้องกัน มีทุกข์
สุขสิ่งใดไม่ทิ้งกันควรเราจะรับโทษเสียคนเดียวเถิด เต็ก-
เซงกับหลี่หงจะได้พินภัย คิดแล้วจึงให้การว่าข้าพเจ้าแซ่
เตยชอตง เป็นพอกาเอาแพรมาชายทเมองหลวง ข้าพเจ้า
ชวนเต็กเซงกับหลี่หงชนไปกินโต๊ะเสพสุราบนแกงสูง ฮูลุน
พาบ่าวชนไปไล่ข้าพเจ้าสามคน พวกข้าพเจ้ายังหาหนได้
ตอบไม่ ฮูลุนก็ให้บ่าวกลุ่มรุมทุบตีข้าพเจ้ากับพวกข้าพเจ้า
พวกข้าพเจ้าจึงได้สู้รบกันชน พวกฮูลุนสู้ข้าพเจ้าสามคน
ไม่ได้ ฮูลุนช้ใจโกรธตรงมาตีพวกข้าพเจ้า พวกข้าพเจ้า

ก็ตีชูลุนพลัดตกจากแก่งตาย โทษทัณฑ์ประการใดแล้ว
แต่ท่านจะโปรด

เป่าบุ๋นจินฟังเตี้ยตงให้การจึงคิดว่าชูลุนเป็นคนพาล
ข่มเหงราษฎร เราพิเคราะห์ดูชูลุนเวลานั้นก็เกิดโทโส
มากเหยียบชนันไคพลาดพลัดตกแก่งเอง เหตุไฉนยังไม่
ทันผูกเตี้ยตง เตี้ยตงกรับสตัย เรามีความสงสารนักด้วย
เป็นคนซื่อ คิดแล้วจึงว่า เราอยู่ว่าชูลุนเหยียบชนันไค
พลาดพลัดตกลงมาเอง เหตุใดเจ้าจึงรับว่าตีชูลุนตายเอง
เล่า เตี้ยตงจึงว่าชูลุนมิได้พลาดชนันไคดอก ข้าพเจ้าตีจึงได้
พลัดลงไปตาย เป่าบุ๋นจินจึงทวาดเอาแล้วว่า ชูลุนนั้น
บ่าวไพร่ตามไปเป็นอันมากเหตุใดจึงตีชูลุนได้ แล้วให้
เอาตัวเตี้ยตงลงไปเสียจากโรงชำระ จึงถามหลี่หวังว่าเตี้ย-
ตงรับเป็นสตัยว่า ตีชูลุนพลัดตกจากแก่งตายจริง หรือเท็จ
เจ้าจึงให้การไปแต่ตามจริง

หลี่หวังจึงให้การว่าข้าพเจ้าสองคนกับเตี้ยตง เอาแพ
มาขายในเมืองหลวง แล้วชวนเต็กเซงขึ้นไปกินโต๊ะบน
แก่ง ชูลุนพบบ่าวขึ้นไปวิวาทกับพวกข้าพเจ้าจึงได้สู้รบกัน
แต่ชูลุนนั้นข้าพเจ้าตีตายเอง เป่าบุ๋นจินก็หัวเราะแล้วจึงว่า
เจ้ารับว่าตีชูลุนตายเจ้าไม่รู้หรือว่าจะต้องโทษตายตกไป

ตามกัน หลีหวังจึงว่าขอท่านได้ปล่อยเตี้ยตง เต็กเซงเสีย
เถิด โทษนั้นข้าพเจ้าจะรับตายคนเดียวเอง เป่าบู้จันเห็นว่า
เราชำระความมาช้านานแล้ว ยังหาพบเหมือนคนทั้งสอง
นี้ไม่ แล้วก็ให้อาตว่หลีหวังลงไปเสียจากโรงชำระ แล้ว
ก็เรียกเต็กเซงเข้ามาใกล้แล้วถามว่า เจ้าเป็นชาวเมือง
ไหน มีธุระสิ่งใดจึงเข้ามาในเมืองหลวง เต็กเซงก็บอก
ชื่อและแซ่แล้ว ว่าข้าพเจ้ามาเมืองหลวงนี้ปรารถนาจะมา
เยี่ยมญาติจึงได้พบเตี้ยตง หลีหวัง เตี้ยตง หลีหวังชวนข้า-
พเจ้าขึ้นไปเสพสุราบนเก๋งสูง ซึ่งเตี้ยตงหลีหวังรับว่าดีชูลุน
ตายนั้นเป็นการไม่จริง ข้าพเจ้าตายเองท่านจงยกโทษ
เตี้ยตง หลีหวังเสียเถิด เป่าบู้จันได้ฟังก็นิ่งอยู่แล้วพิ-
เคราะห์รูปพรรณเต็กเซงเป็นคนมีตระกูล เหตุใดจึงมา
รับว่าดีชูลุนตายเอง คิดแล้วจึงว่าซึ่งดีชูลุนตายนั้น
เตี้ยตง หลีหวังเขารบเป็นสหายแล้ว เราเห็นเจ้าเป็นคนเอว
บางร่างน้อยจะชกตีพวกชูลุนได้หรือ เจ้านั้นจะรอยจะเสีย
จริตดอกกระมัง แล้วให้ทหารไล่เต็กเซงไปเสียจากบ้าน
ขณะนั้นชูลุนให้บ่าวมากอยพั่งอยู่ที่โรงชำระความ บ่าวชูลุน
คุณเห็นเป่าบู้จันไล่ให้เต็กเซงไปเสีย จึงเข้าไปว่ากับ
เป่าบู้จันว่า เต็กเซงคนนั้นดีชูลุนนายข้าพเจ้าตาย บัดนี้

ก็รับเป็นสัตว์แล้วเหตุใดท่านจึงปล่อยไปเสียเล่า เป่าบั้น-
 จินจึงว่า ข้าเห็นเต็กเซงเป็นคนร่างเล็กที่ไหนดจะชกตีกับ
 ฮุนไค ซึ่งเข้ามานั้นก็ปรารถนาจะแก้ตัวเตียตง หลี่หวังให้
 พันโทชคอก บ่าวฮุนไคว่าเต็กเซงรับเป็นสัตว์แล้วท่านก็
 ปล่อยเสีย ถ้าฮุนไคนายข้าพเจ้าทราบความที่ไหนดจะยอม
 จะต้องชกเคืองกับท่าน เป่าบั้นจินได้ฟังก็โกรธ เจ้าจะ
 เอาอำนาจฮุนไคมาข่มขีเราหรือ จึงให้ทหารจับตัวบ่าวฮุนไค
 มาตยสบทแล้วก็ไล่ไปเสียจากบ้าน

ฝ่ายเต็กเซงเห็นว่าเป่าบั้นจินมิได้เอาโทษ ก็นั่งคอย
 อยู่ที่หัวบ้านเป่าบั้นจินประมาณครู่หนึ่ง เห็นผู้คุมคุมตัว
 เตียตง หลี่หวังออกมาจากบ้าน เตียตง หลี่หวังเห็นเต็กเซง
 ก็ถามว่าเหตุใดท่านจึงไม่กลับไปบ้านเล่า เต็กเซงว่าข้า-
 พเจ้านั่งคอย ฟังข่าวท่านว่าเป่าบั้นจินจะชำระประการใด
 เตียตงจึงว่าท่านยังมีใครรักษาข้าพเจ้าประการใดสั่งแต่ให้
 ผู้คุมเอาตัวไปใส่ตะรางไว้ เต็กเซงว่าท่านทั้งสองไปอยู่ที่
 ไหนดข้าพเจ้าจะตามไปอยู่ด้วย เตียตงจึงว่าข้าพเจ้าทั้งสอง
 เป็นคนโทษ ตัวท่านพันโทชคอกจะกลับไปอยู่บ้านเถิด เต็ก-
 เซงจึงว่าเราทั้งสองคนได้สาบานเป็นพี่น้องจะร่วมทุกข์
 ร่วมสุขกัน ข้าพเจ้าไม่ยอมไปอยู่บ้านแล้วเตียตงเห็นว่า

เต็กเซงไม่ยอมเป็นแน่แล้ว จึงเข้าไปใกล้กระซิบบอกว่า
 ข้าพเจ้าเห็นเป่าบู้^๕จีนมีความเมตตาข้าพเจ้าทั้งสองอยู่เห็น
 จะไม่ตายดอกท่านจงกลับไปบ้านเถิด แล้วเรียกเอาเงิน
 ที่จิวเซงร่อยตำลึงมาให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะได้ใช้สอยใน
 ตะรางเต็กเซงก็คำนับลาเตยตง หลี่หงีรีบไปบ้านจิวเซงแล้ว
 แจ้งความให้จิวเซงฟังทุกประการ จิวเซงได้ฟังก็ตกใจ
 หยิบเงินร่อยตำลึงมอบให้เต็กเซง เต็กเซงก็เอาไปมอบให้
 เตยเซง หลี่หงีแล้วก็ลากลับมาฟังข่าวอยู่ทุกวัน

ฝ่ายบ่าวฮูคุณเมื่อเป่าบู้^๕จีนเขย็นแล้วไล่ไปเสีย ก็
 เอาความไปแจ้งแก่ฮูคุณทุกประการ ฮูคุณได้แจ้งความ
 แลวกแก่นั่นก็ ฮูคุณจึงว่าซึ่งเป่าบู้^๕จีนทำดังนี้เพราะเห็น
 เต็กเซงดีกว่าเรา จำจะเอาความนี้ไปปรึกษาชิงชิวซึ่งเป็น
 ชุณนางผู้ใหญ่ให้ช่วยคิดแก้แค้นให้จงได้ คิดแล้วก็ไปหา
 ชิงชิวคำนับกันตามธรรมเนียม ชิงชิวจึงถามฮูคุณว่าท่าน
 มาหาข้าพเจ้าน^๕ด้วยธุระประการใด ฮูคุณจึงบอกว่าเป่าบู้^๕-
 จีนดูหมิ่นข้าพเจ้านัก แลวกเล่าความตงเต็กเซงขึ้นไป
 เสพสุราบนแกงแล้วตีฮูคุณตาย เจ้าเมืองฮังคิ้วได้ชำระ
 ความอยู่เป่าบู้^๕จีนก็ ไปแย่งเอาตัวเต็กเซงมาชำระเสียเอง
 ครนชำระเต็กเซงรับเป็นสัจย์ก็ปล่อยเสีย บ่าวข้าพเจ้าไป

ฟังความอยู่ ไต่ทักท้วงว่าเต็กเซงรับเป็นสตัยแล้วอย่า
ปล่อยไปกลับโกธแล้วเขียนว่าข้าพเจ้าเสียด้วย ข้าพเจ้า
ไต่ความเจ็บอายนัก

ซึ่งชีวิตไต่ฟังก็โกธ จึงว่าเป่าบู้^๕จินทำการตั้งนั้นไม่
ไว้หน้าว่าเป็นขุนนางด้วยกันเลย ข้าพเจ้าจะไปเรียกตัวชาย
สามคนที่เป่าบู้^๕จินมาชำระเองท่านอย่าวิตกไปเลย ฮูคุณ
จึงว่าถ้าท่านสงเคราะห์ข้าพเจ้าไต่ตั้งว่าแล้ว บุญคุณท่าน
ก็จะมียูกับข้าพเจ้าเป็นอันมาก แล้วฮูคุณก็ค้ำบัลไป
บ้าน ครนรุ่งเช้าซึ่งชีวิตไต่ไปที่บ้านเป่าบู้^๕จิน เป่าบู้^๕จิน
แจ้งว่าซึ่งชีวิตมาหาจึงคิดว่าซึ่งชีวิตไม่คุ้นเคยกับเรา ซึ่งมาหา
เรานคงจะมีข้อความสำคัญเป็นมั่นคง คิดแล้วก็เชิญให้
นั่งที่สมควรแล้วถามว่า ท่านมีราชการสิ่งใดหรือจึงมาหา
ข้าพเจ้า ซึ่งชีวิตจึงบอกข้าพเจ้ามีข้อความด้วยเต็กเซง เตีย
ตงหลังหงตฮู^๕นตาย ท่านไต่เอาตัวคนทั้งสามมาชำระก็เป็น
สตัยแล้ว เหตุไต่ท่านจึงปล่อยเต็กเซงตัวสำคัญไปเสียเล่า
เป่าบู้^๕จินจึงว่าซึ่งท่านว่าเต็กเซงรับเป็นสตัยนั้น ท่านไต่
ยินกับหูเองหรือมีผู้บอกเล่า ซึ่งชีวิตว่าฮูคุณไต่มาฟังท่าน
ชำระ จึงไต่เอาความไปแจ้งแก่ข้าพเจ้า เป่าบู้^๕จินจึงว่า
ท่านฟังแต่ความเล่าก็มาว่ากับเราด้วยเล่า ถ้าเป็นความ

บัวช่วยเหลา เล่ม ๑

๖๓

แผ่นดินใหญ่โตแล้วท่านจงมาปรึกษากับเราเถิด นี่เป็น
แต่ความวิวาททุกข์กันเล็กน้อยดอก อนึ่งท่านก็ไม่ใช้
เจ้าพนักงานจะมาซักถามเอาความเรื่องนด้วยเหตุใด ซึ่ง
ชีวิตจึงว่าพระเจ้าแผ่นดิน ทรงไว้พระทัยว่า ท่านเป็นคนซื่อ
สัตย์จึงโปรดให้ท่านมีอำนาจในที่ราชการของราษฎร
บัดนี้ท่านราชการเรื่องคนตีสุนทลายปิดบังผู้ร้ายเสีย ถ้า
ฮุนเอาความขอร้อง ขนกราบทูลท่าน ก็จะไม่พ้นความผิด
เป่าบั้นจันใดฟังก็โกรธหนักจึงว่า เราทำราชการสนอง
พระเดชพระคุณ พระเจ้าแผ่นดินมาโดยสุจริต คิดเอาแต่ที่
ชอบจึงทำไป ซึ่งฮุนตามใจบุตรเที่ยวข่มเหงราษฎร
ให้ได้ความเดือดร้อนนั้น เราจะต้องกราบทูลบ้าง ซึ่งชีวิต
จึงถามว่า ซึ่งฮุนทำการข่มเหงราษฎรให้ได้ความเดือด
ร้อนนั้นข้อใด เป่าบั้นจันจึงว่าที่แกงบัวช่วยเหลานั้น ไม่ใช่
ที่ของชาวบ้านหรือ ฮุนถืออำนาจของบิดาไปไล่เจ้าของ
เสีย แล้วทำแกงขึ้นไว้มิใช่ข่มเหงราษฎรหรือ ซึ่งชีวิตฟัง
จึงคิดว่าเป่าบั้นจันเป็นคนใจกล้าจะกราบทูลข้อความสิ่งใดก็
หาเกรงผู้ใดไม่ เราพิเคราะห์ดูฮุนก็มีความผิดจริง ถ้าเป่า
บั้นจันกราบทูลพระเจ้าแผ่นดิน พระเจ้าแผ่นดินก็คงจะ
ลงโทษฮุนแทนบุตร จำจะกลบเกลื่อนความเสียจึงจะได้

ด้วยเต็กเซ่งเป็นแต่ราษฎร เราคอยสืบเอาตัวมาทำโทษ
 เสียเองก็ได้ คิดคงหนักแล้วจึงว่ากับเป่าบู้จั้นว่า ข้าพเจ้า
 เห็นว่าท่านเป็นคนซื่อสัตย์ ซ้ำระควมสิ่งใดก็เป็นยุติธรรม
 จึงได้มาตามดู ท่านอย่าได้ชักเคืองข้าพเจ้าเลย เป่าบู้จั้น
 จึงว่าเราพูดกับท่านล้วนแต่ความจริงเรามีได้กลัวผิด ซึ่ง-
 ชีวิตนี้ก็โกรธอยู่แต่ในใจแล้วก็นับลากลับไป

ฝ่ายเต็กเซ่งตั้งแต่มาอยู่บ้าน จิวเซ่งก็ไม่มีความสุข
 ให้วิตกกังวลเสียตงหลังเป็นอันมาก ด้วยยังไม่แจ้งว่าเป่า-
 บู้จั้นจะปรึกษาโทษประการใด ครั้นอยู่มาวันหนึ่งจิวเซ่ง
 จึงพูดกับเต็กเซ่งว่า ข้าพเจ้ามีเพื่อนอยู่คนหนึ่งชื่อลิมก๊วย
 เป็นนายทหารวันหนึ่งลิมก๊วยมาพูดกับข้าพเจ้าด้วยเรื่องทหาร
 ข้าพเจ้าจึงว่ากับลิมก๊วยว่า ท่านมีฝีมือเข้มแข็ง รู้เพลงอาวุธ
 ต่าง ๆ ลิมก๊วยจึงว่าถ้าท่านไปทำราชการด้วยกันแล้วจะช่วย
 ท่านบำรุงท่านให้โตเป็นทหารรับเบยหวัดเงินเดือน ท่านจะ
 เห็นประการใด เต็กเซ่งจึงคิดว่าลิมก๊วยเป็นนายทหารแล้ว
 ถ้าเราไปอยู่ด้วยเมื่อไรจึงจะได้มีชื่อเสียงปรากฏกับเขาบ้าง
 ถ้าจะไม่ฟังจิวเซ่ง จิวเซ่งจะหาว่าเราเป็นคนคอตง ครั้นคิด
 แล้วจึงตอบว่าท่านมีใจสงเคราะห์ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะต้อง

ปฏิบัติตาม จิวเซงก็มีความยินดีจึงพาเต็กเซงไปถึงบ้าน
 ลิมก้วยลิมก้วยก็เชิญให้ที่นั่งที่สมควรแล้วค้ำบั๊กกันตามธรรมเนียม
 ลิมก้วยพิเคราะห์ดูเห็นเต็กเซงเป็นคนร่างเล็ก จิวเซง
 บอกว่าผมขอชิมแซงรู่เพลงอาวูตหนักเห็นจะไม่จริง คิด
 แล้วก็ถามเต็กเซงว่า อายุได้เท่าใด เต็กเซงบอกว่า
 อายุข้าพเจ้าได้ ๑๖ ปี ลิมก้วยจึงถามต่อไปว่า เจ้ารู้เพลง
 อาวูตสิ่งใดบ้าง เต็กเซงบอกว่า ข้าพเจ้าไม่เลือกกว่าอาวูต
 สิ่งใดชำนาญทุกอย่าง ลิมก้วยจึงให้ทหารเอาอาวูตต่าง ๆ
 มาให้เต็กเซง เต็กเซงก็หยิบอาวูตต่าง ๆ มารว้าให้ลิมก้วยดู
 ลิมก้วยเห็นแล้วจึงว่า ซึ่งเราหมิ่นประมาทท่านนั้นเราขอ
 อภัยเสียเถิด เพลงอาวูตซึ่งท่านรว้าให้เราดูนี้ ท่านเรียนมา
 แต่สำนักอาจารย์ไหน

เต็กเซงจึงคิดว่าลิมก้วยเป็น แต่บุตร ชุน นางเล็ก น้อย
 ครั้นจะบอกไปตามจริงลิมก้วยก็จะดูหมิ่น จึงแก่งว่าเพลง
 อาวูตนั้นข้าพเจ้าเรียนมาจากสำนักบิดาข้าพเจ้า ลิมก้วยได้ฟัง
 จึงคิดว่า เต็กเซงนี้เป็นเชื้อแถวชุนนางมาก่อน จึงรู้เพลง
 อาวูตต่าง ๆ มิเสียเชื้อชาติทหาร แต่นั้นมาเต็กเซงก็อยู่กับ
 ลิมก้วย

ฝ่ายซึ่งชีวเมอไต่รบสงเป็นผู้กำกับฝึกหัดทหารนั้น ก็
เกลี้ยกล่อมคนมาฝึกหัดทหารเพิ่มเติมชนอีกเป็นอันมาก
ครั้นณวันเดือนแปดข้างจีนชนสองคำ ชิวซึ่งให้ทหาร
มาประชุมพร้อมกันที่สนาม วันนั้นเป็นเวรของลิมก้วย
ด้วยลิมก้วยเป็นนายหมวดทหาร ลิมก้วยจึงคิดว่าเต็กเซงนั้น
ฝีมือเข้มแข็งนักควรเป็นทหารได้ วันนักษเป็นเวรของเรา
จำเราจะให้เต็กเซงไปฝึกหัดที่สนาม คิดดังนั้นแล้วลิมก้วย
ก็ให้เต็กเซงไปฝึกหัดที่สนาม

ฝ่ายเต็กเซงครั้นลิมก้วยให้ไปฝึกหัดก็มีความ โทมNSS
นึกจึงคิดว่าเมื่อเราจะลาเฮงเซียนเล่าโจ้มา เฮงเซียนเล่าโจ้
ก็บอกว่าให้มาเมืองหลวงก่อนเถิด จะพบญาติและจะได้
เป็นขุนนาง บัดนี้เราต้องมาเป็นทหารรองเขากว่า ๒๐ วัน
แล้วก็หาพบญาติไม่ ตัวเราหนีเพลงอาวุธ ก็ชำนาญทุกอย่าง
กำลังก็แข็งแรง จะมาจำใจให้เขาใช้อยู่ดังนี้ไม่ควร จะต้อง
คิดอุบายทำหนังสือไว้ที่สนาม ให้ขุนนางนายทหารรู้ว่า
เรามีฝีมือ คิดแล้วก็เขียนหนังสือเป็นคำโคลงไว้ที่ฝาผนัง
สนามหัด ใจความว่าตัวเราชื่อเต็กเซงเปรียบเหมือนหยก
อย่างคัมภีร์หาหุ้มอยู่หาหุ้มผู้ใดรู้ว่าหยกไม่ ถ้าผู้ใดดูออก
แล้ว ก็ควรจะนำไปถวายพระเจ้าแผ่นดินได้ ครั้นเขียน

คำโคลงแล้วก็พอจวนขุนนางนายทหารจะมาถึง เต็กเซงก็
หลีกไปเสีย

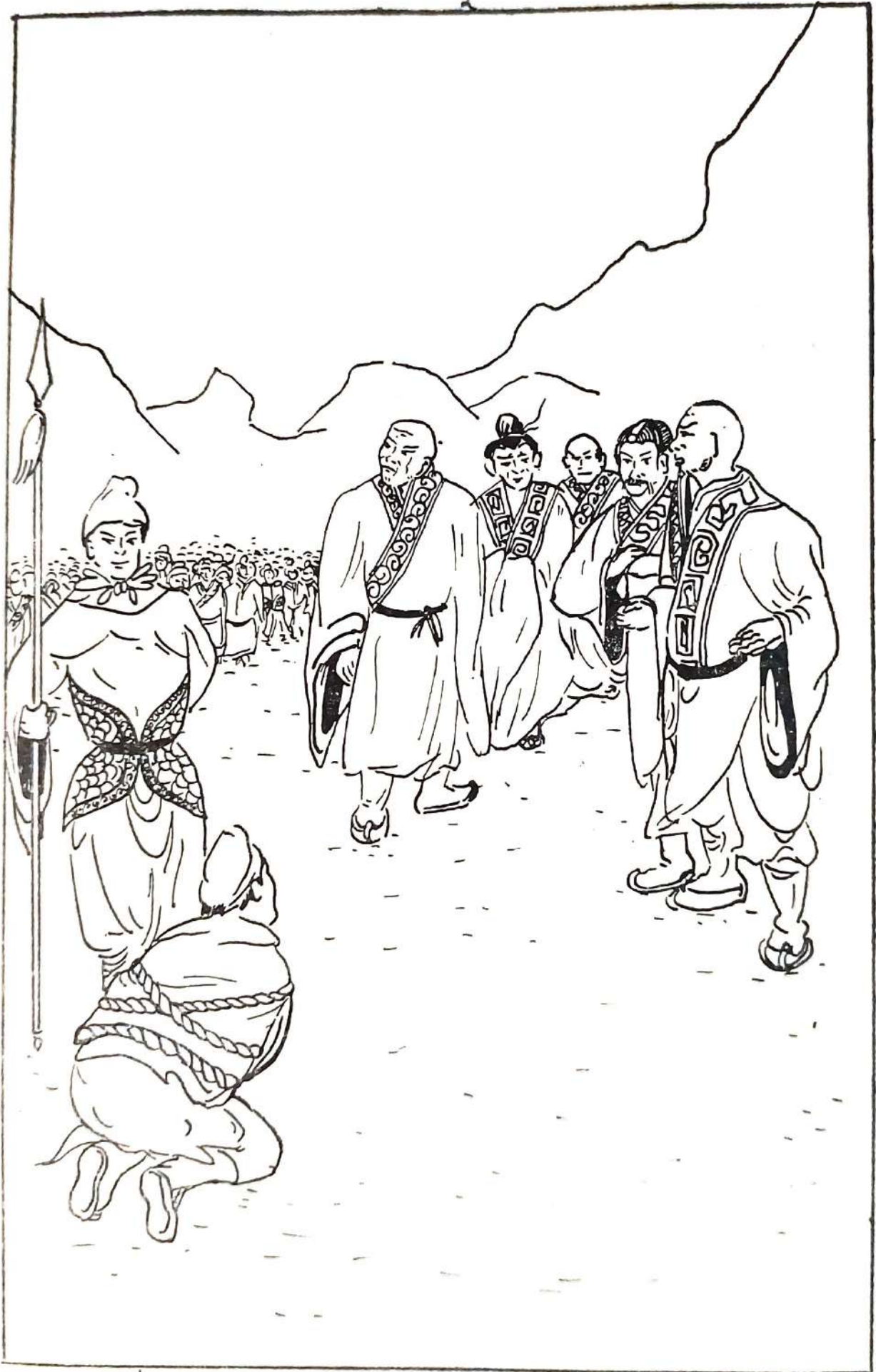
ฝ่ายซึ่งชีวิตผู้กำกับครั้นไต่เวลาก็มาที่ท้องสนามพร้อม
ด้วยขุนนางทั้งปวงแลเห็นหนังสือเขียนไว้ จึงให้เต็กคล้าย
ลีสองนายทหารทั้งสองไปดู นายทหารทั้งสองอ่านดูแล้วก็
มาแจ้งความแก่ซึ่งชีวิตตามคำโคลงนั้นทุกประการ ซึ่งชีวิต
จึงคิดว่าเต็กเซงคนนั้นเดิมทีคนตาย เป่าบุนจันชำระไม่ได้
จึงให้ปล่อยไป บัดนั้นมาเขียนหนังสืออวดอ้างว่ามฉม
เข้มแข็งอิกเล่า จำจะเอาตัวมาทำโทษเสียให้จงได้ คิดแล้ว
ก็ให้ทหารไปหาตัวเต็กเซงมา

ยังมีทหารผู้หนึ่งชื่อบังหวน ไต่ย่นตงนั้นจึงพูดกับ
ซึ่งชีวิตว่า ข้าพเจ้าเห็นมีทหารอยู่คนหนึ่งชื่อเต็กเซง เป็น
ทหารรองของลิมก้วย ท่านจงให้ลิมก้วยส่งตัวมาเถิด ซึ่งชีวิต
ได้ฟังดังนั้นแล้วก็ให้ทหารไปบอกแก่ลิมก้วยให้ส่งตัว เต็ก
เซงมาโดยเร็ว ทหารก็ค้ำบลาไปแจ้งความกับลิมก้วยตาม
คำสั่งของซึ่งชีวิต ลิมก้วยแจ้งความแล้วก็พาตัวเต็กเซงมาให้
ซึ่งชีวิต ซึ่งชีวิตจึงถามเต็กเซงว่า เจ้าหรือที่ตยูลุนตายทำไม
จึงมาเขียนหนังสือเป็นคำโคลงไว้ดังนี้ เต็กเซงบอกว่า

ข้าพเจ้า อยากจะ ใคร่ เป็น ทหาร จึง ไต่เขียน เป็น คำ โคลงไว้
 ซึ่งชีวิตจึงคิดว่าเราจะคิดฆ่าเต็กเซ่งเสียให้ได้ในครั้งนี้ คิด
 แล้วจึงว่า มรบบสั่งให้เราฝึกหัดทหาร เจ้ามาเขียนหนังสือ
 อวดอ้างว่ามีฝีมือเข้มแข็งดั่ง นเบนการ กำราบเหลือเกินนัก
 มีโทษมาก ว่าแล้วก็สั่งให้ทหารเอาตัวเต็กเซ่งไปฆ่าเสีย
 ทหารก็ตรูกันเข้าไปจับเต็กเซ่งมัดไว้ เต็กเซ่งจึงว่าข้าพเจ้า
 หามิมีความผิดไม่ ท่านจะฆ่าข้าพเจ้าด้วยเหตุใดซึ่งชีวิตกรอง
 เร่งให้ทหารเอาตัวไปฆ่าเสียโดยเร็ว

ฝ่ายโลฮวยฮ่องผู้บุตรไปยฮ่อง ยื่อนำฮ่องผู้บุตร
 เต็กฮิบ ยังเพงฮ่องผู้บุตร กอฮวยเต็ก เจงซันฮ่องผู้บุตร
 อูเอียนจัน ตังเพงฮ่องผู้บุตร เขาเปง เจ้าห้องค้มาดูเขาฝึก
 หัดทหารที่ทองสนาม ลมกู่เหินเจ้าห้องค้เดินมา จึงเข้าไป
 ใกล้เต็กเซ่ง แล้วกระซิบบอกว่าเจ้าห้องค้เสด็จมาโน่น
 แล้วเจ้าจงรองชนเถิดว่าช่วยด้วย พอเจ้าห้องค้เสด็จมา
 ใกล้ เต็กเซ่งกรองชนว่า ช่วยชีวิตข้าพเจ้าด้วย ยื่อนำ
 ฮ่องจึงถามซึ่งชีวิตว่า คนที่รองช่วยนั้นมีความผิดสิ่งใดจน
 บำนนแล้วทำไมยังไม่หัดทหารเล่า ซึ่งชีวิตจึงแจ้งความว่า
 ทหารผู้นั้นมาเขียนคำโคลงไว้ อวดอ้างว่า มีฝีมือเข้มแข็ง
 หามิผู้ใดเสมอไม่ว่า ข้าพเจ้าเห็นว่ามาอวดอ้างในเวลาฝึกหัด

รูปที่ ๖ เด็กเซงถูกทหารจับมัด และกำลังขอร้องให้ช่วยชีวิต

ทหารครั้งนี้ไม่ควร จึงให้ทหารเอาไปฆ่าเสียจึงยังหาได้
 ผักหัดไม่ ยื่อนำอ่องจึงว่า ทหารผู้นั้นอย่าเพื่อเอาไปฆ่า
 ก่อน จงพาตัวมาให้เราเราจะถามดู ชิงชิวก็ให้ทหารไป
 เอาตัวเต็กเซงมา ยื่อนำอ่องเห็นรูปร่าง ลักษณะ เต็ก-
 เซงกมสันกมความเมตตา จึงว่ากับชิงชิวว่า เต็กเซงเป็น
 ทหารใหม่ซึ่งเขียนหนังสือ อวดความฝีมือนั้น ก็หาใช่เป็น
 ความผิดข้อใหญ่ประการใดไม่ ท่านอย่าเอาไปฆ่าเสียเลย
 เราขอเสียเถิด ชิงชิวได้ฟังยื่อนำอ่องขอโทษเต็กเซงจึง
 คุกเข่าลงคำนับแล้วตอบว่า ชิงซาพเจ้าจะทำโทษทงนุกทำ
 ตามอาชญาผักหัดทหาร ถ้าไม่ฆ่าเต็กเซงเสียก็จะหาผู้ใดยำ
 เกรงไม่ ยื่อนำอ่องจึงว่า เราหาเห็นข้อผิดไม่ ท่านเอากฎ
 หมายอาชญาทัพบมาชมชดงนไม่ชอบ หรือท่านมีข้อสาเหตุ
 สิ่งใดกับทหารคนนั้น พุดแล้วก็ส่งให้แกมตเต็กเซงออกเสีย
 เต็กเซงก็ดูใจคุกเข่าลงคำนับแล้วทูลว่า พระองค์ช่วยชีวิต
 ซาพเจ้าไว้ครั้นพระคุณหาที่สุดมิได้ ยื่อนำอ่องจึงว่า เจ้า
 เป็นทหารมาอยู่ใหม่ไม่รู้จกการ เราจะยกโทษให้ ครั้นหนึ่ง
 แทนอย่าทำต่อไป ชิงชิวเห็นยื่อนำอ่องให้ยกโทษเต็กเซง
 เสียจึงว่า บदनมรบสงให้ซาพเจ้าผักหัดทหารเป็นอันมาก
 เต็กเซงมีโทษถึงที่ตายท่านขอเสียก็ตามเถิด แต่จะต้อง

เขียนสัก ๘๐ ที่ อย่าให้ผู้ใดดูเยี่ยงอย่างกันต่อไป แล้ว
 จึงชีวิตให้ทหารเขียนเต็กเซงเสีย ๘๐ ที่ ทหารก็เข้าจับ
 เต็กเซงจะเขียน เจ้าห้องก็ขอให้เขียนแต่ ๒๐ ที่ ซึ่งชีวิต
 จึงคิดว่าเราจะฆ่าเต็กเซงเสียมีเจ้านายมาขัดไว้ จำจะฆ่าเสีย
 ให้จงได้ คิดแล้ว ก็ส่งทหารเอาไม้ทายนพิษนั้นมาเขียน
 เต็กเซงด้วยปรารภนาจะให้เต็กเซงตาย อนญาพิษที่ทาไม้
 นั้นถ้าเขียนผู้ใดมากก็ตายเร็ว ถ้าเขียนน้อยก็ตายช้า

ฝ่ายทหารที่ได้รับคำสั่งซึ่งช้วนนั้น ก็เอาไม้ทายนพิษ
 เข้ามาแล้วก็เขียนเต็กเซง ๒๐ ที่โลหิตไหล เต็กเซงเจ็บ
 ปวดแสนสาหัสแล้วก็ออกไปพักผ่อนอุตุส่าห์เดินไปเห็นมี
 ศาลเจ้าอยู่ริมทางแห่งหนึ่งก็แวะเข้าไปอาศัย ฝ่ายเฮียงกงผู้
 รักษาศาลเจ้าเห็นคนเดินเข้ามาจึงถามว่า เจ้ามาแต่ไหนเหตุ
 ไฉนจึงได้ถูกเขียนตดงน เต็กเซงก็เล่าความตงแต่ต้นจนต้อง
 เขียนตดงนให้เฮียงกงฟังทุกประการ เฮียงกงจึงว่าซึ่งชีวิตคน
 เขียนคนด้วยไม้ทายนพิษตายเสียหลายคนแล้ว ท่านนมขอ
 สาเหตุสิ่งใดกับซึ่งชีวิตหรือ จึงต้องตด้วยไม้ทายนพิษตงน
 ท่านจงไปหาหมอรักษาเสียโดยเร็วเถิด ถ้าทิ้งไว้หลายวันคง
 ตายเป็นแน่ เต็กเซงจึงว่าท่านรู้จักหมอตีที่ไหนบ้าง เฮียงกงจึง

บอกว่า มีหลวงจีนองค์หนึ่งชื่ออินชีวอยู่วัดเซียงก๊กยมยา
 วิเศษ ใจกว้างขวางมีเมตตาแก่คนทั้งหลายถึงไม่มีเงินทอง
 เธอกรักษาให้ เต็กเซงกยินศิลาเสียดงตรงไปวัดเซียงก๊ก
 พอถึงวัดเป็นเวลาพลบค่ำ เห็นประตูวัดปิดอยู่ก็เรียกให้
 ศิษย์วัดเปิดรับ ศิษย์วัดก็เปิดประตูรับแล้วถามว่าท่านมาแต่
 ไหนมีธุระสิ่งใด เต็กเซงบอกว่า เรามาหาอาจารย์ท่าน
 ท่านจงพาเราไปให้พบสักหน่อยเถิด ศิษย์วัดก็พาเต็กเซง
 ไปหาหลวงจีน เต็กเซงเห็นหลวงจีนนั่งอยู่ค้ำบัลลังก์แล้ว
 ขอร้องให้ช่วยชีวิตข้าพเจ้าด้วย แล้วเล่าความซึ่งต้องถูกตี
 หนักรัดให้หลวงจีนฟังทุกประการ อินชีวหลวงจีนได้ฟังก็สง-
 สารจึงว่า เจ้าจงอยู่กับเราเถิดเราจะรักษาให้หายแล้วจึง
 ค่อยไป แล้วสั่งให้ศิษย์เอายามาให้เต็กเซงกินและทา
 รักษาได้ ๔ วันเต็กเซงก็ค่อยคลายหายจน จึงคิดว่าเรามา
 รักษาตัวอยู่กับหลวงจีนก็ค่อยคลายแล้ว แต่ห้ามสิ่งใดที่จะ
 ทดแทนคุณหลวงจีนไม่ จำเราจะเอานกทำด้วยหยกที่
 มารดาผูกติดมานำให้หลวงจีนเถิด คิดแล้วก็ไปค้ำบัลลังก์ให้
 หลวงจีนแล้วว่าท่านรักษาข้าพเจ้าหาย ข้าพเจ้าห้ามสิ่งใด
 ที่จะทดแทนคุณท่านไม่ ซึ่งนกทำด้วยหยกนี้ ข้าพเจ้าขอ
 แทนคุณท่าน หลวงจีนรับนกมาพิจารณาพิเคราะห์ดูแล้วถามว่า

นกนเจ้าโตมาแต่ไหน เต็กเซงกเกล้าความให้ฟังว่า เดิม
 บุษ่าพเจ้าเป็นขุนนางนายทหารทำราชการมีความชอบพระ
 เจ้าแผ่นดินพระราชทานนกนให้บุษ่าพเจ้า ครั้นบุษ่าพเจ้า
 ตายแล้วนกนก็ตกอยู่กับบิดามารดาบุษ่าพเจ้า มารดาบุษ่าพเจ้า
 จึงเอานกนผูกติดตัวบุษ่าพเจ้าไว้ หลวงจีนจึงว่า นกนแต่
 ครองบุษ่าพเจ้าและบิดาของเจ้า เราหาเอาไว้ไม่ แต่จะเก็บไว้ให้
 เจ้าจะไปเมื่อใดจงมาเอาไปเถิด ครั้นอยู่มาวันหนึ่งเจงซัน
 อ่องไปเที่ยวเล่นทั่วตเซียงก๊กยี้ ด้วยอินฉิวหลวงจีนนั้น
 ชอบพอกัน หลวงจีนเห็นก็ออกมารับเชิญไปในวัดจัดที่
 ให้นั่งตามสมควรแล้วก็สนทนากันตามคุ่นเคย เจงซัน
 อ่องแลดูที่ โต๊ะเห็นรศมีสว่างจึงถาม หลวงจีนว่า ที่หน้าโต๊ะ
 นั้น ท่านเอาสิ่งของอะไรไว้หรือรศมีจึง โตสว่างอยู่
 หลวงจีนจึงไปหยิบเอา นกหยก นั้นมาส่ง ให้เจงซันอ่องดู
 เจงซันอ่องจึงว่าของนมราคาแพงคนพลเรือนห้ามไม่ ท่าน
 เอามาแต่ไหนไยจึงมีแต่นกเดียวเล่า หลวงจีนจึงบอกว่า
 มีชายผู้หนึ่งมาให้บุษ่าพเจ้ารักษาแผล แผลหายแล้วจึงให้
 นกนแก่บุษ่าพเจ้า แต่บุษ่าพเจ้าหาเอาของเขาไว้ไม่ เมื่อเขา
 จะไปจึงจะคืนให้เขา เจงซันอ่องจึงว่า ก็ติดงั้นชอบแล้ว
 ท่านเป็นหลวงจีนหาควรจะเอาของเขาไว้ไม่ แล้วเจงซัน

อดองถามต่อไปว่า เจ้าของนกนั้นอยู่ไหนท่านจงบอกมาหา
 ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะถามดู หลวงจันกร่องเรียกเต็กเซ่ง
 เต็กเซ่งก็ออกมาคำนับเจงซันอดอง เจงซันอดองจึงถาม
 เต็กเซ่งว่า เจ้าแซ่ไรชื่อไรเป็นชาวเมืองไหนจึงให้เอานก
 นีมาให้หลวงจัน เต็กเซ่งจึงบอกชื่อและแซ่ตำบลบ้านให้
 เจงซันอดองฟัง แล้วเล่าความตงเตตตนจนต้องเขียนศูได้
 มาหาหลวงจันให้รักษา จึงได้เอานกนี้ให้ส่งของคุณหลวงจัน
 ให้แจ้งทุกประการ เจงซันอดองก็รำลึกขึ้นได้ว่า วันนั้นเรา
 ไปดูเขาฝึกหัดทหารที่ทองสนามเจ้านหรือที่ ชิงชิว ให้เอา
 ไปฆ่าเสีย พวกเราห้าคนได้ขอไว้หรือมิใช่ เต็กเซ่งบอกว่า
 คือตัวข้าพเจ้าเอง เจงซันอดองจึงถามต่อไปว่า เจ้ามีข้อ
 สาเหตุสิ่งใดหรือเขาจึงได้เกลียดชังเจ้าหนักหนา เต็กเซ่ง
 จึงตอบว่าข้าพเจ้านจะ ได้มีข้อสาเหตุสิ่งใดกับ ชิงชิว นนหา
 มิได้ แต่ตรงบิดามารดาข้าพเจ้านนข้าพเจ้าหาทราบไม่
 เจงซันอดองจึงว่า เขาทำกับเจ้าได้ความเจ็บแค้นเป็นอันมาก
 เจ้าจะแก้แค้นบ้างหรือไม่เราจะให้กระบี่อาชญาสิทธิ์ไปฆ่า
 ชิงชิวเสีย ท่านจะทำได้หรือ เต็กเซ่งจึงว่าถ้าท่านเมตตา
 แก่ข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าก็ทำได้ ขอท่านได้ชุบเลี้ยง
 ข้าพเจ้าไว้ครั้นนเถิด เจงซันอดองก็ชวนเต็กเซ่งไปบ้าน

เต็กเซงก็มีความยินดีเข้าไปลาหลวงจีน หลวงจีนก็เอานกคืนให้

เจงซันอ่องก็พาเต็กเซงไปบ้าน แล้วจึงพูดกับเต็กเซงว่า เราจะให้กระบี่อาชญาสิทธิ์ไป ถ้าเจ้าฆ่าซึ่งชีวิตไม่ได้คงเกิดความใหญ่เราจะพลอยผิดด้วย เต็กเซงจึงว่า ถ้าข้าพเจ้าฆ่าซึ่งชีวิตไม่ได้แน่ เกิดความขึ้น ข้าพเจ้าจะรับเอาเองหาให้ถึงท่านไม่ เจงซันอ่องก็มีความยินดี พอถึงวันเวรเจงซันอ่องรักษากระบี่อาชญาสิทธิ์ กระบี่เล่มนี้ครั้งแผ่นดินพระเจ้าซ่งไท่โจ้ฮ่องเต้ให้เจ้าท่งห่าองค์รักษาเป็นเวรกันคนละวัน ถ้าเห็นผู้ใดไม่ซื่อตรงต่อแผ่นดินก็ให้เอากระบี่เล่มนี้มาเสียแล้ว จะเอาโทษผู้ฆ่านั้นไม่ได้ เจงซันอ่องเห็นซึ่งชีวิตไม่ซื่อตรงต่อแผ่นดิน จึงเอากระบี่อาชญาสิทธิ์มาส่งให้เต็กเซง เต็กเซงรับกระบี่มาแล้วก็ดีใจ กระบี่นั้นหนักกรวยซัง เต็กเซงก็รำกระบี่ให้เจงซันอ่องดู ครนราสนเพลงแล้วก็นับลาเจงซันอ่องไป เจงซันอ่องก็มีความยินดี แล้วเจงซันอ่องก็ให้เสายุนลั่น สองนายตามไปคิดว่าเต็กเซงจะคิดฆ่าซึ่งชีวิตประการใด ทหารสองนายก็นับลาไป เต็กเซงถือกระบี่เดินมาตามถนนถามคนเดิน ไปมาว่าบ้านซึ่งชีวิตอยู่ที่ไหน คน

เดินทางก็บอกให้เต็กเซ่งไปถึงบ้านชิงชิว ก็ถามคนใน
บ้านว่าชิงชิวอยู่หรือไม่ คนเหล่านั้นบอกว่าชิงชิวหาอยู่
ไม่ ไปบ้านพังหองขุนนางผู้ใหญ่สักประเดี๋ยวก็จะกลับมา
เต็กเซ่งจึงคิดว่าเราไปคอยทำอยู่กลางทางเถิด คิดแล้ว
เต็กเซ่งก็เดินไปคอยอยู่ที่สะพานเทียนฮันเกีย

ฝ่ายขุนหลวงทหารของ ชิงชิวเห็น เต็กเซ่งถือ กระบี่
อาชญาสิทธิ์มาถามหานายกตกใจ จำได้ว่าเต็กเซ่งคนนั้นที่
นายเราทำโทษแล้วปล่อยไป บัดนี้เห็นเต็กเซ่งถือกระบี่
อาชญาสิทธิ์มา เห็นจะคอยทำร้ายนายเราตามทางเป็น
มั่นคง จำเราจะไปบอกให้ชิงชิวแจ้งความเสียก่อน คิด
แล้วก็ไปบ้านพังหอง จึงเข้าไปแจ้งความแก่ชิงชิวว่าบัดนี้
เต็กเซ่งถือกระบี่อาชญาสิทธิ์มาคอยทำอยู่ตามทาง พังหอง
กับชิงชิวแจ้งความแล้วก็ตกใจ ชิงชิวจึงบอกกับพังหอง
ว่าวันเมื่อเต็กเซ่งไปเขียน คำโคลงไว้ที่ท้องสนามหลวงที่
ฝึกทหารนั้น ข้าพเจ้าให้ทหารเอาไม้ท่ายาพิษเขี่ยเสีย ๒๐
ที เหตุใดหาตายไม่ ไปเอากระบี่อาชญาสิทธิ์ที่ไหนมาคอย
ทำอันตรายข้าพเจ้าอยู่ดงนี้ วันนี้เป็นเวรของเจงฉั่นอ่อง
รักษากระบี่ เห็นเจงฉั่นอ่องจะเอากระบี่ให้มาเป็นแน่
ซึ่งเต็กเซ่งได้กระบี่มากคอยทำร้ายข้าพเจ้าอยู่ดงนี้จะคิดอ่าน

ประการใด พังหองจึงว่าเจ้าอย่าเพิ่งกลับไปบ้านก่อน
เจ้าก็ห้ามมีความผิดสิ่งใดไม่ ซึ่งเจงซันฮ่องให้กระบี่มากับ
เต็กเซงให้คอยทำร้ายเจ้า จะต้องกราบทูลพระเจ้าแผ่นดิน
ให้ทราบจึงจะได้

ฝ่ายเต็กเซงคอยทำ ซึ่งชีวิตอยู่ที่ สะพานเทียน ฮันเกีย
จนเวลาบ่ายก็ไม่เห็นชีวิตกลับมา เต็กเซงก็เข้าไปซื้อของ
กินที่โรงเตี๊ยมยังมีมาตัวหนึ่งผีเท่าคิตเตตุร้ายนักไม่มีผู้ใดจับ
ได้ ม้าหนีเป็นบ่าววิ่งมาตามถนนเหยียบเบาะคนตายเป็น
หลายคน ม้าหนีวิ่งไปถึงสะพานเทียนฮันเกียมีคนวิ่งตาม
ม้ามาร้องประกาศว่า ผู้ใดจับมาได้นายเราจะให้รางวัล
เมื่อขณะเต็กเซงกินอาหารอยู่ในโรงเตี๊ยมนั้น ก็เอากะบี่
อาชญาสิทธิ์วางไว้บนโต๊ะ พอได้ยินเสียงผู้คนแตกตื่น
ฮันเกียก็ออกไปดู เห็นคนวิ่งตามม้ามาร้องว่าใครจับมาได้
จะให้รางวัล ก็ห้ามผู้ใดจับไม่ เต็กเซงก็เดินเข้าไปใกล้
เอาเท้าถีบม้าล้มลงขาดใจตายในทันใดนั้น คนที่วิ่งตาม
ม้ามาจึงพูดกับเต็กเซงว่า ท่านมีกำลังเข้มแข็งนักจงไปหา
นายข้าพเจ้าเถิด นายข้าพเจ้าจะให้รางวัลแก่ท่านตาม
สัญญา เต็กเซงก็ไม่ยอมไป คนเหล่านั้นก็อ่อนวอนว่า

กล่าวให้อ่อนใจลงแล้วก็พาแตกเชิงไปจนได้ เมื่อขณะ
แตกเชิงจะไปนั้นล้มกระบี่อาชญาสิทธิ์ไว้ที่โรงเตียม

ฝ่ายเล่าปุน ลี้จัน ซึ่งเจงซันอ่องให้ลอบไปดูแตก-
เชิงนั้นเห็นแตกเชิงล้มกระบี่ไว้ที่โรงเตียม ทหารสองนาย
ก็เชิญกระบี่ไปบ้านเจงซันอ่อง เจงซันอ่องก็หาอยู่ไม่ต้อง
รอคอยอยู่ ฝ่ายคนใช้ของฟ่งหองก็พาแตกเชิงมาที่บ้าน
พาแตกเชิงเข้าไปค้ำบฟ่งหองแล้วแจ้งความแก่ฟ่งหองว่า
มาของท่านเป็นบ่าววิ่งไปตามถนนเหยียบผู้คนล้มตาย เป็น
หลายคน ห้ามผู้ใดจับได้ไม่ ทหารผู้หนึ่งกำลังเป็นอันมาก
เอาเท้าถบมาล้มลงตาย ข้าพเจ้าจึงได้พามาค้ำบท่าน ฟ่ง
หองได้ฟังก็มีความยินดีจึงว่า เจ้ามมฉมอเข้มแข็งนักเจ้า
แซ่โต๋ชื่อไรอยู่เมืองไหน แตกเชิงมิได้แจ้งว่าฟ่งหองเป็น
พ่อตาซึ่งชิว ก็แจ้งความว่าข้าพเจ้าแซ่โต๋ชื่อแซง ฟ่งหอง
จึงคิดว่าแตกเชิงคนหนทเอากระบี่มาจะฆ่าซึ่งชิวบุตรเขยเรา
บัดนี้ตกมาอยู่ในเงอมมือเราแล้วเราจะคิดฆ่าเสียให้จึงได้
คิดแล้วจึงว่าเจ้ามมฉมอเข้มแข็งนัก สมควร เป็น ชุนนาง นาย
ทหาร เราได้พูดไว้ว่าใครจับมาตัวนี้ได้จะให้รางวัลเราจะ
ให้ตามสัญญาเจ้าอย่าวิตกเลย บัดนี้ที่เมืองซำกวนมีข้าศึก
มารบกวนอนอยู่เนื่อง ๆ เราจะกราบทูลให้เจ้าได้เป็นชุนนาง

นายทหารยกกองทัพไปสู้รบกับข้าศึก เจ้าจงอยู่กับเราก่อน
เถิด อีกสองสามวันเราจะทูลให้ แล้วส่งคนใช้ให้จดที่
เต็กเซงอยู่พอสมควร เต็กเซงสำคัญว่าจริงก็ตั้งใจจึงกำนับ
ลาไปที่อาศัยซึ่งเขาจัดให้

ฝ่ายฝั่งห้องกลับเข้าไปในเรือน แล้วกล่าให้ซึ่งชีว
ฟังว่าบคนเต็กเซงซึ่งจะทำร้ายเจ้านนเข้ามา อยู่ในเงอมมือ
เราแล้ว วันนเราจะคิดฆ่าเสียให้จงได้ ซึ่งชีวก็มีความ
ยินดีจึงคิดว่าเต็กเซงคงตายเป็นแน่ แล้วกำนับลาฝั่งห้อง
กลับไปบ้าน

ครั้นเวลาเย็นฝั่งห้องก็หาคนที่สนิทเข้ามาแล้ว บอก
ว่าเจ้าจงจัดโต๊ะและสุรามาลียงเต็กเซง ให้กินสุราให้มาก
ถ้าเห็นเมาหนักแล้วจงเอาไฟเผาเสียให้ตายจงได้ คนสนิท
ของฝั่งห้องรับคำสั่งแล้วก็กำนับลาไป

ฝ่ายลักเองเป็นคนสนิทของฝั่งห้อง ได้ฟังฝั่งห้อง
สั่งการดังนั้นจึงคิดว่า เดิมเราเป็นบ่าวของบิดามารดา
เต็กเซง เมื่อขณะนาทวมบ้านพลัดกันไปเราจึงได้มาอยู่กับ
ฝั่งห้อง บคนฝั่งห้องคิดจะมาเต็กเซง จำเราจะคิดอุบาย
ไปบอกเต็กเซงให้จงได้ คิดแล้วจึงพูดกับฝั่งห้องว่า
ข้าพเจ้าจะอาสาท่านไปฆ่าเต็กเซงเสียให้จงได้ ซึ่งท่านจะ

ให้เอาไฟเผา^๕นั้นความจะ^๕ออกไป ข้าพเจ้าจะเอา^๕โต๊ะและ
สุราไป^๕เลี้ยง^๕เต็กเซ่ง ถ้า^๕เต็กเซ่ง^๕เมา^๕สุรา^๕แล้ว^๕ข้าพเจ้า^๕จะ^๕ฆ่า
เสีย^๕ให้^๕จง^๕ได้^๕ ฟัง^๕หอง^๕ก็^๕เห็น^๕ชอบ^๕ด้วย^๕ จึง^๕ให้^๕ลี้^๕เอง^๕ไป^๕ทำ^๕การ
ตาม^๕ซึ่ง^๕คิด^๕ไว้^๕

ฝ่าย^๕เต็ก^๕เซ่ง^๕อยู่^๕ที่^๕บ้าน^๕ฟง^๕หอง^๕ รา^๕ลิก^๕ชน^๕ได้^๕ถึง^๕กระบี่
ซึ่ง^๕วาง^๕ไว้^๕บน^๕โต๊ะ^๕ที่^๕โรง^๕เตียม^๕ คร^๕น^๕จะ^๕ไป^๕เอา^๕ก็^๕เป็น^๕เวลา^๕เย็น
พอ^๕เห็น^๕ชาย^๕ก^๕โต๊ะ^๕เข้า^๕มา^๕เสร็จ^๕แล้ว^๕ ลี้^๕เอง^๕ก็^๕มา^๕ถึง^๕คน^๕ยก^๕โต๊ะ
ก็^๕กลับ^๕ไป^๕ ลี้^๕เอง^๕ก็^๕เชิญ^๕ให้^๕เต็ก^๕เซ่ง^๕กิน^๕โต๊ะ^๕แล้ว^๕สน^๕ทน^๕ากัน^๕
ตาม^๕ธรรมเนียม^๕ ลี้^๕เอง^๕เห็น^๕ไม่^๕มี^๕ผู้^๕คน^๕แล้ว^๕ถอน^๕ใจ^๕ใหญ่^๕ถาม
ว่า^๕ท่าน^๕จำ^๕ข้าพ^๕เจ้า^๕ไม่^๕ได้^๕หรือ^๕ เวลา^๕ค^๕าว^๕น^๕น^๕ภ^๕ย^๕จะ^๕มา^๕ถึง^๕ตัว
ท่าน^๕ เต็ก^๕เซ่ง^๕จึง^๕ว่า^๕ข้าพ^๕เจ้า^๕จำ^๕ไม่^๕ได้^๕ ซึ่ง^๕ท่าน^๕ว่า^๕ภ^๕ย^๕จะ^๕มา
ถึง^๕ตัว^๕ข้าพ^๕เจ้า^๕นั้น^๕ด้วย^๕เหตุ^๕ใด^๕ ลี้^๕เอง^๕ก็^๕คุก^๕เข^๕าลง^๕ค^๕ำ^๕นับ^๕แล้ว^๕
บอก^๕ว่า^๕เดิม^๕ข้าพ^๕เจ้า^๕เป็น^๕บ^๕่าว^๕ของ^๕บิดา^๕ท่าน^๕ วัน^๕น^๕น^๕ฟง^๕หอง^๕ซึ่ง^๕
เป็น^๕พ่อ^๕ตา^๕ซึ่ง^๕ชี^๕ว^๕จะ^๕เอา^๕ไฟ^๕เผา^๕ท่าน^๕เสีย^๕ ข้าพ^๕เจ้า^๕จึง^๕ได้^๕รับ
อา^๕สา^๕มา^๕แต่^๕ผู้^๕เดียว^๕ ป^๕ร^๕าร^๕ถ^๕นา^๕จะ^๕มา^๕แจ้ง^๕ความ^๕ให้^๕ท่าน^๕ทราบ
เต็ก^๕เซ่ง^๕ได้^๕ฟัง^๕ก็^๕ตก^๕ใจ^๕จึง^๕ว่า^๕กับ^๕ลี้^๕เอง^๕ว่า^๕ ถ้า^๕ท่าน^๕ไม่^๕คิด^๕อุ^๕บาย
รับ^๕อา^๕สา^๕มา^๕แจ้ง^๕เหตุ^๕แก่^๕ข้าพ^๕เจ้า^๕ ข้าพ^๕เจ้า^๕ก็^๕คง^๕ตาย^๕ใน^๕ไฟ^๕เป็น
แน่^๕ บุญ^๕คุณ^๕ของ^๕ท่าน^๕คร^๕ง^๕น^๕หา^๕ที่^๕เป^๕ร^๕ียบ^๕ไม่^๕ ข้าพ^๕เจ้า^๕จะ^๕ไป
ฆ่า^๕ฟง^๕หอง^๕เสีย^๕ท่าน^๕จะ^๕เห็น^๕ประ^๕การ^๕ใด^๕ ลี้^๕เอง^๕จึง^๕ว่า^๕ ท่าน

จะไปฆ่าพั้งหองในเวลา^๕นี้ไม่ได้ ผู้คนก็มากแล้วเป็นเวลา
 กลางคืน ประตูบ้านก็ใส่กุญแจกำแพงก็สูงนักจะหนีไป
 ข้างไหนได้ เต็กเซงจึงว่าถ้ากระนั้นจะคิดประการใดดี
 ลึกเองจึงบอกว่า ทรัพย์สิน^๕กำแพงมีต้นไม่อยู่ต้นหนึ่งท่านจง
 บินต้น^๕ไม้ขึ้นไป แล้วข้ามกำแพงไปบ้านซึ่งติดกันข้างโน้น
 ถัด บ้านนั้นมิใช่พวกพั้งหองทางอื่นก็ไปไม่ได้ พุดตัง
 นนแลวกพาเต็กเซงไปถึงต้นไม้ให้เต็กเซงขึ้นต้นไม้ข้าม
 กำแพงไป แล้วลึกเองก็กลับมา

ฝ่ายฮันชุนนางฝ่ายบุ๋น วันนั้นเป็นเดือนแปดขึ้น
 สิบสองค่ำ เห็นเดือนหงายก็เดินไปเที่ยวเล่นที่สวนดอกไม้
 ในบ้าน จุฑารูปเทียนชนบู้ชาพระจันทร์แล้วออกจากราว่า ขอ
 ให้เทพยดาและพระจันทร์พระอาทิตย์ จงช่วยให้บ้านเมือง
 อยู่เย็นเป็นสุขเถิด ด้วยบัดนี้ในเมืองหลวงกรมขุนนางกังฉิน
 อยู่หลายคน แลวกมขาศักมารบกวนอยู่ห้ามผู้ใดจะปราบ-
 ปราบไม่ ขอเทพยดาจงช่วยบำรุงรักษาด้วย

ฝ่ายเต็กเซงอยู่บนต้นไม้ไต่ยีนชุนนางคนนั้นมา
 บวงสรวงเทพยดา จึงคิดว่าชุนนางคนนี้เป็นคนตงฉินโดย
 แท้ จำเราจะไปหาจึงจะชอบ คิดแล้วก็โดดลงจากต้นไม้
 เข้าไปคุกเข่าลงคำนับ เล่าความตามซึ่งเจงซันอ่องให้

กระบี่ไปฆ่าชิงชีวิต จนหลงเข้าไปในบ้านพังหอง พังหอง
 กิดจะฆ่ามันให้มันขีฟุ้งทุกประการ ฮันซิงว่าเจ้าเอากระบี่
 ไปฆ่าชิงชีวิตนั้น เหตุใดไม่รู้ว่าพังหองเป็นพ่อตาชิงชีวิตเล่า
 เจ้าเป็นบุตรผู้ใดแซ่ใดชื่อไร เต็กเซงบอกว่าข้าพเจ้าแซ่
 เต็กชอเซง บิดข้าพเจ้าชอหงวนเป็นขุนนางนายทหาร บิดา
 ข้าพเจ้าชอกวงเป็นขุนนางฝ่ายบู ฮันซิงได้ฟังก็ใจจึงว่า
 บิดาเจ้ากับเราได้สาบานเป็นพี่น้องกัน ตั้งแต่บิดาเจ้าไปอยู่
 เมืองซัวไซแล้วก็หาพบปะกันไม่ จนบิดาเจ้าลาออกนอก
 ราชการกลับไปอยู่บ้านเดิม จะเป็นตายประการใดเราก็กหา
 ทราบไม่ จนมีบุตรเติบโตใหญ่ได้มาพบปะกัน แต่หนีไป
 เจ้าเรียกเราว่าอาเถิดหาใช่คนอื่นไม่ พุตกันแล้วก็พา
 เต็กเซงไปซ่อนไว้ในบ้าน

ฝ่ายลิกเองเมื่อส่งเต็กเซงไปแล้วก็ไปแจ้งความกับ
 พังหองว่า ข้าพเจ้าให้เต็กเซงเสพสุราเมาหารู้สึกตัวไม่
 ข้าพเจ้าจะขอกระบี่ของท่านที่ อย่างตริบไปฆ่าเต็กเซงเสีย
 โดยเร็ว พังหองก็ยินดีไปหยิบเอากระบี่อย่างดีมาส่งให้ลิก
 เอง ลิกเองรับกระบี่มาจากพังหอง คำนับลาแล้ว จึงคิดว่า
 เต็กเซงเราก็กปล่อยให้หนีไปแล้ว บัดนี้เราซาลอลวงเอา
 กระบี่ของพังหองมาด้วย จำเราจะหนีพังหองไปบ้างคิด

แล้วก็รวบรวมทรัพย์สินของ ๆ ตัวได้พร้อมจะหนีไป เห็น
ประตูบ้านใส่กุญแจออกไม่ได้ ก็ไปเอาโคมที่สำหรับ
พั้งหองไปเที่ยวเล่นมาจุดไฟเข้าแล้วก็ออกเดินไป นาย
ประตูเห็น โคมสำคัญ ของ พั้ง หอง ก็ไขกุญแจให้ ลิกเอง
ลิกเองก็ออกจากประตูไป

ฝ่ายพั้งหอง ครนรุ่งขึ้นเข้าคอยพั้งชาวลิกเองก็ไม่
เห็นกลับมาบอกความ จึงให้คนใช้ไปหาตัวลิกเองก็ไม่พบ
คนใช้กลับมาบอกว่า ลิกเองกับเต็กเซงหนีไปเสียแต่เวลา
คืนนั้นแล้ว พั้งหองจึงเรียกนายประตูมาถามว่า เวลาคืนนั้น
มีผู้ใดออกไปบ้างหรือไม่ นายประตูบอกว่า เวลาคืนนั้น
ลิกเองถือโคมสำคัญของท่านเดินออกไป ข้าพเจ้าถามว่า
จะไปไหน ลิกเองบอกว่าท่านใช้ให้ไปบ้านชิงชิว ข้าพเจ้า
เห็นลิกเองไปแต่ผู้เดียวข้าพเจ้าก็ไขกุญแจให้ พั้งหองจึง
คิดว่าลิกเองปล่อยให้เต็กเซงหนีไปเสียแล้วตัวก็หนีไปเสีย
ด้วยแล้ว จึงเรียกทหาร ๔๐ คนมาสั่งว่าเจ้าจงพากัน
แยกย้ายไปตามจับลิกเองมาให้เราจงได้ เราจะให้รางวัล
ทหาร ๔๐ คนรบค่าส่งแล้วก็พากันแยกย้ายไปทุกทาง ทาง
ละ ๒ คน

ฝ่ายพงหองเมื่อให้ทหารไปตามลี้กเองแล้ว ก็เดิน
 ตรวจดูตามริมกำแพงบ้าน เห็นต้นไม้อิมกำแพงบ้านฮันชี่
 กับบ้านของต้วนน รอยคนเหนียวเข้าหากัน จึงคิดว่าเวลา
 คืบนี้แตกเซงเห็นจะปีนต้นไม้หนีข้ามกำแพงไปอยู่บ้านฮันชี่
 เป็นแน่ คิดแล้วก็ให้ทหารสามพันไปล้อมบ้านฮันชี่ไว้
 คอยจับตัวแตกเซงให้จงได้ ฝ่ายซิงชิวแจ้งว่าแตกเซงหนี
 เข้าไปอยู่ในบ้านฮันชี่ ก็ให้ทหารสามร้อยมาสมทบกับ
 ทหารพงหองล้อมบ้านฮันชี่ไว้

ฝ่ายฮันชี่เห็นทหารพงหองมาล้อมบ้าน จึงพูดกับ
 แตกเซงว่า พงหองพาทหารมาล้อมบ้านเราไว้เห็นจะรู้ว่า
 เจ้าหนีมาอยู่ในบ้านเรา แตกเซงจึงว่าพงหองซิงชิวให้
 ทหารมาล้อมบ้านท่านไว้ทั้งนี้ ข้าพเจ้าจะขอออกสู้รบแต่ผู้
 เดียว จะฆ่าพงหองซิงชิวเสียให้จงได้ ฮันชี่จึงว่าซิงเจ้า
 จะไปฆ่าพงหองซิงชิวเสียหนีมิใช่จะฆ่าได้ง่าย ๆ เขาเป็น
 ขุนนางผู้ใหญ่ พระเจ้าแผ่นดินชูปเลี้ยงเขา เจ้าจะทำตั้ง
 หนีไม่ได้ อาจเอาเจ้าซ่อนไว้ฟังดูพงหองจะว่าประการใด
 ครั้นพูดแล้วก็พาแตกเซงไปซ่อนไว้บนแท่งสูงจึงจิวเหลา
 คุ้มกันพระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้มีรับสั่งให้เจ้าพนักงาน
 ปลุกให้ฮันชี่สำหรับคุณหนังสือ มีบายจารึกเป็นอักษรไว้บน

เก่งว่า ถ้านอกจากฮันซีแล้วผู้ใดขึ้นไปบนเก่งก็มีโทษ
แล้วฮันซีก็ลงมาจากเก่ง ส่งคนใช้ให้เปิดประตูรับฟังห้อง
ฟังห้องเข้ามาแล้วฮันซีเชิญให้นั่งท่อนสมควร คำนับกัน
ตามธรรมเนียมฮันซีจึงถามว่า ท่านพาทหารมาล้อมบ้าน
ข้าพเจ้าไว้ด้วยเหตุประการใด ฟังห้องจึงตอบว่าท่าน
อย่าถือโทษข้าพเจ้าเลย เวลาคืนนมผู้รายคนหนึ่งชื่อ
เต็กเซงหนีข้าพเจ้ามาอยู่ในบ้านท่าน ท่านเห็นบ้างหรือไม่
ฮันซีจึงบอกว่าเต็กเซงหนีข้าพเจ้าหา รู้จักไม่ ท่านจึงให้
ทหารคนคูดูก่อนเถิด ฟังห้องก็ให้ทหารคนคูดูในบ้านฮันซี
จนทั่วแล้วก็หาพบไม่ เว้นแต่บนเก่งสูงนั้นหาได้ขึ้นไปไม่
ด้วยเบ็นทห้าม ฮันซีจึงแกล้งพูดกับฟังห้องว่า เต็กเซง
เห็นจะขึ้นไปอยู่บนเก่งงิ้วเหลาดอกกระมัง ท่านจึงขึ้นไป
คูดูก่อน ฟังห้องได้ฟังฮันซีพูดประชิดดังนั้นมิได้ตอบ
ประการใด แล้วก็คำนับลาออกจากบ้านฮันซี แล้วส่ง
ทหารว่าพวกเจ้าจงคอยเต็กเซงอยู่ที่นั่น ถ้าเห็นตัวแล้วให้
จับจงได้ทหารเหล่านั้นก็คอยดูอยู่แต่หน้าอกบ้าน

ฝ่ายเจงฮันอ่องเมื่อขณะให้กระบี่ไปแก่เต็กเซงนั้น
ยังเพงอ่องให้คนมาเชิญไปกินโต๊ะ กลับมาบ้านเวลาพลบ
ค่ำ ครนรุ่งขึ้นเช้ารำลึกกันได้ถึงเต็กเซงว่าไปทำการจะ

เป็นประการใดหาแจ้งไม่ จึงให้หาเล่าบุญ^{๘๕}ลจันมาถามว่า
 เจ้า^{๘๖}ทั้งสองเราให้ไปตามตุ้กเต็กเซงจะไปทำการเป็นประการ
 ใด โยไม่^{๘๗}เห็นเต็กเซงกลับมา เล่าบุญ^{๘๘}ลจันก็เล่าความให้
 เจงซัน^{๘๙}อ่องฟังตามซึ่งเต็กเซงไปล้มกระบี่เสีย แล้ว^{๙๐}ก็เข้าไป
 ไปอยู่บ้าน^{๙๑}พังหอง ข้าพเจ้า^{๙๒}จึงได้เชิญกระบี่กลับมา เจง-
 ซัน^{๙๓}อ่องจึงว่า ถ้า^{๙๔}กระนั้นเต็กเซงก็คงตายด้วย^{๙๕}ฝีมือพังหอง
 เป็นแน่ เราช่วยหา^{๙๖}ได้ไม่ นี่หากว่าเราให้เจ้า^{๙๗}ทั้งสองตาม
 ไป^{๙๘}จึงได้เชิญกระบี่กลับมา ถ้าหา^{๙๙}ไม่กระบี่ก็จะสูญเสีย พุค
 แล้ว^{๑๐๐}ก็เอากระบี่ไปคืนไว้ตามเดิม

ฝ่าย^{๑๐๑}ลิกเองเมื่อออกจากเมืองหลวงไปแล้ว ก็เดินไป
 ตามทางพบ^{๑๐๒}โรงเตียมแห่งหนึ่งก็เข้าไปซื้ออาหารกิน ฝ่าย
 พังฮี้^{๑๐๓} พังเฮง^{๑๐๔}ทหารสองนายซึ่งไปตามลิกเองนั้น ครั้นถึง
 โรงเตียม^{๑๐๕}แลเข้าไปเห็นลิกเองนั่งเสพสุราอยู่ พังฮี้^{๑๐๖} พังเฮง
 จึง^{๑๐๗}พูดกับลิกเองว่า เหตุใดเจ้า^{๑๐๘}จึงปล่อยให้เต็กเซงหนีไป
 แล้ว^{๑๐๙}ตัวกลับมาด้วยเล่า บคนพังหองให้เรามาตามจับตัวเจ้า
 จงไป^{๑๑๐}เสียด้วยกันดี ๆ เถิด ลิกเอง^{๑๑๑}จึงตอบว่าเดิมเราเป็น
 บ่าวของ^{๑๑๒}บิดามารดาเต็กเซง บิดามารดาเต็กเซงมี^{๑๑๓}คุณกับ
 เรามากนัก อนึ่งเรา^{๑๑๔}คิดเห็นว่าเต็กเซงก็^{๑๑๕}ไม่มีความผิดสิ่งใด
 จึง^{๑๑๖}ปล่อยให้หนีไปแล้วเรา^{๑๑๗}จึงได้^{๑๑๘}หนีมา ซึ่งเจ้า^{๑๑๙}ทั้งสองจะ

เอาตัวเราไปนั้นเราหาไปไม่ ถ้าจะเอาเราไปให้ได้ก็จงเอา
แต่ศีรษะเราไปเถิด พังซี พังเฮงได้ฟังดังนั้นก็ช่วยด้อมมือ
ลิกเอง ลิกเองสะบัดหลุดออกได้ก็สู้รบกัน พังซี พังเฮง
ทานกำลังลิกเองไม่ได้ก็ชวนลิกเองกินโต๊ะเสปสุราสนทนา
กัน พังซี พังเฮงจึงพูดกับลิกเองว่าเรามาพบท่านก็ท่าน
ไม่ยอมกลับไป เราก็จะบอกกับพังหองว่าหาพบท่านไม่
นี่ท่านจะไปอยู่เมืองไหน ลิกเองบอกว่าเราจะไปเมือง
ซัวไซ ซึ่งท่านทั้งสองจะกลับไปอยู่กับพังหองต่อไปก็ไม่มี
ความสุข ด้วยพังหองเป็นคนกึ่งฉินเที่ยวชมขมขมเหงราษฎร
ให้ได้ความเดือดร้อน นานไปก็คงต้องราชภัยเป็นอันแน่
ท่านทั้งสองจงไปอยู่ด้วยเราเถิด ต่อไปภายหน้าถ้าเห็นผู้
ใดอยู่ในสัจธรรมจึงเข้าฝากตัวอยู่กับผู้นั้น พังซี พังเฮง
ได้ฟังเห็นชอบด้วย จึงว่าเราก็จะไปกับท่าน แต่บัดนี้เรา
หามเงินทองติดมาไม่ เราจะกลับไปเอาเงินทองมาเป็น
เสบียงชอกินตามทางก่อน ท่านจงคอยเราอยู่ที่นั่นเถิด ลิกเอง
ว่าท่านจะไปกับเราแล้ว เงินทองที่จะชอกินเราติดมากพอ
ชอกินกันแล้ว อย่ากลับไปเลยจงไปด้วยกันทีเดียวเถิด
พังซี พังเฮงก็ยอมไป ลิกเองก็คิดเงินค่ากินให้เจ้าของโรงเตียม
แล้ว ก็พากันออกเดินตรงไปเมืองซัวไซ ถึงเขาเทียนโกซัวซึ่ง

เป็นที่อยู่ของเตี้ยตง หลี่หิงนายโจรนั้น แต่เตี้ยตง หลี่หิง
 นายโจรนั้นไปต้องโทษเสียที่เมืองหลวงแล้ว พวกบริวาร
 โจรเหล่านั้นก็เที่ยวตชิงราษฎรเดินไปมามีได้ขาด พอแล
 เห็นลี้กเอง พังฮี้ พังเฮง เดินมา พวกโจรเหล่านั้นก็
 สกั้ทางไว้ ลี้กเอง พังฮี้ พังเฮง ก็เข้ารบกับพวกโจร
 เป็นสามารภ พวกโจรทันทักำลังลี้กเองไม่ได้เจ็บป่วยล้ม
 ตายเป็นหลายคน จึงพากันเข้ามาค้ำับ ถามว่าท่าน
 ทงสามมฉิมอเข้มแข็งนักหนาจะพากันไปข้างไหน พวก
 ข้าพเจ้าเหล่านี้หานายมิได้ ท่านจงอยู่เป็นนายพวกข้าพเจ้า
 เถิด ลี้กเอง พังฮี้ พังเฮง ได้ฟังพวกโจรยอมยกให้
 เป็นนายจึงปรึกษากันว่า ซึ่งเราจะไปเมืองซัวไซก็หา
 ธุระสิ่งใดไม่ บัดนี้พวกโจรก็ยอมยกให้เราเป็นนายจำเรา
 จะอยู่กับพวกโจรทนก่อน แล้วจึงค่อยผันผ่อนต่อภายหลัง
 เห็นจะดีกว่า ครั้นปรึกษาเห็นพร้อมกันแล้วลี้กเองจึงว่า
 กับพวกโจรว่า พวกเจ้าทั้งหลายยอมยกให้เราทงสามเป็น
 นายเราก็จะอยู่ด้วย แต่เราจะต้องว่ากล่าวบังคับบัญชา
 พวกเจ้าตามผิดและชอบ ผู้ใดทำผิดก็จะลงโทษ ผู้ใด
 ทำชอบก็จะให้บำเหน็จรางวัลตามความชอบ ซึ่งจะถือ
 เปรียบแก่งแย่งว่าเพราะพวกเจ้ายกย่องขนนั้นไม่ได้ ต้อง

นกนเจ้าโตมาแต่ไหน เต็กเซงก็เล่าความให้ฟังว่า เดิม
 บุปข้าพเจ้าเป็นขุนนางนายทหารทำราชการมีความชอบพระ
 เจ้าแผ่นดินพระราชทานนกกนให้บุข้าพเจ้า ครั้นบุข้าพเจ้า
 ตายแล้วนกกนก็ตกอยู่กับบิดามารดาข้าพเจ้า มารดาข้าพเจ้า
 จึงเอานกนผูกติดตัวข้าพเจ้าไว้ หลวงจีนจึงว่า นกนแต่
 ครัวบุและบิดาของเจ้า เราหาเอาไว้ไม่ได้ แต่จะเก็บไว้ให้
 เจ้าจะไปเมื่อใดจงมาเอาไปเถิด ครั้นอยู่มาวันหนึ่งเจงซัน-
 อ่องไปเที่ยวเล่นทั่วตเซียงก๊ก ด้วยอินฉวหลวงจีนนั้น
 ชอบพอกัน หลวงจีนเห็นก็ออกมารับเชิญไปในวัดจัดที่
 ให้นั่งตามสมควรแล้วก็สนทนากันตามคุ้นเคย เจงซัน-
 อ่องแลดูที่ โต๊ะเห็นรัศมีสว่างจึงถาม หลวงจีนว่า ที่หน้าโต๊ะ
 นั้น ท่านเอาสิ่งของอะไรไว้หรือรัศมีจึง ไต่สว่าง อยู่
 หลวงจีนจึงไปหยิบเอา นกหยก นั้นมาส่ง ให้เจงซันอ่องดู
 เจงซันอ่องจึงว่าของนมราคามากคนพลเรือนห้ามไม่ ท่าน
 เอามาแต่ไหน ไยจึงมีแต่นกเดียวเล่า หลวงจีนจึงบอกว่า
 มีชายผู้หนึ่งมาให้ข้าพเจ้ารักษาแผล แผลหายแล้วจึงให้
 นกนแก่ข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าหาเอาของเขาไว้ไม่ได้ เมื่อเขา
 จะไปจึงจะคืนให้เขา เจงซันอ่องจึงว่า คิดคงนชอบแล้ว
 ท่านเป็นหลวงจีนหาควรจะเอาของเขาไว้ไม่ได้ แล้วเจงซัน

อ่องถามต่อไปว่า เจ้าของนกนั้นอยู่ที่ไหนท่านจงบอกมาหา
 ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะถามดู หลวงจันกรองเรียกเต็กเซ่ง
 เต็กเซ่งก็ออกมาคำนับเจงซันอ่อง เจงซันอ่องจึงถาม
 เต็กเซ่งว่า เจ้าแซ่ไรชื่อไรเป็นชาวเมืองไหนจึงให้เอานก
 นีมาให้หลวงจัน เต็กเซ่งจึงบอกชื่อและแซ่ตำบลบ้านให้
 เจงซันอ่องฟัง แล้วเล่าความตงเต็ตนจนต้องเขียนตได้
 มาหาหลวงจันให้รักษา จึงได้เอานกนี้ให้สนองคุณหลวงจัน
 ให้แจ้งทุกประการ เจงซันอ่องก็รำลึกขึ้นได้ว่า วันนั้นเรา
 ไปดูเขาฝึกหัดทหารที่ท้องสนามเจ้านหรือที่ ชิงชิว ให้เอา
 ไปฆ่าเสีย พวกเราห้าคนได้ขอไว้หรือมิใช่ เต็กเซ่งบอกว่า
 คือตัวข้าพเจ้าเอง เจงซันอ่องจึงถามต่อไปว่า เจ้ามีข้อ
 สาเหตุสิ่งใดหรือเขาจึงได้เกลียดชังเจ้าหนักหนา เต็กเซ่ง
 จึงตอบว่าข้าพเจ้านจะได้อธิษฐานขอสาเหตุสิ่งใดกับ ชิงชิว นั้นหา
 มิได้ แต่ครั้งบิดามารดาข้าพเจ้านั้นข้าพเจ้าหาทราบไม่
 เจงซันอ่องจึงว่าเขาทำกับเจ้าใดความเจ็บแค้นเป็นอันมาก
 เจ้าจะแก้แค้นบ้างหรือไม่เราจะให้กระบี่อาชญาสิทธิ์ไปฆ่า
 ชิงชิวเสีย ท่านจะทำได้หรือ เต็กเซ่งจึงว่าถ้าท่านเมตตา
 แก่ข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าก็มาได้ ขอท่านได้ชุบเลี้ยง
 ข้าพเจ้าไว้ครั้งนเถด เจงซันอ่องก็ชวนเต็กเซ่งไปบ้าน

เต็กเซงก็มีความยินดีเข้าไปลาหลวงจีน หลวงจีนก็เอานกคืนให้

เจงซันอ่องก็พาเต็กเซงไปบ้าน แล้วจึงพูดกับเต็กเซงว่า เราจะให้กระบี่อาชญาสิทธิ์ไป ถ้าเจ้าฆ่าซึ่งชีวิตไม่ได้คงเกิดความใหญ่เราจะพลอยผิดด้วย เต็กเซงจึงว่า ถ้าข้าพเจ้าฆ่าซึ่งชีวิตไม่ได้แม้เกิดความชน ข้าพเจ้าจะรับเอาเองหาให้ถึงท่านไม่ เจงซันอ่องก็มีความยินดี พอถึงวันเวรเจงซันอ่องรักษากระบี่อาชญาสิทธิ์ กระบี่เล่มนี้ครึ่งแผ่นคืนพระเจ้าซ่งไท่โจ้ฮ่องเต้ให้เจ้าทงห่าองครักษ์มาเป็นเวรกันคนละวัน ถ้าเห็นผู้ใดไม่ซื่อตรงต่อแผ่นดินก็ให้เอากระบี่เล่มนี้มาเสียแล้ว จะเอาโทษผู้ฆ่านั้นไม่ได้ เจงซันอ่องเห็นซึ่งชีวิตไม่ซื่อตรงต่อแผ่นดิน จึงเอากระบี่อาชญาสิทธิ์มาส่งให้เต็กเซง เต็กเซงรับกระบี่มาแล้วก็คิดใจ กระบี่นั้นหนกรอยซึ่ง เต็กเซงก็ว่ากระบี่ให้เจงซันอ่องดู ครนราสนเพลงแล้วก็ตามบลาเจงซันอ่องไป เจงซันอ่องก็มีความยินดี แล้วเจงซันอ่องก็ให้เล่าบุณลิจน สองนายตามไปดูว่าเต็กเซงจะคิดฆ่าซึ่งชีวิตประการใด ทหารสองนายก็ตามบลาไป เต็กเซงถือกระบี่เดินมาตามถนนถามคนเดิน ไปมาว่าบ้านซึ่งชีวิตอยู่ที่ไหน คน

เดินทางก็บอกให้เต็กเซ่งไปถึงบ้านชิงชิว ก็ถามคนใน
บ้านว่าชิงชิวอยู่หรือไม่ คนเหล่านั้นบอกว่าชิงชิวหาอยู่
ไม่ ไปบ้านพังหองขุนนางผู้ใหญ่สักประเดี๋ยวก็จะกลับมา
เต็กเซ่งจึงคิดว่าเราไปคอยท่าอยู่กลางทางเถิด คิดแล้ว
เต็กเซ่งก็เดินไปคอยอยู่ที่สะพานเทียบอันเกีย

ฝ่ายขุนหลวงทหารของ ชิงชิวเห็น เต็กเซ่งถือ กระบี่
อาชญาสิทธิ์มาถามหานายกตกใจ จำได้ว่าเต็กเซ่งคนนั้นที่
นายเราทำโทษแล้วปล่อยไป บัดนี้เห็นเต็กเซ่งถือกระบี่
อาชญาสิทธิ์มา เห็นจะคอยท่าร้ายนายเราตามทางเป็น
มั่นคง จำเราจะไปบอกให้ชิงชิวแจ้งความเสียก่อน คิด
แล้วก็ไปบ้านพังหอง จึงเข้าไปแจ้งความแก่ชิงชิวว่าบัดนี้
เต็กเซ่งถือกระบี่อาชญาสิทธิ์มาคอยท่าอยู่ตามทาง พังหอง
กับชิงชิวแจ้งความแล้วก็ตกใจ ชิงชิวจึงบอกกับพังหอง
ว่าวันเมื่อเต็กเซ่งไปเขียน คำโคลงไว้ที่ท้องสนามหลวงที่
ฝึกทหารนั้น ข้าพเจ้าให้ทหารเอาไม้ทนายพิษเขี่ยเสียเสีย ๒๐
ที เหตุใดหาตายไม่ ไปเอากระบี่อาชญาสิทธิ์ที่ไหนมาคอย
ทำอันตรายข้าพเจ้าอยู่ดงนี้ วันนี้เป็นเวรของเจงฉั่นอ่อง
รักษากระบี่ เห็นเจงฉั่นอ่องจะเอากระบี่ให้มาเป็นแน่
ซึ่งเต็กเซ่งได้กระบี่มากอยท่าร้ายข้าพเจ้าอยู่ดงนี้จะคิดอ่าน

ประการใด พังหองจึงว่าเจ้าอย่าเพิ่งกลับไปบ้านก่อน
เจ้าก็ห้ามมีความผิดสิ่งใดไม่ ซึ่งเจงชั้นอ่องให้กระบี่มากับ
เต็กเซงให้คอยทำร้ายเจ้า จะต้องกราบทูลพระเจ้าแผ่นดิน
ให้ทราบจึงจะไต่

ฝ่ายเต็กเซงคอยทำซึ่งชีวอยู่ที่ สะพานเทียนฮั้นเกีย
จนเวลาบ่ายก็ไม่เห็นซึ่งชีวกลับมา เต็กเซงก็เข้าไปซอของ
กินที่โรงเตียมยงมีมาตวหนึ่งผีเท่าคิตแต่ดูรายนก็ไม่มีผู้ใดจับ
ไต่ ม้านนเป็นบ่าววิ่งมาตามถนนเหยียบเตะคนตายเป็น
หลายคน ม้านนวิ่งไปถึงสะพานเทียนฮั้นเกียมีคนวิ่งตาม
ม้ามาร้องประกาศว่า ผู้ใดจับมาได้นายเราจะให้รางวัล
เมื่อขณะเต็กเซงกินอาหารอยู่ในโรงเตียมนั้น ก็เอากระบี่
อาชญาสิทธิ์วางไว้บนโต๊ะ พอได้ยินเสียงผู้คนแตกตื่น
ฮือฮือออกไปดู เห็นคนวิ่งตามม้ามาร้องว่าใครจับมาได้
จะให้รางวัล ก็ห้ามผู้ใดจับไม่ เต็กเซงก็เดินเข้าไปใกล้
เอาเท้าถีบม้ามลงขาดใจตายในทันใดนั้น คนที่วิ่งตาม
ม้ามาจึงพูดกับเต็กเซงว่า ท่านมีกำลังเข้มแข็งนักจงไปหา
นายข้าพเจ้าเถิด นายข้าพเจ้าจะให้รางวัลแก่ท่านตาม
สัญญา เต็กเซงก็ไม่ยอมไป คนเหล่านั้นก็ถอนวอนว่า

กล่าวให้อ่อนใจลงแล้วก็พาแตกเชิงไปจนได้ เมื่อขณะ
แตกเชิงจะไปนั้นล้มกระบี่อาชญาสิทธิ์ไว้ที่โรงเตียม

ฝ่ายเล่าบุ๋น ลี้จัน ซึ่งเจงซันอ่องให้ลอบไปดูแตก-
เชิงนั้นเห็นแตกเชิงล้มกระบี่ไว้ที่โรงเตียม ทหารสองนาย
ก็เชิญกระบี่ไปบ้านเจงซันอ่อง เจงซันอ่องก็หาอยู่ไม่ต้อง
รอกอยอยู่ ฝ่ายคนใช้ของพังหองก็พาแตกเชิงมาถึงบ้านก็
พาแตกเชิงเข้าไปค้ำบัฟพังหองแล้วแจ้งความแก่พังหองว่า
มาของท่านเป็นบ่าววิ่งไปตามถนนเหยียบผู้คนล้มตาย เป็น
หลายคน ห้ามผู้ใดจับได้ไม่ ทหารผู้หนึ่งกำลังเบนอนันมาก
เอาเท้าถมมาล้มลงตาย ข้าพเจ้าจึงได้พามาค้ำบัฟท่าน พัง
หองได้ฟังก็มีความยินดีจึงว่า เจานมผมอเซมแซงนักเจ้า
แซ่โต๋ชื่อไรอยู่เมืองไหน แตกเชิงมิได้แจ้งว่าพังหองเป็น
พ่อตาซึ่งชีวิตก็แจ้งความว่าข้าพเจ้าแซ่โต๋ชื่อแซง พังหอง
จึงคิดว่าแตกเชิงคนหนทเอากระบี่มาจะฆ่าซึ่งชวบุตรเขยเรา
บัดนี้ตกมาอยู่ในเงอมมอเราแล้วเราจะคิดฆ่าเสียให้จงได้
คิดแล้วจึงว่าเจานมผมอเซมแซงนักสมควร เป็น ชุนนาง นาย
ทหาร เราได้พูดไว้ว่าใครจับมาตัวนี้เราจะให้รางวัลเราจะ
ให้ตามสัญญาเจ้าอย่าวิตกเลย บัดนี้ทเมองซำก้วนมีข้าศึก
มารบกวณอยู่เหนือ ๆ เราจะกราบทูลให้เจ้าได้เป็นชุนนาง

นายทหารยกกองทัพไปสู้รบกับข้าศึก เจ้าจงอยู่กับเราก่อน
เถิด อีกสองสามวันเราจะทูลให้ แล้วส่งคนใช้ให้จกที่
เต็กเซงอยู่พอสมควร เต็กเซงสำคัญว่าจริงก็ตั้งใจจึงค้ำบั
ลาไปที่อาศัยซึ่งเขาจกให้นั้น

ฝ่ายพังหองกลับเข้าไปในเรือน แล้วกล่าให้ชิงชีว
พังว่าบัดนี้เต็กเซงซึ่งจะทำร้ายเจ้านั้นเข้ามา อยู่ในเงอम्मอ
เราแล้ว วันนั้นเราจะคิดฆ่าเสียให้จงได้ ชิงชีวก็มีความ
ยินดีจึงคิดว่าเต็กเซงคงตายเป็นแน่ แล้วก็ค้ำบัลาพังหอง
กลับไปบ้าน

ครั้นเวลาเย็นพังหองก็หาคนทสนิทเข้ามาแล้ว บอก
ว่าเจ้าจงจัดโต๊ะและสุรามาลี้ยงเต็กเซง ให้กินสุราให้มาก
ถ้าเห็นเมาหนักแล้วจงเอาไฟเผาเสียให้ตายจงได้ คนสนิท
ของพังหองรับคำสั่งแล้วก็ค้ำบัลาไป

ฝ่ายลักเองเป็นคนสนิทของพังหอง ได้ฟังพังหอง
สั่งการดังนั้นจึงคิดว่า เดิมเราเป็นบ่าวของบิดามารดา
เต็กเซง เมื่อขณะนาทวมบ้านพลัดกันไปเราจึงได้มาอยู่กับ
พังหอง บัดนี้พังหองคิดจะฆ่าเต็กเซง จำเราจะคิดอุบาย
ไปบอกเต็กเซงให้จงได้ คิดแล้วจึงพูดกับพังหองว่า
ข้าพเจ้าจะอาสาท่านไปฆ่าเต็กเซงเสียให้จงได้ ซึ่งท่านจะ

ให้เอาไฟเผา^๕นั้นความจะ^๕ออ^๕อิงไป ข้าพเจ้าจะเอา^๕โต๊ะและ
สุราไป^๕เลี้ยง^๕เต็กเซ่ง ถ้า^๕เต็กเซ่ง^๕เมา^๕สุราแล้ว^๕ข้าพเจ้าจะ^๕มา
เสีย^๕ให้^๕จึง^๕ได้ พัง^๕ห้อง^๕ก็^๕เห็น^๕ชอบ^๕ด้วย จึง^๕ให้^๕ลี้^๕เอง^๕ไป^๕ทำ^๕การ
ตาม^๕ซึ่ง^๕คิด^๕ไว้

ฝ่าย^๕เต็กเซ่ง^๕อยู่^๕ที่^๕บ้าน^๕พัง^๕ห้อง รัล^๕ก^๕ชน^๕ไต่^๕ถึง^๕กระ^๕บ
ซึ่ง^๕วาง^๕ไว้^๕บน^๕โต๊ะ^๕ที่^๕โรง^๕เตียม ครัน^๕จะ^๕ไป^๕เอา^๕ก็^๕เป็น^๕เวลา^๕เย็น
พอ^๕เห็น^๕ชาย^๕ก^๕โต๊ะ^๕เข้า^๕มา^๕เสร็จ^๕แล้ว ลี้^๕เอง^๕ก็^๕มา^๕ถึง^๕คน^๕ยก^๕โต๊ะ
ก็^๕กลับ^๕ไป ลี้^๕เอง^๕ก็^๕เชิญ^๕ให้^๕เต็กเซ่ง^๕กิน^๕โต๊ะ^๕แล้ว^๕สน^๕ทน^๕ากัน
ตาม^๕ธรรมเนียม ลี้^๕เอง^๕เห็น^๕ไม่^๕มี^๕ผู้^๕คน^๕แล้ว^๕ถอน^๕ใจ^๕ใหญ่^๕ถาม
ว่า^๕ท่าน^๕จำ^๕ข้าพเจ้า^๕ไม่^๕ได้^๕หรือ เวลา^๕ค^๕าว^๕น^๕น^๕ภย^๕จะ^๕มา^๕ถึง^๕ตัว
ท่าน เต็กเซ่ง^๕จึง^๕ว่า^๕ข้าพเจ้า^๕จำ^๕ไม่^๕ได้ ซึ่ง^๕ท่าน^๕ว่า^๕ภย^๕จะ^๕มา
ถึง^๕ตัว^๕ข้าพเจ้า^๕นั้น^๕ด้วย^๕เหตุ^๕ใด ลี้^๕เอง^๕ก็^๕คุก^๕เข^๕า^๕ลง^๕ค^๕ำ^๕นับ^๕แล้ว
บอก^๕ว่า^๕เดิม^๕ข้าพเจ้า^๕เป็น^๕บ^๕า^๕ว^๕ของ^๕บิดา^๕ท่าน วัน^๕นั้น^๕พัง^๕ห้อง^๕ซึ่ง
เป็น^๕พ่อ^๕ตา^๕ซึ่ง^๕ชี^๕ว^๕จะ^๕เอา^๕ไฟ^๕เผา^๕ท่าน^๕เสีย ข้าพเจ้า^๕จึง^๕ได้^๕รับ
อาสา^๕มา^๕แต่^๕ผู้^๕เดียว ปราร^๕ถ^๕นา^๕จะ^๕มา^๕แจ้ง^๕ความ^๕ให้^๕ท่าน^๕ทราบ
เต็กเซ่ง^๕ได้^๕ฟัง^๕ก็^๕ตก^๕ใจ^๕จึง^๕ว่า^๕กับ^๕ลี้^๕เอง^๕ว่า ถ้า^๕ท่าน^๕ไม่^๕คิด^๕อุ^๕บาย
รับ^๕อาสา^๕มา^๕แจ้ง^๕เหตุ^๕แก่^๕ข้าพเจ้า ข้าพเจ้า^๕ก็^๕คง^๕ตาย^๕ใน^๕ไฟ^๕เป็น
แน่ บุญ^๕คุณ^๕ของ^๕ท่าน^๕ครั้ง^๕นั้น^๕หา^๕ที่^๕เปรียบ^๕ไม่ ข้าพเจ้า^๕จะ^๕ไป
มา^๕พัง^๕ห้อง^๕เสีย^๕ท่าน^๕จะ^๕เห็น^๕ประก^๕าร^๕ใด ลี้^๕เอง^๕จึง^๕ว่า ท่าน

จะไปฆ่าพังหองในเวลา^๕นี้ไม่ได้ ผู้คนก็มากแล้วเป็นเวลา
กลางคืน ประตูบ้านก็ใส่กุญแจกำแพงก็สูงนักจะหนีไป
ข้างไหนได้ เต็กเซงจึงว่าถ้ากระนั้นจะคิดประการใดดี
ลึกเองจึงบอกว่า ที่ริมกำแพงมีต้นไม้^๕อยู่ต้นหนึ่งท่านจง
ปีนต้นไม้^๕ขึ้นไป แล้วข้ามกำแพงไปบ้านซึ่งติดกันข้างไหน
เถิด บ้านนั้นมีไซ่พวกพังหองทางอื่นก็ไปไม่ได้ พุดคัง
นั้นแล้วก็พาเต็กเซงไปถึงต้นไม้ให้เต็กเซงขึ้นต้นไม้ข้าม
กำแพงไป แล้วลึกเองก็กลับมา

ฝ่ายฮันชุนนางฝ่ายบุ๋น วันนั้นเป็นเดือนแปดขึ้น
สิบสองค่ำ เห็นเดือนหงายก็เดินไปเที่ยวเล่นที่สวนดอกไม้
ในบ้าน จุฑรูปเทียนชนบู้ชาพระจันทร์แล้วออกจากราว่า ขอ
ให้เทพยดาและพระจันทร์พระอาทิตย์ จงช่วยให้บ้านเมือง
อยู่เย็นเป็นสุขเถิด ด้วยบัดนี้ในเมืองหลวงกรมขุนนางกังฉิน
อยู่หลายคน แล้วกรมขาศึกมารบกวนอยู่หา^๕มีผู้ใดจะปราบ-
ปรามไม่ ขอเทพยดาจงช่วยบำรุงรักษาด้วย

ฝ่ายเต็กเซงอยู่บนต้นไม้ได้ยินขุนนางคนนั้นมา
บวงสรวงเทพยดา จึงคิดว่าขุนนางคนนั้นเป็นคนตงฉินโดย
แท้ จำเราจะไปหาจึงจะชอบ คิดแล้วก็โดดลงจากต้นไม้
เข้าไปคุกเข่าลงคำนับ เล่าความตามซึ่งเจงซันอ่องให้

กระบี่ไปฆ่าชิงชีวิต จนหลงเข้าไปในบ้านพังทอง พังทอง
 คิดจะฆ่ามันให้มันชิงฟังทุกประการ ฮันซิงจึงว่าเจ้าเอากกระบี่
 ไปฆ่าชิงชีวิตนั้น เหตุใดไม่รู้ว่าพังทองเป็นพ่อตาชิงชีวิตเล่า
 เจ้าเป็นบุตรผู้ใดแซ่ใดชื่อไร เต็กเซ่งบอกว่าข้าพเจ้าแซ่
 เต็กชอเซ่ง บิดข้าพเจ้าชอหงวนเป็นขุนนางนายทหาร บิดา
 ข้าพเจ้าชอกวงเป็นขุนนางฝ่ายบู ฮันซิงได้ฟังก็ใจจึงว่า
 บิดาเจ้ากับเราได้สาบานเป็นพี่น้องกัน ตั้งแต่บิดาเจ้าไปอยู่
 เมืองซัวไซแล้วก็หาพบปะกันไม่ จนบิดาเจ้าลาออกนอก
 ราชการกลับไปอยู่บ้านเดิม จะเป็นตายประการใดเราก็คหา
 ทราบไม่ จนมีบุตรเติบโตใหญ่ได้มาพบปะกัน แทนสืบไป
 เจ้าเรียกเราว่าอาเถิดหาใช่คนอื่นไม่ พุตกันแล้วก็พา
 เต็กเซ่งไปซ่อนไว้ในบ้าน

ฝ่ายลูกเองเมื่อส่งเต็กเซ่งไปแล้วก็ไปแจ้งความกับ
 พังทองว่า ข้าพเจ้าให้เต็กเซ่งเสพสุราเมหารัฐศึกตัวไม่
 ข้าพเจ้าจะขอกระบี่ของท่านที้อย่างรีบไปฆ่าเต็กเซ่งเสีย
 โดยเร็ว พังทองกยนิติไปหยิบเอากกระบี่อย่างตมาส่งให้ลูก
 เอง ลูกเองรับกระบี่มาจากพังทอง คำนับลาแล้วจึงคิดว่า
 เต็กเซ่งเราก็คปล่อยให้หนีไปแล้ว บัดนี้เราซาลอลวงเอา
 กระบี่ของพังทองมาด้วย จำเราจะหนีพังทองไปบ้างคิด

แล้วก็รวบรวมทรัพย์สินของ ๆ ตัวได้พร้อมจะหนีไป เห็น
ประตูบ้านใส่กุญแจออกไม่ได้ ก็ไปเอาโคมที่สำหรับ
พังห้องไปเที่ยวเล่นมาจุดไฟเข้าแล้วก็ออกเดินไป นาย
ประตูเห็น โคม สำคัญ ของ พัง ห้อง ก็ ไข กุญแจ ให้ ลี กเอง
ลี กเอง ก็ ออก จาก ประตู ไป

ฝ่ายพังห้อง ครน รุ่ง ชน เข้า คอย พัง ขาว ลี กเอง ก็ ไม่
เห็น กลับ มา บอก ความ จึง ให้ คน ไข ไป หา ตัว ลี กเอง ก็ ไม่ พบ
คน ไข ก็ กลับ มา บอก ว่า ลี กเอง ก็ บัด เต็ก เซง หนี ไป เสีย แต่ เวลา
คืน นั้น แล้ว พัง ห้อง จึง เรียก นาย ประตู มา ถาม ว่า เวลา คืน นั้น
มี ผู้ ไต ออก ไป บ้าง หรือ ไม่ นาย ประตู บอก ว่า เวลา คืน นั้น
ลี กเอง ถือ โคม สำคัญ ของ ท่าน เดิน ออก ไป ข้าพเจ้า ถาม ว่า
จะ ไป ไหน ลี กเอง บอก ว่า ท่าน ไข ให้ ไป บ้าน ชิง ชิว ข้าพเจ้า
เห็น ลี กเอง ไป แต่ ผู้ เดียว ข้าพเจ้า ก็ ไข กุญแจ ให้ พัง ห้อง จึง
คิดว่า ลี กเอง ปลอ ย ให้ เต็ก เซง หนี ไป เสีย แล้ว ตัว ก็ หนี ไป เสีย
ด้วย เล่า จึง เรียก ทหาร ๔๐ คน มา สั่ง ว่า เจ้า จง พากัน
แยก ย้าย ไป ตาม จับ ลี กเอง มา ให้ เรา จง ได้ เรา จะ ให้ รางวัล
ทหาร ๔๐ คน รับ ค่า ส่ง แล้ว ก็ พากัน แยก ย้าย ไป ทุก ทาง ทาง
ละ ๒ คน

ฝ่ายพงฮ่องเมื่อให้ทหารไปตามลี้กเองแล้ว ก็เดิน
 ตรวจดูตามริมกำแพงบ้าน เห็นต้นไม้มิริมกำแพงบ้านชั้น
 กับบ้านของต้วนน รอยคนเหนียวเข้าหากัน จึงคิดว่าเวลา
 คนนแตกเซงเห็นจะปีนต้นไม้นี้ข้ามกำแพงไปอยู่บ้านชั้น
 เป็นแน่ คิดแล้วก็ให้ทหารสามพันไปล้อมบ้านชั้นไว้
 คอยจับตัวแตกเซงให้จงได้ ฝ่ายชิงชิวแจ้งว่าแตกเซงหนี
 เข้าไปอยู่ในบ้านชั้น ก็ให้ทหารสามร้อยมาสมทบกับ
 ทหารพงฮ่องล้อมบ้านชั้นไว้

ฝ่ายชั้นเห็นทหารพงฮ่องมาล้อมบ้าน จึงพูดกับ
 แตกเซงว่า พงฮ่องพาทหารมาล้อมบ้านเราไว้เห็นจะรู้ว่า
 เจ้าหนีมาอยู่ในบ้านเรา แตกเซงจึงว่าพงฮ่องชิงชิวให้
 ทหารมาล้อมบ้านท่านไว้ทั้งนี้ ข้าพเจ้าจะขอออกสู้รบแต่ผู้
 เดียว จะฆ่าพงฮ่องชิงชิวเสียให้จงได้ ชั้นจึงว่าชิงเจ้า
 จะไปฆ่าพงฮ่องชิงชิวเสียหนีมิใช่จะฆ่าได้ง่าย ๆ เขาเป็น
 ชุนนางผู้ใหญ่ พระเจ้าแผ่นดินชูปเลี้ยงเขา เจ้าจะทำดัง
 นั้นไม่ได้ อาจเอาเจ้าซ่อนไว้ฟังดูพงฮ่องจะว่าประการใด
 ครั้นพูดแล้วก็พาแตกเซงไปซ่อนไว้บนเก๋งสูงจึงจิวเหลา
 ดวยเก๋งนพระเจ้าซ่งย่นจงฮองเต็มรับส่ง ให้เจ้าพนักงาน
 ปลุกให้ชั้นสำหรับดูหนังสือ มีบ้ายจารึกเป็นอักษรไว้บน

แก๊งว่า ถ้านอกจากฮันซึแล้วผู้ใดขึ้นไปบนแก๊งก็มีโทษ
แล้วฮันซึก็ลงมาจากแก๊ง ส่งคนใช้ให้เปิดประตูรับฟังห้อง
ฟังห้องเข้ามาแล้วฮันซึเชิญให้หนึ่งทอนสมควร คำนับกัน
ตามธรรมเนียมฮันซึจึงถามว่า ท่านพาทหารมาล้อมบ้าน
ข้าพเจ้าไว้ ด้วยเหตุประการใด ฟังห้องจึงตอบว่าท่าน
อย่าถือโทษข้าพเจ้าเลย เวลาคนนมผู้รายคนหนึ่งชื่อ
เต็กเซงหนีข้าพเจ้ามาอยู่ในบ้านท่าน ท่านเห็นบ้างหรือไม่
ฮันซึจึงบอกว่าเต็กเซงหนีข้าพเจ้าหารู้จักไม่ ท่านจงให้
ทหารค้นดูก่อนเถิด ฟังห้องก็ให้ทหารค้นดูในบ้านฮันซึ
จนทั่วแล้วก็หาพบไม่ เว้นแต่บนแก๊งสูงนั้นหาได้ขึ้นไปไม่
ด้วยเบ็ดเตล็ดห้าม ฮันซึจึงแกกลงพูดกับฟังห้องว่า เต็กเซง
เห็นจะขึ้นไปอยู่บนแก๊งงิ้วเหลลาดอกกระมัง ท่านจงขึ้นไป
ค้นเถิด ฟังห้องได้ฟังฮันซึพูดประชิดดังนั้นมิได้ตอบ
ประการใด แล้วก็คำนับลาออกจากบ้านฮันซึ แล้วส่ง
ทหารว่าพวกเจ้าจงคอยเต็กเซงอยู่ที่นั่น ถ้าเห็นตัวแล้วให้
จับจงได้ทหารเหล่านั้นก็คอยดูอยู่แต่หน้าบ้าน

ฝ่ายเจงฮันอ่องเมื่อขณะให้กระบี่ไปแก่เต็กเซงนั้น
ยังเพงอ่องให้คนมาเชิญไปกินโต๊ะ กลับมาบ้านเวลาพลบ
ค่ำ ครนรุ่งชนเช้ารำลึกขึ้นไปถึงเต็กเซงว่าไปทำการจะ

เป็นประการใดหาแจ้งไม่ จึงให้หาเล่าบุญ^{๕๕}จนมาถามว่า
เจ้าทั้งสองเราให้ไปตามคุเต็กเซงจะไปทำการเป็นประการ
ใด โยไม่เห็นเต็กเซงกลับมา เล่าบุญ^{๕๕}ก็เล่าความให้
เจงซัน^{๕๕}อ่องฟังตามซึ่งเต็กเซงไปล้มกระบี่เสีย แล้วก็เข้าไป
ไปอยู่บ้านพังหอง ข้าพเจ้าจึงได้เชิญกระบี่กลับมา เจง-
ซัน^{๕๕}อ่องจึงว่า ถ้ากระนั้นเต็กเซงก็คงตายด้วยฝีมือพังหอง
เป็นแน่ เราช่วยหาได้ไม่ นีหากว่าเราให้เจ้าทั้งสองตาม
ไปจึงได้เชิญกระบี่กลับมา ถ้าหาไม่กระบี่ก็จะสูญเสีย พุค
แล้วก็เอากระบี่ไปคืนไว้ตามเดิม

ฝ่าย^{๕๕}ลิกเองเมื่อออกจากเมืองหลวงไปแล้ว ก็เดินไป
ตามทางพบโรงเตียมแห่งหนึ่งก็เข้าไปซื้ออาหารกิน ฝ่าย
พังฮี้ พังเฮงทหารสองนายซึ่งไปตามลิกเองนั้น ครั้นถึง
โรงเตียมแลเข้าไปเห็นลิกเองนั่งเสพสุราอยู่ พังฮี้ พังเฮง
จึงพูดกับลิกเองว่า เหตุใดเจ้าจึงปล่อยให้เต็กเซงหนีไป
แล้วตัวกหนดมาด้วยเล่า บดินพังหองให้เราตามจับตัวเจ้า
จึงไปเสียด้วยกันดี ๆ เถิด ลิกเองจึงตอบว่าเดิมเราเป็น
บ่าวของบิดามารดาเต็กเซง บิดามารดาเต็กเซงมีคุณกับ
เรามากนัก อนึ่งเราคิดเห็นว่าเต็กเซงก็ไม่มีความผิดสิ่งใด
จึงปล่อยให้หนีไปแล้วเราจึงได้หนีมา ซึ่งเจ้าทั้งสองจะ

เอาตัวเราไปนั้นเราหาไปไม่ ถ้าจะเอาเราไปให้ได้ก็จงเอา
แต่ศีรษะเราไปเถิด พังฮี พังเฮงได้ฟังดังนั้นก็เขยตข้อมือ
ลิกเอง ลิกเองสะบัดหลุคออกได้ก็สู้รบกัน พังฮี พังเฮง
ทานกำลังลิกเองไม่ได้ก็ชวนลิกเองกินโต๊ะเสปสุราสนทนา
กัน พังฮี พังเฮงจึงพูดกับลิกเองว่าเรามาพบท่านที่ท่าน
ไม่ยอมกลับไป เราก้จะบอกกับพังห่งว่าหาพบท่านไม่
นี่ท่านจะไปอยู่เมืองไหน ลิกเองบอกว่าเราจะไปเมือง
ซัวไซ ซึ่งท่านทั้งสองจะกลับไปอยู่กับพังห่งต่อไปก็ไม่มี
ความสุข ด้วยพังห่งเป็นคนกึ่งฉินเที่ยวชมขมขมเหงราษฎร
ให้ได้ความเดือดร้อน นานไปก็คงต้องราชภัยเป็นอันแน่
ท่านทั้งสองจงไปอยู่ด้วยเราเถิด ต่อไปภายหน้าถ้าเห็นผู้
ใดอยู่ในสัจธรรมจึงเข้าฝากตัวอยู่กับผู้นั้น พังฮี พังเฮง
ได้ฟังเห็นชอบด้วย จึงว่าเราก้จะไปกับท่าน แต่บัดนี้เรา
หาเงินทองติดมาไม่ เราจะกลับไปเอาเงินทองมาเป็น
เสบียงชอกินตามทางก่อน ท่านจงคอยเราอยู่ที่น้เถิด ลิกเอง
ว่าท่านจะไปกับเราแล้ว เงินทองที่จะชอกินเราติดมากพอ
ชอสูกันกินแล้ว อย่างกลับไปเลยจงไปด้วยกันทีเดียวเถิด
พังฮี พังเฮงก็ยอมไป ลิกเองก็คิดเงินค่ากินให้เจ้าของโรงเตียม
แล้ว ก็พากันออกเดินตรงไปเมืองซัวไซ ถึงเขาเทียนไถซัวซึ่ง

เป็นที่อยู่ของเตี้ยตง หลี่หง๋านายโจรนน แต่เตี้ยตง หลี่หง๋านายโจรนนไปต้องโทษเสียที่เมืองหลวงแล้ว พวกบริวารโจรเหล่านั้นก็เที่ยวตีชิงราษฎรเดินไปมามิได้ขาด พอแลเห็นลี้กเอง พังฮี้ พังเฮง เดินมา พวกโจรเหล่านั้นก็สกัดทางไว้ ลี้กเอง พังฮี้ พังเฮง ก็เข้ารบกับพวกโจรเป็นสามารรถ พวกโจรทันทก้าลิ่งลี้กเองไม่ได้เจ็บป่วยล้มตายเป็นหลายคน จึงพากันเข้ามาคำนับ ถาว่าท่านทั้งสามมมฝีมือเข้มแข็งนักหนาจะพากันไปข้างไหน พวกข้าพเจ้าเหล่านี้หาหนายมิได้ ท่านจงอยู่เป็นนายพวกข้าพเจ้าเถิด ลี้กเอง พังฮี้ พังเฮง ได้ฟังพวกโจรยอมยกให้เป็นนายจึงปรึกษากันว่า ซึ่งเราจะไปเมืองซัวไซก็หามิธุระสิ่งใดไม่ บัดนี้พวกโจรก็ยอมยกให้เราเป็นนายจำเราจะอยู่กับพวกโจรทนก่อน แล้วจึงค่อยผันผ่อนต่อภายหลังเห็นจะดีกว่า ครั้นปรึกษาเห็นพร้อมกันแล้วลี้กเองจึงว่ากับพวกโจรว่า พวกเจ้าทั้งหลายยอมยกให้เราทั้งสามเป็นนายเราก็จะอยู่ด้วย แต่เราจะต้องว่ากล่าวบังคับบัญชาพวกเจ้าตามผิดและชอบ ผู้ใดทำผิดก็จะลงโทษ ผู้ใดทำชอบก็จะให้บำเหน็จรางวัลตามความชอบ ซึ่งจะถือเปรียบแก่งแย่งว่าเพราะพวกเจ้ายกย่องขนนนไม่ได้ ต้อง

ยอมอยู่ในบังคับเรา ทั้งสาม จึง จะ ได้ เราจะ ได้ ตั้งใจ
 ทำนุบำรุงรักษาพวกเจ้าให้มีความสุขสืบไป พวกโจร
 ทั้งหลายยอมรับทำตามคำสั่งเองว่า นานทุกประการ แล้ว
 ถามว่าท่านทั้งสามชื่อไรแซ่ไร ขอให้ข้าพเจ้าทราบชื่อ
 และแซ่บ้าง สามนายก็บอกชื่อและแซ่ให้พวกโจรแจ้ง
 แล้วก็อยู่บังคับพวกนั้นต่อไป

ฝ่ายนางเต็กไทเขาอยู่ที่วังหน้าเซ่งเก้ง ครั้นอยู่มาเวลา
 วนหนึ่งเที่ยงคืนตึกสงัดนางฝันว่ากินขนมเป่า พอกัดขนม
 เข้าไปในไส้ นมมีกระดูกสุกร กระดูกสุกรกระทบพื้น
 โลหิตไหลมีกลิ่นหอมยิ่งนัก นางก็กายชนมออกมาเห็น
 โลหิตติดกระดูกสุกรและชนมอยู่ แต่ชนมที่กัดนั้นหาเป็น
 รอยไม่ บริบูรณ์เต็มอยู่ดั่งเก่า แล้วนางก็ตกใจตื่นขึ้น จึง
 คิดว่าฝันเห็นโลหิตไหลคำโบราณว่าหากดีไม่ ก็มีความ
 วิตกยิ่งนัก ครั้นรุ่งเช้า พอโลฮวยอ่องพาภรรยาไปเยี่ยม
 นางเต็กไทเขาผู้มารดา เห็นนางเต็กไทเขาผู้มารดาไม่สบาย
 เหมือนแต่ก่อนจึงถามว่า วนนี้ข้าพเจ้าเห็นมารดาไม่สบาย
 มีเหตุการณ์สิ่งใดหรือ นางเต็กไทเขาจึงบอกวามารดาหามี
 ความสบายไม่ ด้วยฝันเห็นไปเมื่อกันนี้ แล้วก็เล่าความฝัน
 ให้โลฮวยอ่องผู้บุตรฟังทุกประการ โลฮวยอ่องจึงตอบว่า

มารดาอย่าวิตกเลย ข้าพเจ้าจะไปหาคนที่รู้ทำนายฝันมา
 ตามดูก็จะรู้ว่าดีและร้าย แล้วส่งคนใช้ไปหาเป่าบู้^๕จีน
 กับฮันซีมา คนใช้รับคำสั่งแล้วก็ค้ำบลาไปแจ้งความกับ
 เป่าบู้^๕จีน ฮันซีว่า บัดนี้โลฮวยอ่องให้มาเชิญท่าน
 ทั้งสองไป เป่าบู้^๕จีนกับฮันซีแจ้งว่าโลฮวยอ่องให้หากลับ
 มาโดยเร็ว ฝ่ายโลฮวยอ่องเห็นเป่าบู้^๕จีนกับฮันซีมากก็ใจ
 จึงบอกว่านางเต็กไทเฮาราชมารดาฝันเห็นประหลาด จึง
 ให้เชิญท่านทั้งสองมาให้ทำนายฝัน แล้วก็เล่าความฝันให้
 ขุนนางทั้งสองฟังทุกประการ เป่าบู้^๕จีนจึงว่าอันความฝัน
 นั้นจะร้ายดีประการใดข้าพเจ้าหาทราบไม่ ข้าพเจ้าפקใฝ่
 แต่ข้างชำระความ ขอท่านจงถามฮันซีดูเถิด โลฮวยอ่อง
 จึงถามฮันซีว่า ฝันดังนี้จะร้ายประการใด ฮันซีจึง
 ทำนายฝันว่า ฝันว่ากินขนมเป่าพบกระดูกสุกร กระดูก
 สุกรกระทบพื้นโลหิตไหลนั้นจะได้พบลูกหลาน ซึ่งกต
 ขนมห้เข้าไปขนมหาแห้วไม้หน่ ถ้าเดือนหงายพระจันทร์เต็ม
 บริบูรณ์วันใดจะพบญาติวันนั้น ความฝันหนัก โล-
 ฮวยอ่องได้ฟังคำทำนายฝันก็มีความยินดี แล้วพูดว่าท่าน
 จงรอดูท่าเราก่อนจะไปทูลเต็กไทเฮา แต่เป่าบู้^๕จีนมี
 ราชการชำระถ้อยความจะกลับไปก่อนก็ตามเถิด เป่าบู้^๕จีน

ก็กำนับลากลับไป โลหะยอองก็เข้าไปแจ้งแก่นางเต็ก-
ไทเฮาตามฮันซีทำนายผันนทุกประการ

ฝ่ายนางเต็กไทเฮาแจ้งความแล้วกรอให้ จึงว่ากับ
โลหะยอองผู้บุตรว่า แต่มารดาอยู่ที่นั่นชานานแล้วหา
ไต่ยินข่าวว่าลูกหลานที่ไหนจะมาไม่ เจ้าอย่าเพื่อให้ฮันซี
กลับไปบ้านก่อน ให้คอยรออยู่จนวันชนสิบห้าค่ำพระจันทร์
เต็มดวงก่อน โลหะยอองก็กำนับลามาแจ้งความแก่ฮันซีว่า
นางเต็กไทเฮายังมิให้ท่านกลับไปบ้านก่อน ต่อถึงวันชน
สิบห้าค่ำจึงค่อยไป ฮันซีก็ต้องค้างอยู่ที่วังนำเซงเก้งหน
ยังมีมังกกรตัวหนึ่งเง็กเสียงฮองเต้ให้ลงมาเป็นม้า มาสำหรับ
พระเจ้าซ่งไทโจ้ คือเตยเอียนช้ออกปราบศึก ครนศึก
สงบแผ่นดินเป็นสุขเรียบร้อย พระเจ้าซ่งเกาโจ้ก็สวรรคต
มังกกรก็ต้องกลับไปอยู่ที่เก่าตามเดิม ครนอยู่มาวันหนึ่ง
มังกกรหนีลงมาเล่นนาที่แขวงเมืองซัวไซตำบลบ้านเซียว-
เอียงตี บังเกิดนาท่วมหนองไปไพร่บ้านพลเมืองทั้งหลาย
จมนาทายกว่าสิบหมื่น ความทราบถึงเง็กเสียงฮองเต้
เง็กเสียงฮองเต้ให้เอามังกกรไปฆ่าเสีย เทพยดาทั้งหลายจึง
กราบทูลว่า บัดนี้เต็กเซงก็ไปทำราชการจะได้ช่วยกู้บ้าน
เมืองปราบปรามข้าศึกให้เรียบร้อย ขอพระองค์จงให้มังกกร

ลงไปเป็นม้าสำหรับให้เต็กเซง ขี้ออกสู้ศึกสงครามเกิด
เง็กเสียงฮ่องเต็กเห็นชอบด้วย จึงให้มังกกรลงไปเป็นม้า
สำหรับเต็กเซงซี มังกกรกลงไปอยู่ในสระน้ำที่สวนดอกไม้
ในบ้านโลฮวยอ่อง

ฝ่ายคนใช้ของโลฮวยอ่องพากันไปที่สระน้ำในสวน
ดอกไม้ มังกกรเห็นคนเดินมากชนจากหน้าจะเข้ากัดเอา คน
เหล่านั้นเห็นก็ตกใจ พากันวิ่งหนีไปแจ้งความแก่โล-
ฮวยอ่อง โลฮวยอ่องได้ฟังก็ตกใจจึงว่ากับอันซีว่า บัดนี้
เกิดสัตรูร้ายชนที่สระน้ำจะทำอะไรดี ไม่เห็นใครที่จะ
กำจัดสัตรูร้ายได้เลย เห็นแต่หลวงจีนองค์หนึ่งอยู่ที่เขา
เลงโฮช้วนหน เธอมีวิชาความรู้อาจกำจัดสัตรูร้ายได้ แต่
หนทางไกลกันการนักท่านจะเห็นอย่างไร อันซีจึงตอบ
ว่าข้าพเจ้าเห็น มีชายคนหนึ่ง มีกำลังและฝีมือเข้มแข็งนัก
อาจกำจัดสัตรูร้ายนี้ได้ โลฮวยอ่องจึงว่า ถ้ากระนั้นท่าน
จงไปพาชายผู้นั้นมาเถิด อันซีจึงตอบว่าชายผู้นั้นชื่อ
เต็กเซงหนีพึ่งทองมาอยู่บ้านข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเอาไปซ่อน
ไว้บนแก่งงิวเหลา ครนรุ่งเช้า พึ่งทองให้คนไปค้นใน
บ้านข้าพเจ้าก็หาพบไม่ พึ่งทองยังให้ทหารล้อมบ้าน
ข้าพเจ้าไว้คอยจับตัวจนบัดนี้ โลฮวยอ่องได้ฟังดังนั้นจึง

ส่งทหารถืออาชญาสิทธิ์ให้ไปไล่ทหาร พังหอง ให้กลับไป
 เสีย แล้วจึงพาผู้^๕นั้นมาหาเรา ทหารถืออาชญาสิทธิ์รับคำ
 สั่งแล้วก็นับลามมาถึงบ้านอัน^๕นี้ ฝ่ายทหารพังหองเห็น
 ทหารถืออาชญาสิทธิ์มาขับไล่ก็พากันกลับไป แจ้งความ
 ให้พังหองฟังทุกประการ พอทหาร ๕๐ คนไปตาม
 ลี้^๕เองนั้นกลับมาแต่ ๓๘ คนเข้าไปแจ้งความแก่พังหองว่า
 พวกข้าพเจ้า^๕ทั้งหลายไปตามลี้^๕เองก็หาพบไม่ พังหอง
 ฟังทหารทั้งสองฝ่ายมาแจ้งความดังนั้น จึงคิดว่าลี้^๕เอง
 ก็จับไม่ได้ เต็กเซงเล่า โลฮวยอ่องก็มาพาเอาตัวไปใน
 ขณะนั้นถึงจะฆ่าเต็กเซงไม่ได้ นานไปคงจะกำจัดเสียให้
 จงได้

ฝ่ายทหารถืออาชญาสิทธิ์เห็นทหาร พังหองกลับไป
 สันแล้วก็พาเต็กเซงไปคำนับโลฮวยอ่อง โลฮวยอ่องจึง
 ถามว่าเจ้าชอเต็กเซงหรือ เจ้าเป็นศิษย์เฮงเซียนเล่าใจมี
 ผี^๕มือเข้มแข็ง บคนมสตัวร้ายเหมือนมังกรทศวรรษมีเขา
 เห็นคนแล้วจะชบกัดเอา นางเต็กไทเฮามารดาเรามีความ
 วิตกน^๕ก ถ้าเจ้ากำจัดสตัวร้ายนี้ได้ เราจะกราบทูลพระเจ้า
 แผ่นดินให้เจ้าเป็นขุนนางฝ่ายทหาร เต็กเซงได้ฟังดังนั้น
 ก็ตั้งใจรับว่าข้าพเจ้าจะอาสาไปกำจัดสตัวร้ายให้จงได้

โลฮวยอ่องก็ตั้งใจจึงให้คนพาเต็กเซงไปที่สระน้ำสวนดอกไม้
เต็กเซงจึงคิดว่าอันซีได้บอกกับโลฮวยอ่องว่าเรากำจัดสัตว์
ร้ายได้ แต่ครูเราก็คงได้ฝึกสอนให้แต่เพลงอาวุธ ที่จะได้สอน
ให้กำจัดสัตว์ร้ายนั้นห้ามมิได้ ตัวเราก็เป็นชายชาติทหาร
ซึ่งจะมากลัวความตายนั้นหาควรไม่ จะเป็นตายประการใด
ก็ควรจะไว้ชื่อในแผ่นดิน คิดแล้วจึงให้คนใช้ไปเอากระบี่
มาเล่มหนึ่ง แล้วส่งให้คนใช้ตีมาล่อฆ้องกลองอออองชน
แล้วเต็กเซงก็เดินเข้าไปในสวนแต่ผู้เดียว วันนั้นเป็นวัน
ชนสิบสี่ดาเกอนหงายแต่ยงหาเต็มดวงไม่ คนใช้เหล่านั้นก็
พากันปิดประตูสวนเสียแล้วก็ตีมาล่อฆ้องกลองอออองไป

ฝ่ายมังกรเห็นเต็กเซงเดินมากชนจาก สระน้ำเข้าไป
ก็ดเต็กเซง เต็กเซงก็ต่อสู้ท่านท่านเป็นสามารรถ เต็กเซง
ท่านกำลังมังกรไม่ได้ถอยหนี มังกรก็ไล่ติดตามเต็กเซง
ไป เต็กเซงก็ถลาล้มลงมังกรก็โถมเข้าไปจะกัดเอา เผอิญ
ให้มังกรเห็นเป็นดาวทหารอยู่ที่ตัวเต็กเซง มังกรก็รำลึก
ชนได้ว่าเง็กเสียงฮองเต้ส่งเราให้มาเป็นมาสำหรับเต็กเซงช
คนนั้นเห็นจะเป็นเต็กเซงแน่แล้ว มังกรก็กลายเป็นมาท
ศรัษะมีเขา สัตว์แดงตั้งคอกเซ่งสูงใหญ่ยืนหนึ่งอยู่ เต็กเซง
ลุกชนได้เห็นมังกรกลายเป็นมาจึงคิดว่า เราสู้กับมังกร

เราทานกำลังมังกรไม่ได้ถอยหนีไปล้มลง มังกรก็หาทำ
อันตรายไม่ กลับกลายเป็นม้าหนึ่งอยู่ตรงนั้น หรือจะมา
เป็นม้าสำหรับเราชดอกรกระมัง คิดแล้วจึงร้องว่ามาเอ๋ย
ถ้าจะมาเป็นม้าสำหรับให้เราขี่จงพยักหน้าสามที ถ้ามิใช่จง
สั่นศีรษะสามที ม้ามังกรก็พยักหน้าสามที เต็กเซงเห็น
ดังนั้นก็ตั้งใจจึงโดดชนหลังม้าขบเล่นในสวน แล้วเรียกให้
เปิดประตูรับ

ฝ่ายคนเหลานั้นได้ยินเสียงเต็กเซงเรียกก็เปิดประตู
ให้แล้วถามว่าท่านจับสัตว์ร้ายได้หรือไม่ เต็กเซงจึงบอกว่า
ที่เราซื้ออยู่นั้นมิใช่หรือ คนใช้เหลานั้นก็ตั้งใจพาเต็กเซงไป
หาโลฮวยอ่อง แล้วแจ้งความกับโลฮวยอ่องว่าเต็กเซงจับ
สัตว์ร้ายได้กลายเป็นม้าขึ้นมาโน่นแล้ว โลฮวยอ่องก็ตั้งใจ
พอเต็กเซงมาถึงจึงถามว่า เจ้าจับสัตว์ร้ายได้แล้วหรือ
เต็กเซงก็เล่าความตามที่ได้สู้รบกับ มังกร ให้โลฮวยอ่อง ฟัง
ทุกประการแล้ว จึงว่าเพราะบารมีของท่าน ปกแผ่ไป
ข้าพเจ้าจึงจับมังกรกลายเป็นม้าได้โดยง่าย โลฮวยอ่อง
กับอันชกมความยินดี จึงให้คนใช้ไปเอาเครื่องมาผูกม้า
เข้าแล้วโลฮวยอ่องก็โดดชนหลังม้า มากทำพศหกหัน
ไปมาจนโลฮวยอ่องเจียนจะพลัดตก โลฮวยอ่องตกใจ

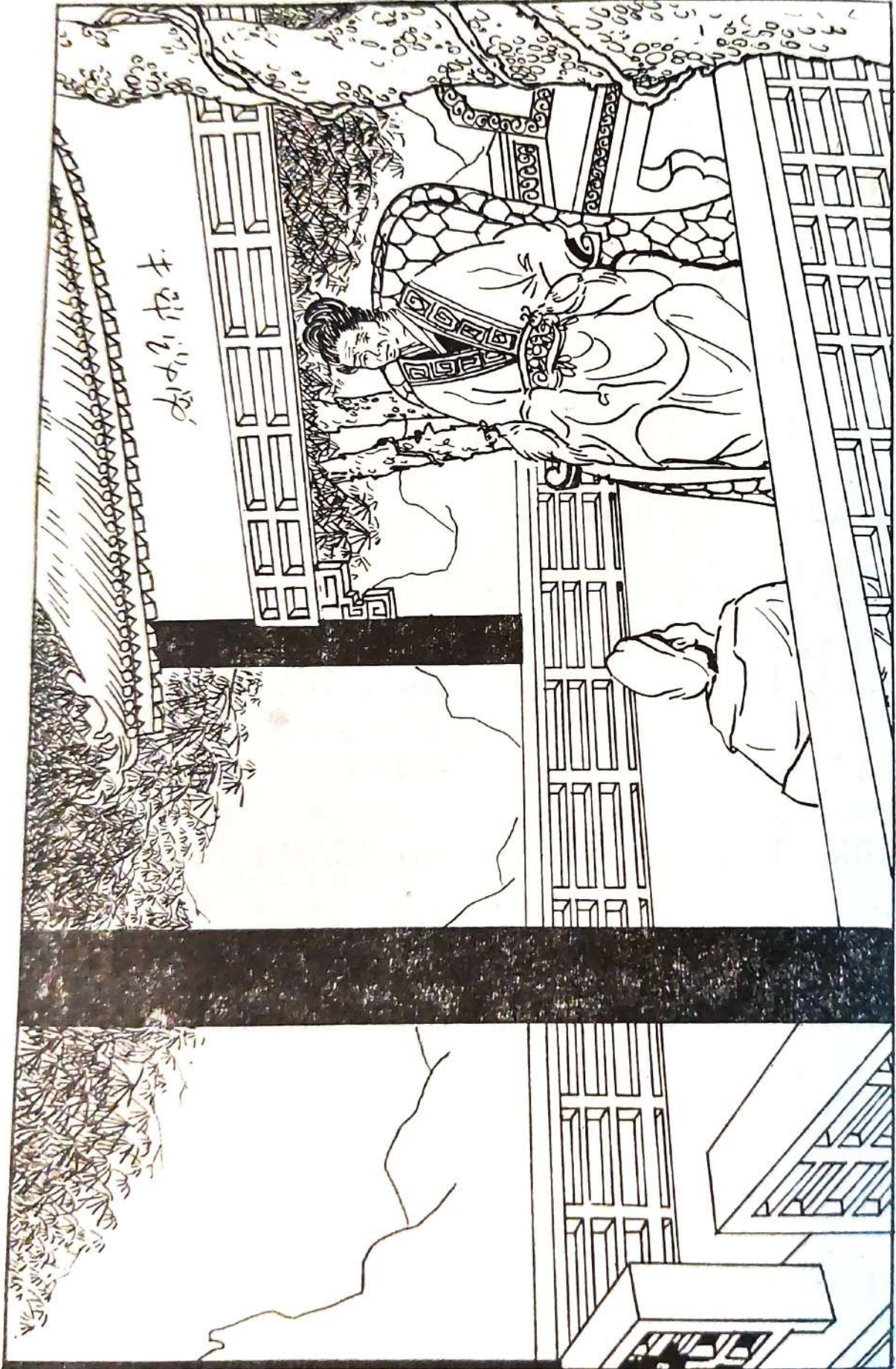

โคตลงจากหลังม้าจึงบอกให้ขันขี้ช่ลองดู ขันขี้โคตขึ้น
 หลังม้าก็โลดโผนโจนไปมิให้ผู้โคตได้ ขันขี้ตกใจจึงโคต
 ลงจากหลังม้าโดยเร็ว โลฮวยอ่องก็ให้เต็กเซ่งขันขี้ช่ลองดู
 เต็กเซ่งก็โคตขึ้นหลังม้าขับไปหาเป็นเหตุสิ่งใดไม่ แล้ว
 ก็ลงจากม้าเข้าไปค้ำับโลฮวยอ่อง โลฮวยอ่องจึงว่ามาน
 ผู้โคตก็ไม่ได้ เจ้าจงเอาไว้เป็นสิทธิ์ของเจ้าเถิด เต็กเซ่ง
 กัดใจจึงว่ามานห้ามขอมไม่ขอท่านได้ชานนามให้ด้วย โล
 ฮวยอ่องก็ชานนามให้ชื่อเฮียนอ้วยเหลงเบ๊ แล้วสั่งให้
 ทหารเอามานนไปเลี้ยงไว้ แล้วถามเต็กเซ่งว่าเจ้าอยู่เมือง
 ไหนบ่ และบิดาเจ้าแซ่ไรชื่อไร รูปร่างก็แบบบางเหตุไร
 จึงมีฝีมือและกำลังเข้มแข็งนัก เต็กเซ่งก็บอกว่า บิดา
 ข้าพเจ้าแซ่เต็กชอกวงอยู่เมืองซัวไซตำบลบ้านเซียวเอียงต
 โลฮวยอ่องได้ฟังแล้วแจ้งจึงว่า เวลานักตกแล้วจงนอนอยู่
 นึกพรุ่งนี้จึงค่อยไป เต็กเซ่งก็นอนค้างอยู่ในวังนั้น

ครั้นรุ่งเช้าโลฮวยอ่องก็เข้าไปค้ำับนางเต็กไทเฮา
 แล้วแจ้งความว่า มีชายผู้หนึ่งฝีมือเข้มแข็งนักกำจัดสัตว์
 ร้ายทในสวนดอกไม้ สัตว์นั้นกลายเป็นม้าจับมาได้ ข้าพ
 เจ้าตงขอใ้หาเฮียนอ้วยเหลงเบ๊ นางเต็กไทเฮาถามว่า
 ชายผู้นั้นแซ่ใดชื่อไร โลฮวยอ่องก็บอกชื่อและแซ่ให้

มารดาฟังทุกประการ นางเต็กไทเฮาจึงคิดว่าชายผู้นั้น
 บอกว่าแซ่เต็กบิดาชื่อกวาง เต็กกวางนั้นก็เป็นพี่ชายของ
 เรา เราก็คงหาได้ข่าวคราวเต็กกวางผู้พี่เราประการใดไม่
 จำจะให้หาเต็กเซงมาถามดู จึงให้คนใช้ไปหาตัวเต็กเซง
 เข้ามา นางเต็กไทเฮาพิเคราะห์ดูเห็นรูปร่างลักษณะเต็ก
 เซงคมสันจึงถามว่า เจ้าอยู่บ้านเมืองไหนปู่และบิดาเจ้า
 แซ่ใดชื่อไร เต็กเซงก็บอกชื่อและแซ่ปู่และบิดาให้นาง
 เต็กไทเฮาทราบทุกประการ นางเต็กไทเฮาแจ้งความ
 แล้วหนึ่งไว้ จึงถามต่อไปว่า ในเมืองหลวงหน้าอาเจามี
 บ้างหรือไม่ เต็กเซงตอบว่า บิดาข้าพเจ้าบอกว่ามีอาอยู่
 คนหนึ่งชื่อนางเต็กเซยกิม มรบนั่งพระเจ้าช่องจินจง
 ช่องเต็กมาเก็บไป แล้วมีผู้มาบอกกับบิดาข้าพเจ้าว่าอาหน
 ตายเสียแล้ว ความจะเท็จจริงประการใดข้าพเจ้าหาทราบ
 ไม่นางเต็กไทเฮาจึงถามว่าเจ้าเป็นบุตรเต็กกวางมีของสำคัญ
 สิ่งใดคิดตัวมาบ้างหรือไม่ เต็กเซงบอกว่าเมื่อบิดาข้าพเจ้า
 ตายนั้น มารดาข้าพเจ้าเอานกหยกผูกให้ข้าพเจ้านกหนึ่ง
 ชื่อฮวนเอ๋ย แล้วมารดาบอกข้าพเจ้าว่า นกหยกนั้นอยู่
 คู่หนึ่ง อยู่ที่นางเต็กเซยกิมผู้อาข้าพเจ้านนคนหนึ่ง บัดนี้

รูปที่ ๓ นางเด็กไท่ซำกำลังทูลทักท้วงผู้หนึ่ง ซึ่งนางถืออยู่ นำตาไหลด้วยความยินดียิ่งที่ได้พบหลาน

นกกนข้าพเจ้าได้ตัดตัวมาด้วย แล้วส่งนกให้นางเต็กไท-
 เฮาคู นางเต็กไทเฮารับนกมาแล้ว ก็ให้คนใช้ไปเอานก
 ของนางมาเปรียบกันดูรูปร่างแบบเดียวอย่างเดียวกัน นาง
 จำสำคัญไต่แน่ถนัดแล้ว ก็ร้องไห้ว่าเจ้านเป็นหลานของ
 เรา เรานี้แหละชื่อเต็กเซยกิม แต่อามาจากบิดาเจ้ากษา
 นานแล้วหาได้ข่าวว่าร้ายดีประการใดไม่ จนเจ้าเต็กไทใหญ่
 ถึงเพียงนี้แล้วเป็นบุญของเราหนักหนา

ฝ่ายโลฮวยอ่องได้แจ้งว่าเต็กเซงมิใช่ผู้อื่นก็จิตใจ จึง
 ให้คนใช้ไปจับเสือและกางเกงของตัวมาให้เต็กเซงผลัดใหม่
 เต็กเซงกรบเอาเสือและกางเกงของโลฮวยอ่องมา สวมเข้า
 เต็กเซงกับนางเต็กไทเฮาได้พบกันในวันนั้น มีความยินดี
 นกแล้วส่งให้คนใช้จับโต๊ะมาตั้ง นางเต็กไทเฮากับโลฮวย
 อ่อง เต็กเซงก็นั่งโต๊ะเสปสุรา อยู่ด้วยกันทั้งสามคน
 พอเป็นวันชนสบหากาพระจันทร์เต็มดวงบริบูรณ์ นาง
 เต็กไทเฮาแหงนหน้าขึ้นดูบนอากาศเห็นพระจันทร์เต็มดวง
 บริบูรณ์ กราลกชนได้ถึงอนชทานายผันสมดัง คำทำนาย
 ทุกประการ จำเราจะให้โลฮวยอ่องไปกราบทูลพระเจ้า
 ชองยินจงชองเตให้เลื่อนยศขึ้นขมยขยงขึ้นไป คิดแล้ว
 จึงสั่งโลฮวยอ่องให้ไปทูล พระเจ้าชองยินจงชองเตตาม

ซึ่งคิดไว้^๕นั้นทุกประการ โลฮวยอ่องก็กำนับรับคำสั่งมารดา
ครั้นกินโต๊ะเสร็จแล้วก็ออกมาบอกชั้น^๖ชื่อว่าท่านทำนายผัน
แม่ย่านัก บัดนี้นางเต็กไทเฮาราชมารดาให้เราไปกราบ
ทูลขอให้เลื่อนที่ท่านมียศยิ่งขึ้นไป ท่านจงกลับไปบ้าน
เถิด วันอื่นเราจะไปกราบทูลให้^๗ชั้น^๘ซึ่งมีความยินดีกำนับ
โลฮวยอ่องแล้วก็กลับไปบ้าน

นางเต็กไทเฮาจึงสั่งโลฮวยอ่องว่า เจ้าจงจัดที่^๙ให้
เต็กเซงอยู่ให้สบายจงเอาใจใส่เป็นธุระด้วย โลฮวยอ่อง
ก็จัดห้อง^{๑๐}สำหรับ^{๑๑}คน^{๑๒}หนึ่ง^{๑๓}สอน^{๑๔}ให้^{๑๕}เต็กเซงอยู่ในวัง^{๑๖}นำ^{๑๗}เซง-
แกง^{๑๘} เต็กเซงจึงคิดว่าเราก็คงได้มาพบ^{๑๙}อาแล้ว อาเราก็ได้
เป็นพระราชมารดาพระเจ้าแผ่นดิน ครั้นเราหาต้อง^{๒๐}กลัว
ผู้ใด^{๒๑}ไม่ ซึ่ง^{๒๒}ชีวิต^{๒๓}นั้น^{๒๔}คิด^{๒๕}จะ^{๒๖}ฆ่า^{๒๗}เรา^{๒๘}หลาย^{๒๙}ครั้ง^{๓๐}ก็^{๓๑}ทำ^{๓๒}เรา^{๓๓}ไม่^{๓๔}ได้
ครั้น^{๓๕}เรา^{๓๖}จะ^{๓๗}ไป^{๓๘}ฆ่า^{๓๙}ซึ่ง^{๔๐}ชีวิต^{๔๑}เสีย^{๔๒}ใน^{๔๓}เวลา^{๔๔}คำ^{๔๕}วัน^{๔๖}นี้^{๔๗}จึง^{๔๘}จะ^{๔๙}หาย^{๕๐}แค้น
คิด^{๕๑}แล้ว^{๕๒}ก็^{๕๓}ส่ง^{๕๔}คน^{๕๕}ใช้^{๕๖}ให้^{๕๗}เอา^{๕๘}โคม^{๕๙}ของ^{๖๐}โลฮวยอ่อง^{๖๑}มา^{๖๒}จุด^{๖๓}ไฟ^{๖๔}เข้า
เราจะ^{๖๕}ไป^{๖๖}บ้าน^{๖๗}ชั้น^{๖๘}ซึ่ง^{๖๙}คน^{๗๐}ใช้^{๗๑} คน^{๗๒}ใช้^{๗๓}ก็^{๗๔}เอา^{๗๕}ไฟ^{๗๖}มา^{๗๗}จุด^{๗๘}โคม^{๗๙}เข้า
แล้ว^{๘๐}นำ^{๘๑}เต็กเซง^{๘๒}ออก^{๘๓}จาก^{๘๔}วัง^{๘๕}นำ^{๘๖}เซง^{๘๗}แกง^{๘๘}ไป

ขณะ^{๘๙}นั้น^{๙๐}เต็กเซง^{๙๑}กำลัง^{๙๒}เมา^{๙๓}สุรา^{๙๔}ถือ^{๙๕}กระบี่^{๙๖}เดิน^{๙๗}มา^{๙๘}ตาม^{๙๙}ทาง
จึง^{๑๐๐}บอก^{๑๐๑}กับ^{๑๐๒}คน^{๑๐๓}ใช้^{๑๐๔}ว่า^{๑๐๕}จง^{๑๐๖}พา^{๑๐๗}เรา^{๑๐๘}ไป^{๑๐๙}บ้าน^{๑๑๐}ซึ่ง^{๑๑๑}ชีวิต^{๑๑๒} เรา^{๑๑๓}จะ^{๑๑๔}ฆ่า^{๑๑๕}ซึ่ง^{๑๑๖}ชีวิต^{๑๑๗}
เสีย^{๑๑๘} ด้วย^{๑๑๙}ซึ่ง^{๑๒๐}ชีวิต^{๑๒๑}ทำ^{๑๒๒}แค้น^{๑๒๓}กับ^{๑๒๔}เรา^{๑๒๕}มาก^{๑๒๖}นัก^{๑๒๗} คน^{๑๒๘}ใช้^{๑๒๙}สอง^{๑๓๐}คน^{๑๓๑}ก็

ตกใจจึงห้ามว่าซึ่งท่านจะฆ่าซึ่งชีวิตนั้นไม่ได้ ภัยเขาเป็น
 ชุณนางผู้ใหญ่ ข้าพเจ้าทั้งสองจะได้ความผิดด้วย ขอท่าน
 ได้เอ็นดูแก่ข้าพเจ้าทั้งสองเถิด จะอ่อนวอนสักเท่าไร
 เต็กเซงหาพึ่งไม่ จะให้พาไปบ้านซึ่งชีวิตให้จึงได้ คนใช้
 ต้องพาไปถึงบ้านซึ่งชีวิต เต็กเซงจึงถามหาซึ่งชีวิตว่าอยู่
 หรือไม่ คนในบ้านบอกว่าหาอยู่ไม่ ไปกินโต๊ะที่บ้าน
 เเซงเทียนฮวยยังไม่กลับมา เต็กเซงก็ตามไป ครั้นถึง
 สะพานเทียนฮวนเกียเต็กเซงเมาสรามากจนเดินไปไม่ได้ จึง
 ทరుคนลงริมสะพานนั้นคน ใช้ทั้งสองก็ ถ้อโคมยื่นคอยอยู่
 ทนน

ฝ่ายซึ่งชีวิตครั้นกินโต๊ะเสร็จแล้วก็ค้ำบัลลังก์เสงเทียน-
 ฮวยมาพร้อมกับพงหอง ครั้นเดินมาถึงสะพานเทียนฮวนเกีย
 เห็นโคมมีล้อโลฮวยอ่องมีคนยืนถืออยู่ ครั้นเข้าไปใกล้
 ไม่เห็นหน้า แต่เสอกางเกงนั้นจำได้ว่าเป็นของโลฮวยอ่อง
 สำคัญว่าโลฮวยอ่องก็คุกเข่าค้ำบัลลังก์และก้มหน้าอยู่ หาเห็น
 พุดจาประการใดไม่ พงหองซึ่งชีวิต จึงพูดว่าข้าพเจ้า
 ทั้งสองขอพงหองซึ่งชีวิตมาค้ำบัลลังก์ท่าน เต็กเซงกำลังเมา
 สุราหารู้สึกตัวไม่ เเงยหน้าขมขื่นแล้วก้มลงค้ำบัลลังก์ พงหอง
 เห็นหน้าจำได้ว่าเต็กเซง จึง บอกซึ่งชีวิต คน นี้คือเต็กเซง

เต็กเซ่งไปลักเอาเสื้อกางเกงเจ้าที่ไหนมาใส่มีความผิดมาก
จึงสั่งให้ทหารที่ตามมาด้วยนั้นให้จับเต็กเซ่งไว้ เต็กเซ่งก็
หารู้สึกตัวไม่ คนใช้ทั้งสองคนว่าเต็กเซ่งนี้เป็นหลานนาง
เต็กไทเฮา ผู้ใดอย่าจับไปเลย ทหารเหล่านั้นก็หาฟังไม่
คนใช้ของเต็กเซ่งเห็นเขาไม่ฟังตัวห้ามก็วิ่งกลับไปจะทูล
ความให้นางเต็กไทเฮาทราบ

ฝ่ายเป่าบุ๋นจีนนั่งอยู่ที่เรือนเห็นเดือนหงายก็ไปเที่ยว
เล่นที่ถนน ถึงสะพานเทียนฮันก็เห็นผู้คนยืนอยู่เป็น
อันมาก จึงให้เตี้ยหลงเขาทหารสองนายไปถามดู เตี้ย-
หลงเตี้ยเขาก็กำบังลาไป เห็นทหารจับชายผู้หนึ่งไว้ จึง
ถามว่ามีเหตุการณ์สิ่งใดหรือจึงได้จับชายผู้นั้นไว้ ทหาร
เหล่านั้นบอกว่าชายผู้นั้นไปลักเอาเสื้อเจ้ามาใส่ นายข้าพเจ้า
เห็นผิดจึงให้จับตัวไว้ เตี้ยหลงเตี้ยเขาได้แจ้งแล้วก็มา
เล่าความให้เป่าบุ๋นจีนฟังทุกประการ เป่าบุ๋นจีนแจ้งความ
แล้วกลับไป

ฝ่ายฝั่งห้องชิงชิวเห็นเป่าบุ๋นจีนมาถึง ต่างคนก็
กำบังกันตามธรรมเนียม เป่าบุ๋นจีนจึงถาม ฝั่งห้องว่า
ชายผู้นั้นมีความผิดสิ่งใดหรือท่านจึงได้จับตัวไว้ ฝั่งห้อง
จึงตอบว่าชายผู้นั้นขอเต็กเซ่งลักเอาเครื่องของเจ้ามาใส่

ปลอมเป็นเจ้า ข้าพเจ้าเห็นผิดจึงให้จับตัวไว้จะเอาไปทำโทษ เป่าบุญจนได้ฟังฟังหองบอกชื่อว่าเต็กเซ่งจึงคิดว่า เต็กเซ่งนเรากได้ปล่อยให้ไปครึ่งหนึ่งแล้ว ได้ยินข่าวว่า ฟังหองซึ่งชีวิตจะทำอันตราย บัดนี้ไปเอาเครื่องเจ้าที่ ไหนมาใส่ฟังหองกับซึ่งชีวิตจับได้อีก และฟังหองกับซึ่งชีวิตหาได้ว่าฝ่ายราษฎรไม่ จำเราจะเอาตัวเต็กเซ่งไปชำระถามเอาความจริงก่อน คิดแล้วจึงว่ากับฟังหองว่า ซึ่งท่านจะเอาตัวเต็กเซ่งไปทำโทษนั้นหาใช่พนักงานของท่านไม่ ด้วยพระเจ้าแผ่นดินโปรดให้เราดูแล้วว่ากล่าวฝ่ายราษฎร เราจะขอเอาตัวเต็กเซ่งไปถามเอาความจริงก่อน แล้วจึงทำโทษตามกฎหมาย ซึ่งชีวิตจึงตอบว่า ข้าพเจ้าก็ได้รับคำสั่งให้ว่าฝ่ายทหาร ด้วยเต็กเซ่งนเรากเป็นทหารข้าพเจ้าได้ว่ากล่าวอยู่ ซึ่งท่านจะเอาตัวเต็กเซ่งไปนั้นไม่ได้

เป่าบุญจึงว่าเต็กเซ่งนเรากเป็นทหารก็จริงอยู่ แต่ท่านได้หักบุญเสียแล้ว เต็กเซ่งจึงได้ออกเป็นราษฎรมีทุกข์ร้อนสิ่งใดต้องให้เราชำระ ซึ่งท่านจะเอาตัวเต็กเซ่งไปนั้นไม่ได้ เป่าบุญก็ให้ทหารแย่งเอาตัวเต็กเซ่งมา ฟังหองกับซึ่งชีวิตก็ให้ทหารของตัวแย่งไว้ เป่าบุญเห็น

คังหนิงจึงว่า ถ้ากระนั้นท่านอย่าเอาตัวไป เราก็คงไม่เอา
ตัวมา จงพาตัวไปถวายพระเจ้าแผ่นดินเถิด เป่าบุ๋นจิ้น
พังหอง จึงชีว ก็พาตัวไปถึงหน้าพระราชวังยังไม่ทัน
สว่างก็นั่งคอยอยู่ที่ประตูพระราชวังนั้น

ฝ่ายคนใช้ของเต็กเซ่งวี่ง กลับมาถึงวังนำเซ่งเก้ง
ก็ตรงไปหาโลฮวยอ่องเห็นยังไม่ตื่นนอน จึงกลับไปหา
นางเต็กไทเฮาเห็นยังไม่นอนก็เข้าไปค้ำหน้า แล้วแจ้งความ
ให้ฟังทุกประการ นางเต็กไทเฮาแจ้งความแล้วก็ตกใจ
จึงให้คนใช้ไปปลุกโลฮวยอ่อง โลฮวยอ่องตื่นนอนแล้ว
คนใช้บอกว่านางเต็กไทเฮาให้หาเป็นการเร็ว โลฮวยอ่อง
ก็รีบมาค้ำหน้านางเต็กไทเฮา นางเต็กไทเฮาก็เล่าความซึ่ง
เต็กเซ่งทำนั้นให้โลฮวยอ่อง ฟังทุกประการ แล้วว่าเจ้า
จงไปกราบทูลพระเจ้าชองยินจงชองแต่ด้วยว่า เต็กเซ่งนี้
เป็นหลานของมารดา ขอให้ตั้งเต็กเซ่งเป็นเจ้าด้วยเถิด
โลฮวยอ่องก็ค้ำหน้าลามารดาเข้าไปในพระราชวัง พอ
เป็นเวลาจวนสว่าง

ฝ่ายเต็กเซ่ง ครั้นสว่างเมื่อดูตาขึ้น ค้นหาเห็นกระบี่
ไม่ จึงถามคนเหล่านั้นว่า กระบี่ของเราไปอยู่ข้างไหน
เหตุใดเราจึงได้มาอยู่ที่นี่เล่า ทหารของเป่าบุ๋นจิ้นก็เล่า

ความให้เต็กเซ่งฟั่งทุกประการ เต็กเซ่งจึงว่าเราเมาสุรา
หารู้สึกตัวไม่ นี่หากว่าเปาบุ๋น^๕จีนช่วยเราไว้ ถ้าหาไม่
เราก็คงตายด้วยฝีมือฟั่งหองซิงชิวในครั้ง^๕นี้ เปาบุ๋น^๕จีนมี
คุณกับเรานักหนาเราหาลืมไม่

ฝ่ายพระเจ้าช่งยีนจงฮ่องเต้ ครั้นรุ่งเช้าก็เสด็จ
ออก ขุนนางเข้าเฝ้าตามตำแหน่งพร้อมกัน ฟั่งหองจึง
กราบทูลว่า ชายผู้หนึ่งเป็นทหารหาได้ราชการไม่ จึงยก
ออกเสียจากราชการ เวลาคืน^๕นี้ชายผู้^๕นั้นไปลักเอาเครื่อง
แต่งของเจ้ามาสวมใส่ ปลอมเป็นเจ้าไปเที่ยวเล่นตามถนน
ข้าพเจ้าพบเข้า จึงให้ทหารจับตัวไว้จะเอาไปทำโทษ
เปาบุ๋น^๕จีนหายอมให้ข้าพเจ้าทำโทษชายผู้^๕นั้นไม่ ขอพระ-
องค์จงได้โปรด

เปาบุ๋น^๕จีนจึงกราบทูล^๕ขึ้นว่า เวลาคืน^๕นี้ข้าพเจ้าพา
ทหารไปตรวจดูตามถนน ว่าจะมีโจรผู้ร้ายรบกวนราษฎร
ประการใดบ้าง ข้าพเจ้าไปพบฟั่งหองกับซิงชิวจับชาย
ผู้^๕นั้นไว้ ว่าปลอมเป็นเจ้าเอาเครื่องเจ้ามาใส่จะเอาไปทำ
โทษ ข้าพเจ้าจึงว่าชาย^๕นี้เป็นราษฎรจะเอาตัวไปชำระเอา
ความจริงก่อน ถ้าได้ความประการใดจึงจะให้ทำโทษต่อ
ภายหลัง ฟั่งหองกับซิงชิวหายอมให้ข้าพเจ้าชำระไม่ ว่า

ชายผู้นั้น เป็นทหาร ทำความผิด จะเอาตัวไป ชำระโทษเอง
 ข้าพเจ้าจึงว่าชายผู้นั้นเดิมเป็นทหารจริง แต่บัดนี้ออกเสีย
 จากราชการแล้วก็คงเป็นราษฎร ต้องให้ข้าพเจ้าชำระ
 ว่ากล่าวจึงจะชอบ พังหองกับชิงชิวก็ไม่ยอม จึงได้พา
 ก็นมาเผ้ากราบทูลให้ทรงทราบ

พระเจ้าซ่งยินจง ฮ่องเต๋ ได้ทรงฟังขุนนาง ทั้งสอง
 กราบทูลดังนี้จึงตรัสว่า ขอซึ่งเป็นทหารและราษฎรนั้น
 หาสำคัญไม่ ขอทีล็กเอาเครื่องเจ้ามาใส่หมั้นมีโทษ ให้
 เป่าบู้เงินเอาตัวไปชำระ ได้ความจริงแล้วให้ทำโทษเสีย
 พอโลฮวยอ่องเข้าไปถึงก็กราบทูลความเดิมซึ่งเกิดสัตว์ร้าย
 ขึ้นในสวน เต็กเซงกำจตสัตว์ร้ายได้ นางเต็กไทเฮาให้
 หาเต็กเซงเข้ามาถามถึงปู่และบิดา ก็ได้ความว่าเต็กเซง
 เป็นหลานของนางเต็กไทเฮา นางเต็กไทเฮาให้ข้าพเจ้า
 มากกราบทูลพระองค์ ขอให้พระองค์ตั้งเต็กเซงเป็นเจ้า
 ค่าย

พระเจ้าแผ่นดินจึงตรัสถามว่า บัดนี้เต็กเซงไปไหน
 เล่า โลฮวยอ่องจึงกราบทูลว่า เวลาคนนั้นข้าพเจ้าเอา
 เครื่องของข้าพเจ้าให้เต็กเซงใส่ เต็กเซงไปเที่ยวเล่นตาม
 ถนน พังหองกับชิงชิวพบเข้าก็จับตัวไว้ว่าเต็กเซงไปลัก

บ้วนฮ่วยเหลา เล่ม ๑

๑๐๓

เอาเครื่องเจ้ามาใส่ จะเอาตัวไปทำโทษ พังหอง ชิงชีว เป่าบู้^๕จันจึงไต่พากันมาเผ่าคือเต็กเซงคน^๕

พระเจ้าแผ่นดิน ไต่ทรงฟัง โลฮวยอ่อง กราบทูล^๕สน
ข้อความแล้ว จึงตรัสกับพังหองชิงชีวว่า เต็กเซงเป็น
หลานของเต็กไทเฮา ก็เป็นพี่น้องของเราด้วย เหตุใดจึง
ไม่ไต่ถามเอาความจริงก่อน จะทำโทษเอาตามอำเภอใจ
นี้หากว่าเต็กไทเฮาราชมารดาเราหากรู้วโกรธไม่ ถ้าหาไม่
ท่าน^๕ทั้งสองก็จะมีโทษเป็นอันมาก พังหองชิงชีวไต่ฟัง
ตรัสดังนั้น ก็หาอาการาบทูลประการใดไม่ ต่างคนก็
กมหน้าหนึ่งอยู่

พระเจ้าแผ่นดิน จึงมี พระราช คำ^๕ตรัสกับเป่าบู้^๕จันว่า
ท่านจงพาตัวเต็กเซงเข้ามา เป่าบู้^๕จันก็ถวายบังคมลาไป
พาตัวเต็กเซงเข้ามาเผ่า พระเจ้าแผ่นดินทอดพระเนตร
เห็นเต็กเซงลักษณะดีมีตระกูล จึงถามว่าบู้^๕และบิดาเจ้า
เป็นขุนนางทำราชการตำแหน่งใด แซ่ใด ชื่อไร จงบอก
ไปแต่ตามจริง เต็กเซงจึงกราบทูลซึ่งบู้^๕และบิดาได้เป็น
ขุนนาง กับชื่อและแซ่ให้ทรงทราบทุกประการ พระเจ้า
แผ่นดินไต่ทรงทราบจึงดำริว่า เต็กเซง^๕นี้เขาก็เป็นเทือก

เถาเหล่าขุนนางนายทหาร แล้วยังเป็นหลานของเต็กไทเฮา
 เต็กไทเฮาก็ขอเราให้ตั้งเป็นเจ้า จำเราจะตั้งให้เต็กเซ่งเป็น
 เจ้าตามคำพระมารดาจึงจะชอบ ทรงพระดำริแล้วจึงตรัส
 กับเต็กเซ่งว่า มีรับสั่งเต็กไทเฮามาให้ตั้งเจ้าเป็นเจ้า เรา
 จะตั้งให้เป็นเจ้า เจ้าจะยอมหรือไม่ เต็กเซ่งจึงกราบทูล
 ว่า ซึ่งพระองค์ทรงพระเมตตาจะ ชุบเลี้ยงแต่งตั้งให้
 ข้าพเจ้าเป็นเจ้านั้น พระเดชพระคุณหาที่สุดมิได้ แต่
 ข้าพเจ้าเห็นว่าพึงเข้ามา ทำราชการ ยังห้ามความชอบสิ่งใด
 ไม่ ซึ่งจะรับที่ตงนั้น ขุนนางและข้าราชการทั้งหลายจะ
 ตินินินินหาได้ ขอพระองค์จงรอให้ข้าพเจ้าทำราชการให้
 มีความชอบก่อน จึงโปรดพระราชทานที่ตั้งให้ข้าพเจ้า
 ต่อภายหลัง

พระเจ้าแผ่นดินก็เห็นชอบด้วย แต่เต็กไทเฮามี
 รับสั่งมา ครั้นจะไม่ตั้งให้ตามปรารถนาก็ไม่ได้ จึงตรัส
 กับเต็กเซ่งว่า การซึ่งจะตั้งให้เจ้าเป็นเจ้านั้น เต็กไทเฮา
 มารดาเรารับสั่งมาผู้ใดจะอาจนินหาได้ เต็กเซ่งก็นิ่งอยู่
 หากกราบทูลประการใดไม่ โลฮวยอ่องเห็นเต็กเซ่งนิ่ง
 ออองอยู่ จึงพูดกับเต็กเซ่งว่า เต็กไทเฮามีรับสั่งมา
 อย่าขัดชนหาดีไม่ จงรับเอาตามรับสั่งเถิด เต็กเซ่งจึงว่า

ข้าพเจ้ามีความอยู่ข้อหนึ่ง จะขอกราบทูลให้ทรงทราบ
 ก่อน พระเจ้าแผ่นดินจึงตรัสว่าเจ้าจะว่าอะไรก็จงว่าไป
 เถิด เตกเซงจึงกราบทูลว่า แต่บรรดาขุนนางนายทหาร
 ซึ่งพระองค์ทรงตั้งแต่งไว้มันเป็นอันมาก ขอพระองค์จง
 ให้ลองฝีมือกับข้าพเจ้า ถ้าข้าพเจ้าสู้ฝีมือนายทหารคนใด
 ได้ จงโปรดพระราชทานตั้งให้ข้าพเจ้าเป็นที่ขุนนางผู้นั้น
 เถิด พระเจ้าแผ่นดินก็เห็นชอบด้วย จึงตรัสสั่งเจ้าพนักงาน
 งานว่าให้จัดสนามรบไว้ให้พร้อม พรุ่งนี้เราจะไปดู
 ทหารประลองฝีมือ ตรัสแล้วก็เสด็จขึ้น

โลฮวยอ่องก็พาตั้งเซงกลับไปวังนำเซงแกง แล้ว
 ทูลให้เต็กไทเฮา ทราบความตามซึ่งเต็กเซง ไม่รับเป็นที่เจ้า
 ให้ทราบทุกประการ เต็กไทเฮาแจ้งความแล้วก็เสียใจ
 จึงพูดกับเต็กเซงว่า เจ้านี้หาควรจะไปรบพุ่งลองฝีมือกับ
 เขาไม่ รูปร่างอย่างนี้หรือจะสู้เขาได้ ขุนนางนายทหาร
 แต่ละคนนั้นเขาล้วนฝีมือเข้มแข็งเป็นอันมาก ถ้าเจ้า
 เสียทีเขามาอาจจะเอาหน้าไปไว้ไหน จะมีพากันอายแก่เขา
 หรือ หนึ่งฟังห้องกับชิงชิวเล่าก็เป็นคู่พยายามกันอยู่
 นายทหารเหล่านั้นก็อยู่ในบังคับเขาสน เต็กเซงจึงตอบว่า

เกิดมาเป็นชายชาติทหารแล้ว ถ้ายังไม่มีความรัก ซึ่ง
จะรับเอาที่ตงง่าย ๆ นนหากวไม่ ข้อซึ่งจะทดลองฝีมือ
กับผู้ใดนั้นข้าพเจ้าหากแล้วไม่ ด้วยได้ฝึกหัดเพลงอาวุธไว้
 กลองแคล้วทุกอย่าง ท่านอย่าได้วิตกเลย นางเต็กไทเฮา
 ได้ฟังเต็กเซ่งว่าก็ยังไม่วางใจ จึงปรึกษากับโลฮวยอ่องว่า
 พรุ่งนี้เต็กเซ่งจะไปลองฝีมือกับขุนนาง นายทหาร กลัวจะสู้
 เขาไม่ได้ ถ้าเสียท่วงทีมาจะอายกับขุนนางทั้งปวง มารดา
 คิดว่าจะขอยืมเสื้อเกราะและเครื่องทรง ของพระเจ้าชอง
 ไทโຈ้มาให้เต็กเซ่งใส่ ถ้าขุนนางผู้ใดเห็นก็คงยำเกรงหา
 อาจทำอันตรายกับเต็กเซ่งไม่ เจ้าจะเห็นเป็นอย่างไร
 โลฮวยอ่องก็เห็นชอบด้วย จึงไปจัดเครื่องทรงมาให้
 เต็กเซ่งใส่

ฝ่ายฝั่งห้อง ซิงชิว ฮูคุณ จึงปรึกษากันว่า เต็ก-
 เซ่งคนนี้เป็นคนพยาบาทกับพวกเรา พวกเราคิดว่าถ้า
 เต็กเซ่งเป็นเจ้าแล้ว ที่ไหนเราจะแก้แค้นได้ ซึ่งเต็กเซ่ง
 จะลองฝีมือกับขุนนาง นายทหาร นนเรามีความยินดีนัก
 เสงเทียนฮวยนายทหารนหมฝีมือเข้มแข็ง คงจะกำจัด
 เต็กเซ่งได้เป็นแน่ พุดแล้วก็ส่งให้คนไข้ไปเชิญเสงเทียน
 ฮวย ซื่อหลวน เกาไหง ลิมฮอก นายทหารทั้งสามที่

บ้านฮ่วยเหลา เล่ม ๑

๑๑๑

บ้านพร้อมกัน พังห้องก็สั่งให้จัดโต๊ะและสุรามาล้าง

นายทหารทั้งสี่ แล้วพังห้องจึงพูดกับนายทหารทั้งสี่ว่า

เรากับเต็กเซงมีสาเหตุกันมาช้านาน เรากิจจะกำจัด

เต็กเซงเสีย จึงเชิญท่านทั้งสี่มา ถ้าพวกเรากำจัดเต็กเซง

ไม่ได้ ข้าพเจ้าเห็นว่าพวกเราจะหาความสบายมิได้

เฮงเทียนฮวยจึงว่า ซึ่งจะกำจัดเต็กเซงนั้นไม่ยากดอก

ข้าพเจ้ากลัวแต่เต็กไทเฮาจะทำโทษ พังห้องจึงว่า ข้อนั้น

ท่านอย่าวิตกข้าพเจ้าจะรับธุระเอง เฮงเทียนฮวยจึงว่า

ถ้าข้าพเจ้าตัดศีรษะเต็กเซงไม่ได้ ข้าพเจ้าจะยอมให้

ศีรษะข้าพเจ้า ครั้นสนทนากันแล้วนายทหารทั้งสี่ก็กำ

ลาไป

ครั้นเวลารุ่งเช้า พระเจ้าแผ่นดินก็เสด็จไปที่ห้อง

สนามพร้อมด้วยขุนนางเจ้าพนักงานทั้งปวง ฝ่ายโลฮวยอ่อง

ให้เต็กเซงใส่เครื่องทรงเสร็จแล้ว ก็พาเต็กเซงไปเฝ้า

พระเจ้าแผ่นดินที่ห้องสนามหลวง พระเจ้าแผ่นดินทอด

พระเนตรเห็นเต็กเซงแต่งเครื่องสำหรับกษัตริย์ จึงตรัส

กับโลฮวยอ่องว่า เต็กเซงใส่เครื่องสำหรับกษัตริย์มาดังนี้

หาควรไม่ ถ้าตั้งนัยกบ้านเมืองให้เต็กเซงว่ากล่าวจะมีค

หรือ ท่านจงไปทูลเต็กไทเฮา มารดาเราให้ทราบก่อน
 โลฮวยอ่องก็ ถวาย บังคมลามาทูลเต็กไทเฮา ตามมีรับสั่ง
 นั้นทุกประการ นางเต็กไทเฮาจึงตอบว่าเจ้าจงไปกราบทูล
 ว่า เต็กเซงห้ามเสื่อจะใส่ไม้ มารดาขอยืมให้เต็กเซงใส่
 สักครั้งเถิด โลฮวยอ่องก็คำนับลามากราบทูลตามคำนาง
 เต็กไทเฮาว่ามานั้นทุกประการ พระเจ้าแผ่นดินไม่รู้ว่าจะ
 ทำประการใด ก็ต้องให้เต็กเซงใส่เสื่อทรงอยู่ตงนั้น แล้ว
 ตรัสว่า แต่บรรดานายทหาร จงออกไปสู้อบลองฝีมอกับ
 เต็กเซงให้เป็นลำดับกัน ตงแต่ชนทสามจนถึงชนทหนึ่ง

ฝ่าย ซ้อหลวน ขุนนางนายทหาร ที่สามก็ถวาย บังคม
 ลาออกมาลองฝีมอกับเต็กเซง เห็นเต็กเซงใส่เสื่ออย่าง
 กษัตริย์หาอาจเข้าลองฝีมอกันไม่ จึงกลับไปทูลพระเจ้า
 แผ่นดินว่า ข้าพเจ้าเห็นเต็กเซงใส่เสื่อกษัตริย์ตงน ข้าพเจ้า
 จะลองฝีมอกด้วยหาควรไม่ ขอพระองค์จงให้เต็กเซงใส่
 เสื่อเปลี่ยนเสียใหม่จึงจะชอบ พระเจ้าแผ่นดินจึงตรัสว่า
 เต็กเซงเป็นคน มาอยู่ใหม่ ยังหาเข้าใจ ขนบธรรมเนียมไม่
 อย่านความรังเกียจเลย จงเข้าลองฝีมอกันดูเถิด ซ้อหลวน
 ไตรบสั่งแล้วก็นำธออาวุธมาอยู่นอกกลางสนาม จึงพูด
 กับเต็กเซงว่า ข้าพเจ้าจะลองฝีมอกับท่าน ถวายตัววอนน

บ้านฮ่วยเหลา เล่ม ๑

๑๑๓

แม่ฉลาดพลึงเหลือเกินประการใด ท่านจงให้อภัยแก่
ข้าพเจ้าเถิด เต็กเซ่งจึงตอบว่าชอบแล้ว ข้าพเจ้าก็เหมือน
กัน แม่ฉลาดพลึงในเพลงอาวูธ ประการใดท่านได้สั่งสอน
ด้วย ว่าแล้วต่างคนก็ขบมาเข้าสู่รบกันได้ ๑๐ เพลง
ชื่อหลวนทานกำลังเต็กเซ่งไม่ใดก็ขบมาหนี แล้วร้องว่า
ข้าพเจ้าสู้ท่านไม่ได้แล้ว ก็ลงจากมาวางอาวุธเสีย ฝ่าย
เกาโห่งทหารทั้งสองเห็นชื่อหลวนเสียที ก็ขบมาถ่ออาวุธ
เข้ารบกับเต็กเซ่งอีก ๑๐ เพลงก็ขบมาหนี

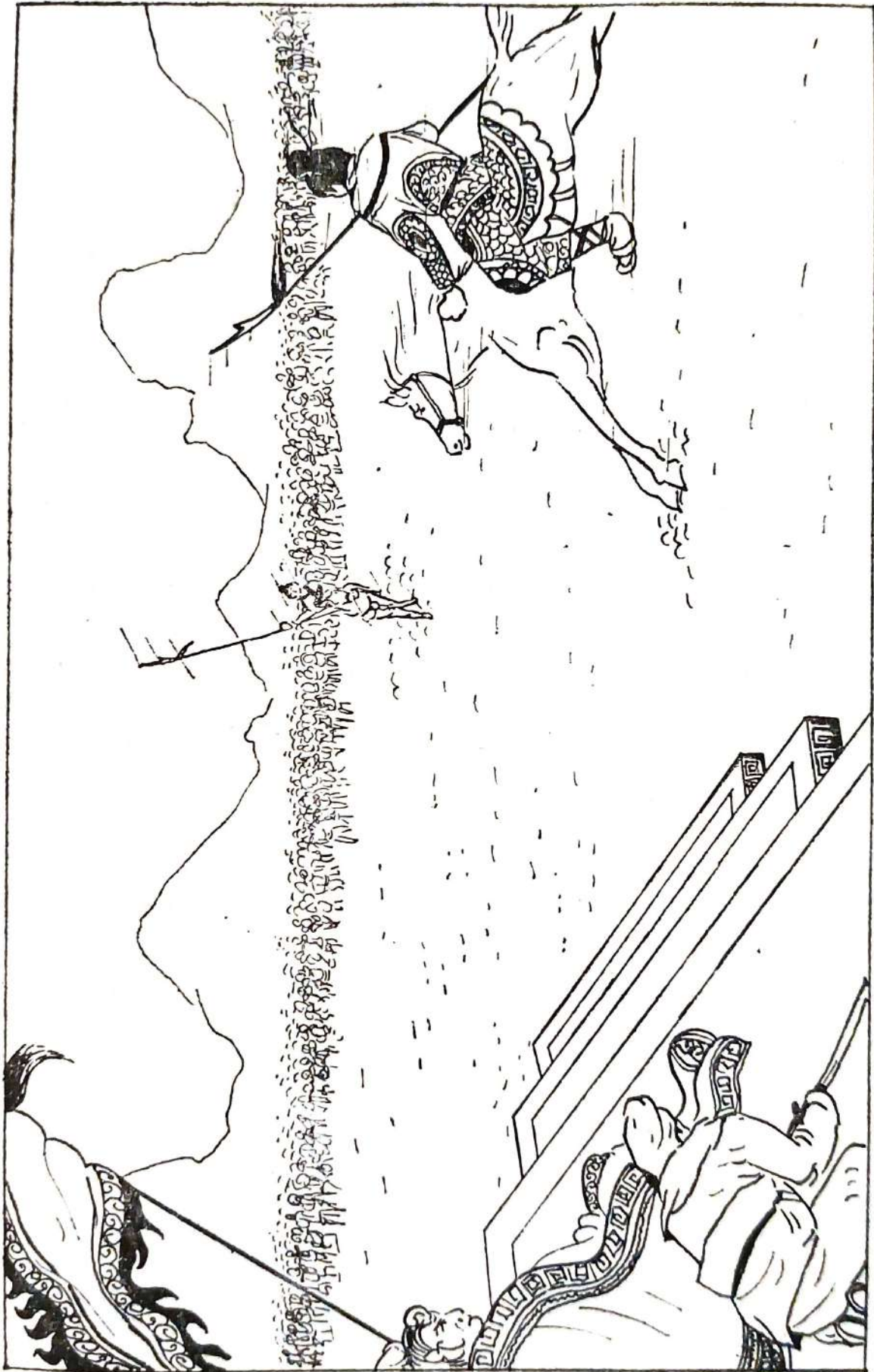
ฝ่ายเฮงเทียนฮวยที่หนึ่งเป็นที่เกาหมิงตก เห็น
นายทหารทั้งสองสู้ฝีมือเต็กเซ่งไม่ได้ ก็ขบมาถ่ออาวุธเข้า
รบกับเต็กเซ่ง เต็กเซ่งจึงคิดว่าเฮงเทียนฮวยคนนี้เป็น
ขุนนางนายทหารใหญ่ แม่ฉลาดพลึงจะให้เต็มฝีมือที่ไหนจะ
สู้เราได้ จำเราจะคิดอุบายให้มันคงก่อน คิดแล้วก็ทำหย่อน
ฝีมือเสีย พระเจ้าแผ่นดินเห็นดังนั้นก็เข้าพระทัยว่าเต็กเซ่ง
สู้ฝีมือเฮงเทียนฮวยไม่ได้ ครั้นจะนิ่งไว้ก็กลัวจะเสียที่
เต็กไทเฮาจะติโทษได้จึงรับสั่งให้หยุดเสีย เฮงเทียนฮวย
กับเต็กเซ่งกลงจากมาเข้าไปถวายบังคม

พระเจ้าแผ่นดินจึงตรัสว่า ท่านทั้งสองลองฝีมือดี
เสมอกันทั้งสองฝ่าย จึงมีพระราชดำรัสสั่งให้เต็กเซ่งเป็น

ขุนนางนายทหารเสมอกับเฮงเทียนฮวย เต็กเซ่งจึงกราบ
 ทูลว่า ชึ่งพระองค์ทรงพระเมตตาจะตั้งให้ข้าพเจ้าเป็น
 ขุนนางหน พระเดชพระคุณหาที่สุดมิได้ แต่ข้าพเจ้าจะ
 ขอลองฝีมือกับเฮงเทียนฮวยให้ถึงแพ้และชนะก่อน ถ้า
 ข้าพเจ้าชนะเฮงเทียนฮวยแล้วก็ควรที่ข้าพเจ้าจะเป็นขุนนาง
 นายทหารได้ ขณะนั้นฟ่งหองจึงกราบทูลว่า ถ้ากระนั้น
 ต้องทำหนังสือทณฑ์บนไว้คนละฉบับ ถ้าผู้ใดเสียท่วงที่
 ถึงชีวิตก็อย่าให้มีผิดจึงจะชอบ โลฮวยอ่องจึงพูดกับเต็ก-
 เซ่งว่า อยามานะสู้รบกับเขาเลย มีรับสั่งโปรดให้เป็น
 ขุนนางจงยอมรับเสียเถิด เต็กเซ่งก็หายอมไม่ จะขอลอง
 ฝีมือกับเฮงเทียนฮวยให้ถึง ชนะและแพ้ก่อน พระเจ้า
 แผ่นดิน ทรงเห็นว่า เต็กเซ่ง จะสู้กับเฮงเทียนฮวย ให้ถึงแพ้
 ชนะ จึงรับสั่งให้ทำหนังสือทณฑ์บนไว้คนละฉบับตามคำ
 ฟ่งหองกราบทูลนั้น

ขณะนั้น ขุนนางนายทหารที่เป็นพรรคพวกเฮงเทียน
 ฮวย ก็เห็นว่าเฮงเทียนฮวยจะชนะเต็กเซ่งฝ่ายเดียว เต็ก-
 เซ่งกับเฮงเทียนฮวย ต่างคน ก็ขมมาถอออาวุธเข้าสู้รบกันได้
 ๓๐ เพลงเศษ ถอยทัพคืบองว่องไวยังหาเสียท่วงที่กันไม่

รูปที่ ๔ เด็กเซ่งเข้ามาชมประลองฝีมือกับทหารหลวงชื่อเองเทียนฮวย คอหน้าพระที่นั่งพระเจ้าทองยิมจงฮ่องเต้

ก็สู้กันต่อไปอีกได้ประมาณ ๑๐ เพลง เสงเทียนฮวยสน กำลังขยับขยับมาจะหนี เต็กเซงเห็นได้ตกพื้นด้วยง้าว ตัวขาดถึงสองท่อนถึงแก่กรรมในท่ามกลางท้องสนาม แต่บรรดาขุนนางซึ่งไม่ได้เป็นฝ่ายเสงเทียนฮวย ก็สรรเสริญเต็กเซงว่าฝีมือเข้มแข็งควรเป็นขุนนางนายทหารได้ เต็กเซงก็ลงจากม้าเข้าไปถวายบังคม พระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้ เจ้าแผ่นดินก็โปรดตั้งให้เต็กเซงเป็นที่เกาหลีมิ่งที่ตก ขุนนางนายทหารใหญ่แทนที่เสงเทียนฮวย ตามสัญญา ฟังห้องจิงกราบทูลว่า เต็กเซงฆ่าขุนนางมีศักดิ์ใหญ่ตาย คงหมความผิดอยู่ ขอให้ปรึกษาโทษเต็กเซงก่อน พระเจ้าแผ่นดินมิได้ตรัสประการใด โลฮวยอ่องจึงกราบทูลว่าการอนันแล้วแต่หนังสือทนต์บนเป็นทนต์ ถ้าเต็กเซงตาย จะเอาโทษกับผู้ใดเล่า พระเจ้าแผ่นดินก็เสด็จกลับเข้าพระราชวัง ขุนนางทั้งปวงต่างคนก็กลับไปบ้าน

ฝ่ายโลฮวยอ่องจึงให้คนใช้ ไปบอกแก่บุตรภรรยา เสงเทียนฮวยว่า จงเร่งขนของไปเสียแต่ใน ๓ วันนี้ จะเอาที่บ้านเรือนให้แก่เต็กเซงตามรับสั่ง ฝ่ายบุตรภรรยา เสงเทียนฮวยก็ขนข้าวของไปจากบ้านแล้วเสร็จใน ๓ วัน เต็กเซงก็ไปอยู่บ้านเสงเทียนฮวยตั้งแต่นั้นมาก็คอยมีความ

บัวน้อยช่วยเหลือ เล่ม ๑

๑๑๗

สบาย เต็กเซงจึงคิดถึงผู้มีคุณซึ่งได้อุปการะมาแต่ครั้งยัง
ยากจนอยู่ก็ไปคำนับผู้มีคุณทุกบ้าน ครั้นไปถึงบ้านเปา-
บุ๋นจั้น เปาบุ๋นจั้นก็ออกมารับเชิญเข้าไปในบ้านให้นั่งที่
สมควร คำนับกัน ตามธรรมเนียม แล้วเปาบุ๋นจั้นจึงว่า
ท่านมาหาข้าพเจ้าจนข้าพเจ้าก้มความยินดีนัก ข้าพเจ้าจะ
ว่าท่านสักอย่างหนึ่งจงให้อภัยแก่ข้าพเจ้าเถิด ฮูลุนเป็นคน
หยาบซ่าซ่มซมแห่งราษฎรได้ความเดือดร้อน ท่านกำจัด
เสียหนักมิดคุณแก่ราษฎรเป็นอันมาก แต่ซึ่งท่านถืออาวุธ
ไปคอยทำร้ายพังหองชิงชีวิ ในเวลากลางคืนนั้น ไม่ควร
เต็กเซงตอบว่า ซึ่งท่านว่าถูกต้องชอบแล้ว ถ้าท่าน
เห็นข้าพเจ้าทำการสิ่งใดผิดอย่างธรรมเนียมแล้ว จงช่วย
ตักเตือนสั่งสอนข้าพเจ้าด้วย แต่ข้าพเจ้ามีความวิตกด้วย
เตี้ยตง หลี่หงเป็นโทษนั้นเป็นอันมาก ถ้าได้ช่วงเวลาใด
ท่านได้ส่งเคราะห์กราบทูลให้พ้นโทษด้วย เปาบุ๋นจั้นจึง
ว่า เราก็คิดอยู่ว่าได้ช่องเมื่อใดจึงจะกราบทูลให้พ้นโทษ
เต็กเซงก้มความยินดี จึงคำนับลาเปาบุ๋นจั้นกลับมาบ้าน
ฝ่ายเจียงเง็กขุนนางนายทหารตั้งแต่ได้เห็นฝีมือเต็ก-
เซงวันนั้นให้คิดรักเต็กเซงยิ่งนัก คิดจะไปหาเต็กเซงมิ

ไต่ซาค เจียงเจ็กจึงคิดว่าตัวเราแต่เดิมก็เป็นคนอนาถาหา
 มีใครนับถือไม่ มีงูใหญ่ตัวหนึ่งอยู่ที่บ้านกอกของคูรายันัก
 ผุงคนกลัวเกรงเป็นอันมาก เราฆ่างูใหญ่ตัวนั้นได้ กอกของ
 เห็นเรามีฝีมือกล้าหาญจึงยกบุตรสาวให้เป็นภรรยา จนเรา
 ได้เป็นขุนนางนายทหาร ทำราชการอยู่ในพระเจ้าซ่ง
 ยินจง ฮองเต้เราก็นึกว่าเราเป็นคน มีฝีมือเข้มแข็ง อยู่แล้ว
 แต่ยิงสู้ฝีมือแตกเซ่งไม่ได้ ฝีมือแตกเซ่งหนักกว่าเรามากนัก
 จำเราจะไปหากบค้าให้รู้จักไว้ จะได้ช่วยกันคิดอ่านกำจัด
 คนอันมิได้ตั้งอยู่ในยุติธรรมเสีย คิดแล้วก็ไปบ้านแตกเซ่ง
 แตกเซ่งเชิญให้หนึ่ง ที่สมควร คำนับกัน ตามธรรมเนียมแล้ว
 ถ้ามว่า ท่านมีธุระสิ่งใดจึงมาหาข้าพเจ้าถึงบ้าน ท่านเป็น
 ขุนนางตำแหน่งใด เจียงเจ็กบอกว่า ข้าพเจ้าเป็นขุนนาง
 นายทหาร อยากจะรู้จักท่านไว้ ถ้าสืบไปเบื้องหน้า
 ข้าพเจ้ามีธุระสิ่งใดจะได้มาพึ่งท่าน เมื่อนานท่านรบกับ
 เเซงเทียนฮวยนั้น ข้าพเจ้าพเคราะห์ดูกิจการยาพงหองเห็นมี
 ความอิจฉาท่านเป็นอันมาก ท่านมีขอสาเหตุกับพงหอง
 ประการใดหรือ แตกเซ่งก็เล่าความแต่หลังตงแต่ฆ่าฮูลุน
 ตายจนฆ่าเซงเทียนฮวยให้เจียงเจ็กพึ่งทุกประการ เจียงเจ็ก
 จึงว่า ทุกวันนข้าพเจ้ามีความแค้นพงหองอยู่ บิดาข้าพเจ้า

ก็ตายเพราะพังหอง ข้าพเจ้าก็คิดจะทำตอบแทนพังหอง
 อยู่แต่ยังห้ามชองไม่ บัดนี้ข้าพเจ้าเห็นได้ชองแล้ว ถ้า
 ท่านคิดอ่านถอรบสงอาชญาสัทธนางเต็กไทเฮามากจะกำ
 จัดพังหองได้ เต็กเซงจึงว่า ท่านคิดนมชอบครนจะทำ
 ดงนนักจะมีความนินทา การซึ่งจะกำจัดพังหองนั้นไม่ยาก
 ดอก ด้วยพังหองเป็นคนไม่ตงอยู่ในยุติธรรม มีแต่จะหา
 ความผิดใส่ตัวอยู่เนือง ๆ ท่านอย่าวิตกเลย ถ้าได้ชอง
 เมื่อใดเรากจะกำจัดเสียเมื่อนั้น เจียงเงกก็มีความยินดีจึง
 กำับลาเต็กเซงกลับไปบ้าน

ฝ่ายนางเต็กไทเฮาตงแต่เต็กเซงได้เป็นทเกาหมิง
 ทิตกขุนนางนายทหารใหญ่มีความยินดี จึงคิดว่าเต็กเซง
 หลานเรามิฝีมือเข้มแข็งเป็นอันมาก ยังห้ามครองแต่งตัว
 ไม่ จะต้องทำให้ไว้สำหรับออกศึกสงครามจะได้เป็นสง่า
 แก่ชาติก คิดแล้วนางเต็กไทเฮาจึงให้ช่างทำเกราะกับ
 หมวกทองคำ ประดับด้วยหยกนกกอวนเอียนอันมีราคามาก
 คู่หนึ่งเสร็จแล้ว จึงให้หาเต็กเซงเข้ามาแล้วก็ประทานเสื้อ
 หมวกซึ่งทำใหม่ ننให้แก่เต็กเซงแล้ว ให้คนใช้ยกโต๊ะ
 มาให้เต็กเซงกินเป็นทีสบาย นางเต็กไทเฮาเห็นเต็กเซง
 เสพสุรามากนักก็ไม่ให้เต็กเซงไปบ้านกลัวว่าจะไปทำความ

เหมือนครังก่อน เต็กเซงก็ต้องค้างอยู่ที่ตำหนักนางเต็ก-
 ไทเฮาคืนหนึ่ง ครนเวลาเช้านางเต็กไทเฮาจึงว่ากับเต็ก-
 เซงว่า ทุกวันนี้อากได้เป็นที่ไทเฮา เจ้าก็ได้เป็นที่
 เกาหมิงก็ตกขุนนางนายทหารใหญ่มาได้ดีด้วยกัน ในเมือง
 เบี่ยนเหลียงแล้ว แต่ญาติของเราซึ่งอยู่เมืองซัวไซนั้นจะ
 มีความสุขหรือประการใดก็ไม่แจ้ง อนึ่งจะต้องทำที่ฝังศพ
 บิดามารดาและญาติกาผู้เฒ่าผู้แก่ของเราเสีย ให้ดีกว่าก่อน
 จึงจะชอบ เจ้าจงจัดคนที่ไวใจได้ให้ไปสืบหาวงศ์ญาติและ
 ทำที่ฝังศพผู้และบิดาเสียใหม่ เจ้าจะเห็นประการใด เต็ก-
 เซงก็เห็นชอบด้วย นางเต็กไทเฮาก็จัดเงินสัพพันตำลึงมอบ
 ให้เต็กเซงรับเงินแล้วก็นับลากลับมาบ้าน จึงแต่งคน
 ที่สนิทออกไปเมืองซัวไซให้ทำตามค่านางเต็กไทเฮาสั่งน
 ทุกประการ

ฝ่ายฮูคนตงแต่เต็กเซงมาฮูลุนผู้บุตรตาย ก็มีความ
 เจ็บแค้นเป็นอันมากคิดจะแก้แค้นอยู่มิได้ขาด ครนแจ้งว่า
 เต็กเซงได้เป็นขุนนางแล้วก็เป็นหลานเต็กไทเฮา ฮูคนมี
 ความเสียใจหนักสนับัญญาหาวิธีจะทำประการใดไม่ จึงไป
 ปรึกษากับพังหองว่าจะทำประการใดดีจึงจะกำจัดเต็กเซง
 ได้ พังหองจึงว่า ท่านอย่าวิตกเราจะกราบทูลพระเจ้า

แผ่นดินให้แตกเซงกับเจียงเง็กคุมเสอเกราะ ไปส่งเอียงงเปา
 ณ เมืองซำกวนแล้ว เราจะมีหนังสือลับไปถึงเจ้าเมืองยิน-
 หนังกุ่ยว่า ถ้าแตกเซงไปถึงเมืองยินหนังกุ่ยแล้วจงให้ไปพัก
 อาศัยอยู่ที่กวงกวน ด้วยกวงกวนหนีปีศาจร้ายนัก ถ้าผู้ใด
 ไปพักอาศัยแล้วจะทำอันตรายต่าง ๆ ให้ถึงแก่ชีวิต ด้วย
 เจ้าเมืองยินหนังกุ่ย นั้น ใดเป็นเจ้าเมืองก็เพราะเราอุดหนุน
 เรามีหนังสือลับไปถึงแล้วก็คงทำตามถ้อยคำเรา แตกเซง
 กับเจียงเง็กคงตายด้วยอำนาจปีศาจเป็นแน่ ฮูคนกิมความ
 ยินดีแล้วพูดว่า ช่งทานจะให้แตกเซงกับเจียงเง็กตายด้วย
 ปีศาจนั้นข้าพเจ้าเห็นจะไม่สำเร็จ ด้วยแตกเซงเป็นคนมี
 ผมอเข้มแข็งนักจบบมnger ใดที่สวนดอกไม้ก็ครั้งหนึ่ง เจียง-
 เง็กเลากได้ฆ่างูใหญ่ที่บ้านกอของตาย กอของจึงยกบุตร
 สาวให้เป็นภรรยามาจนทุกวันนี้ ช่งทานจะกำจัดคนทาง
 สองด้วยอำนาจปีศาจนั้นจะไม่สมคิด พังหองจึงตอบว่า
 ถ้ากระนั้นเราจะมีหนังสือไปถึงเบเองเหลง เจ้าเมืองทอง
 กวนอีกฉบับหนึ่งว่า ถ้าแตกเซงกับเจียงเง็กมาถึงแล้วจงคิด
 อุบายฆ่าเสียให้จงได้ ถึงมาตราว่าแตกเซงจะไม่ตายด้วย
 อำนาจปีศาจก็คงตายด้วยความคิดเบเองหลงเป็นแน่ ฮูคน
 กิมความยินดีคานับลาพังหองกลับมาบ้าน

ฝ่ายพังหองครั้นได้เวลาก็ไปเฝ้าพระเจ้าแผ่นดินแล้ว กราบทูลว่า ซึ่งโปรดให้ข้าพเจ้าจัดเสื่อเกราะจะไปส่งกองทัพเอียงจงเปา นั้นครบจำนวนแล้ว พระเจ้าแผ่นดินจึงตรัสว่า จะได้ว่าผู้ใดคุมเสื่อเกราะไปส่งได้ พังหองได้ทูลว่า เห็นแต่เต็กเซงกับเจียงเง็กควรจะคุมเสื่อเกราะไปส่งกองทัพได้ พระเจ้าแผ่นดินก็เห็นชอบด้วย จึงมีรับสั่งให้พาเต็กเซงกับเจียงเง็กเข้ามาเฝ้า แล้วตรัสว่า เจ้าทั้งสองจงคุมเสื่อเกราะออกไปส่งให้กองทัพเอียงจงเปา ณ เมืองซำกวนให้ทันกำหนดแต่ในกลางเดือนนี้ เต็กเซงได้รับสั่งแล้วจึงคิดว่า พังหองกราบทูลจำเพาะแต่เจียงเง็กกับตัวเรา ให้คุมเสื่อเกราะออกไปส่งให้กองทัพ คงจะคิดทำอันตรายเราด้วยกลอุบายสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นแน่ ครั้นเราจะบิดพลิ้วเสียไม่ไปก็จะเป็นข้อขจรรับสั่ง จำจะต้องไปตามรับสั่ง อนึ่งจะได้ทูลขอโทษเตยตง หลีหิงด้วย คิดแล้วจึงกราบทูลว่า ซึ่งพระองค์โปรดให้ข้าพเจ้ากับเจียงเง็กคุมเสื่อเกราะไปส่งกองทัพนั้น ข้าพเจ้าขอรับพระราชทานเตยตง หลีหิงไปด้วย และเตยตง หลีหิงนิตถ้อยอยู่ในระหว่างโทษครึ่งฆ่า ชูลุนตาย พระเจ้าแผ่นดินก็โปรดยกโทษเตยตง หลีหิงให้ จึงมีรับสั่งให้เปาบุ๋นจันเอาตัวเตยตง หลีหิงมามอบให้กับ

เต็กเซ่งแล้วทรงกำชับว่า เจ้าทั้งสองจงรีบไปให้ทันกำหนดแต่ในกลางเดือนนี้ ถ้าพ้นกำหนดเอียงเปาจะทำโทษเจ้าตามอาชญาศึก ตรัสแล้วก็ส่งให้พนักงานทำหนังสือรับส่งไปถึงเอียงเปาด้วยฉบับหนึ่งแล้วก็เสด็จชน

ฝ่ายเปาบุ๋นจิ้นได้รับคำสั่งก็ให้คนใช้ ไปถอดเตี้ยตงหลังหิงมามอบให้แก่เต็กเซ่งตามรับสั่ง แล้วคิดว่าเต็กเซ่งมีฝีมือกล้าหาญ แม้นไปส่งเสือเกราะไม่ทันเอียงเปาก็จะทำโทษเราคิดเสียตายนัก เต็กเซ่งคนนี้ควรจะทำราชการรักษาแผ่นดินต่อไปได้ จำเราจะมีหนังสือลับไปถึงฮอมตงเอียนซึ่งเป็นที่ปรึกษาของเอียงเปาด้วยฉบับหนึ่งจึงจะชอบ คิดแล้วก็ทำหนังสือฉบับหนึ่งไปถึงฮอมตงเอียนมีความว่า มีรับสั่งให้เต็กเซ่งกับเจียงเง็กคุมเสือเกราะมาส่องกองทัพ ถ้าเต็กเซ่งเจียงเง็กมาไม่ทันกำหนด เอียงเปาจะทำโทษเต็กเซ่งเจียงเง็กก็ให้ฮอมตงเอียนช่วย ทัดทาน แกะไขอย่าให้เอียงเปาทำโทษเต็กเซ่ง เจียงเง็กได้ ครั้นทำหนังสือแล้วเขาผนึกส่งให้เต็กเซ่ง

ฝ่ายฮันขี้แจ้วความรับสั่งให้เต็กเซ่ง กับเจียงเง็กคุมเสือเกราะไปส่งกองทัพ จึงมีหนังสือลับไปถึงเอียงเปาด้วยฉบับ

หนึ่ง มีความเหมือนกับหนังสือเป่าบุ๋นจีน ทำเสร็จแล้วก็
 เข้าพนักงานส่งให้เต็กเซ่ง ฝ่ายเต็กเซ่งครั้นได้รับหนังสือแล้ว
 ก็ลานางเต็กไทเฮา แล้วแจ้งความตามซึ่งมีรับสั่งให้คุม
 เสือเกราะไปส่งกองทัพนั้น ให้เต็กไทเฮาทราบทุกประการ
 นางเต็กไทเฮาก็มีความวิตกเป็นอันมากจึงว่ากับเต็กเซ่งว่า
 ซึ่งเจ้าจะไปราชการครั้งนี้เป็นการกระชั้นจวนเวลาสำคัญ
 อยู่ อาจจะให้โลฮวยอ่องไปด้วย ถ้าเจ้าไปไม่ทันกำหนด
 เอียงจงเป่าจะทำโทษก็ไม่ถนัดด้วยเกรงโลฮวยอ่องอยู่ เต็ก
 เซ่งคำนับแล้วจึงว่า ซึ่งท่านจะให้โลฮวยอ่องไปกับข้าพ-
 จ้านนพระคุณหาที่สุกมิได้ แต่ข้าพเจ้าจะไปให้ทันกำหนด
 ให้จงได้ เมื่อข้าพเจ้าไปไม่ทันกำหนดก็ตามแต่บุญวาสนา
 เกิด อันจะให้โลฮวยอ่องไปด้วยนั้น คนทั้งปวงจะติเตียน
 นินทาได้ว่าเอาอำนาจ โลฮวยอ่องมาเป็นกำลัง จึงทำการ
 สำเร็จไปได้ นางเต็กไทเฮาได้ฟังเต็กเซ่งก็วิตกนัก จึง
 ให้คนใช้ไปเชิญนางเอียงเลงผวมาแล้วจึงว่ากับนางเอียงเลง-
 ผวว่า เต็กเซ่งหลานเราเพิ่งเข้ามาทำราชการใหม่ บัดนี้มี
 รับสั่งให้คุมเสือเกราะไปส่งกองทัพเอียงจงเป่าให้ทันกำหนด
 กลางเดือนนี้ ถ้าเต็กเซ่งไปไม่ทันกำหนดเอียงจงเป่าก็จะ
 ทำโทษตามอาชญาศึกเรามีความวิตกนัก เราจะขอหนังสือ

ของท่านไปถึงเอียงเปาฉบับหนึ่งว่า ถ้าเต็กเซงคุมเสื่อ
 เกราะมาส่งไม่ทันกำหนด ก็ให้เอียงเปาเห็นแก่เวาอย่า
 เพื่อทำโทษเต็กเซงก่อน นางเอียงเลงพวกทำหนังสือให้ตาม
 คำนางเต็กไทเฮาว่านั่นทุกประการ แล้วเข้าผนึกส่งให้
 เต็กเซง เต็กเซงรับหนังสือแล้วก็นับลานางเต็กไทเฮา
 ไป เต็กเซง เจียงเง็ก เตียตง หลี่หิง ให้ทหารสามพันชน
 เสือเกราะ บรรทุกเกวียน พร้อมแล้ว ก็ออกจากเมืองหลวง
 ตรงไปเมืองซำกวน

ฝ่ายฝั่งห้องแจ้งว่าเต็กเซงออกจากเมืองหลวงแล้ว
 ก็เขียนหนังสือลับให้คนใช้รีบถือไปถึงอองเตงเจ้าเมืองยิน-
 หนักุยกัฉบฉบับหนึ่ง เบนเองเหลงเจ้าเมืองทองกวนฉบบหนึ่ง
 ตามซึ่งคิดไว้นั้น

ฝ่ายเจ้าเมืองทงสองได้รับหนังสือของฝั่งห้องแล้ว ก็
 เตรียมการไว้คอยทำอยู่ทุกประการ พอเต็กเซงเจียงเง็กมาถึง
 เมืองยินหนักุยกัส่งให้ทหารพักเกวียนอยู่ ฝ่ายอองเตงครน
 แจ้งว่าเต็กเซง เจียงเง็กมาถึง ก็ออกไปต้อนรับแล้วเชิญ
 ให้เต็กเซงกับเจียงเง็กไปสำนักอยู่ที่กวงกวนตามหนังสือของ
 ฝั่งห้อง เต็กเซงกับเจียงเง็กก็ไปพักอยู่ ณ กวงกวน เจียงเง็ก

จึงพูดกับเต็กเซ่งว่าการครั้งนี้เราจะเขื่อนแซ่ไม่ได้ ต้องรีบ
 ไปให้ทันกำหนด เต็กเซ่งจึงว่าเทศกาลนี้เป็นฤดูหนาว ทาง
 ก็ไกลกันดารนัก ถ้าเป็นแต่ลำพังเราสองคนแล้วก็จะไป
 ให้ถึงได้โดยเร็วแต่ทหารที่ไหนจะเร็วตามเราไปได้จึงต้อง
 ซ้ำอยู่ฉะนี้ เอียงจงเปาก็ยอมรู้อยู่ ถึงมาตราว่าเอียงจงเปาจะ
 ทำโทษเรา เราก็จะเอาหนังสือ ๓ ฉบับออกให้เอียงจงเปา
 ก็จะไม่อาจทำโทษเราได้ทำนอย่าได้วิตกเลย เต็กเซ่งกับ
 เจียงเง็กก็ปรึกษากันอยู่จนเวลาตีประมาณสองยามเศษ เห็น
 ลมพายุกัดมาใหญ่นัก โคมและตะเกียงซึ่งตามไว้นั้นก็ดับ
 สิ้น เจียงเง็กจึงพูดกับเต็กเซ่งว่า ข้าพเจ้ายูพายุนั้นประหลาด
 หนักหนา หาใช่พายุดำธรรมดาไม่ จะต้องออกไปดูให้
 รู้แน่ว่าเป็นพายุก่อหรือสิ่งใด เจียงเง็กกับเต็กเซ่งก็ถ่อกระบี่
 เดินออกมานอกกำแพง เห็นพายุกัดมาแต่ข้างตะวันตก
 ออกเฉียงเหนือ และเห็นปีศาจสีแดงกายเป็นรูปคนขาว
 ใหญ่สูงประมาณ ๑๐ ศอก วิ่งตรงมาจะทำร้ายเจียงเง็ก
 เจียงเง็กก็สู้รบกับปีศาจเป็นสามารรถ เต็กเซ่งก็นอนคอยดูที่
 อยู่ ถ้าเห็นว่าเจียงเง็กจะเสียทีจะได้ช่วยให้ทันท่วงที เจียง
 เง็กก็ได้ขอยุทโธปปีศาจ ปีศาจเห็นฝีมือเจียงเง็กเข้มแข็งก็
 ถอยหนี เจียงเง็กก็ไล่ตามไปจนจะสนเขตกำแพงนั้นก็ทัน

ปีกาจ ปีกาจก็สูญหายกลายเป็นทวนกลางอยู่ เจียงเง็กหยิบ
 ทวนมาพิจารณาเหตุก็มีความยินดี จึงคิดว่าทวนเล่มนี้
 มือเรานักหนา ชะรอยเทพยดาจะบันดาลให้เป็นอาวุธสำ-
 หรับตัวเราเป็นมั่นคง จึงแหงนหน้าขึ้นบนอากาศคำนับ
 เทพยดาแล้วเดินกลับมา พอพบเฮงเซี่ยนเล่าโจ้ เฮงเซี่ยน
 เล่าโจ้จึงถามว่าเจ้าไปไหนมาเวลาเที่ยงคืนปานนี้ เจียงเง็ก
 ก็เล่าความตามซึ่งได้สู้รบกับปีกาจ ปีกาจนั้นกลายเป็น
 ทวนให้เฮงเซี่ยนเล่าโจ้ฟังทุกประการ แล้วว่าทวนเล่มนี้
 คือนักเทพยดาบันดาลให้เป็นอาวุธสำหรับตัวข้าพเจ้า เฮง-
 เซี่ยนเล่าโจ้จึงว่าถึงจะมีอาวุธที่ดีถ้าไม่ชำนาญในเพลงอาวุธ
ก็เหมือนไม่มีอาวุธเหมือนกัน แล้วเฮงเซี่ยนเล่าโจ้กรา
 เพลงอาวุธให้เจียงเง็กดู เจียงเง็กคิดแต่ในใจว่าแต่เราเห็น
 ทหารว่าเพลงอาวุธมากมามากแล้ว ไม่ประหลาดดวงใจ
 เหมือนเช่นนเลย ท่านผู้เห็นจะเป็นผู้พิเศษดอกกระมัง
 คิดแล้วก็คุกเข่าลงคำนับยอมเป็นศิษย์จะขอเรียนเพลงอา-
 วุธ เฮงเซี่ยนเล่าโจ้จึงตอบว่า ถ้าเจ้าอยากจะเรียนเพลง
 อาวุธต้องไปอยู่ในสำนักเรา เราจะบอกตำรับพิชัยสงคราม
 ให้ด้วย เจียงเง็กจึงว่าข้าพเจ้าก็อยากจะไปด้วยแต่จนใจ
 ด้วยมีราชการติดตัวอยู่ เฮงเซี่ยนเล่าโจ้ก็หยิบก้อนศิลามา

ปลุกเสกด้วยมนต์ไสยศาสตร์ บัดใจก้อนศิลาก็กลายเป็น
 เล็อกู่หนึ่ง เองเขียนเล่าโจกชนชเสื่อตัวหนึ่ง แล้วจึงพูด
 กับเจียงเง็กว่าเสื่อของเรานแม่ผู้ใดขอกสูศึกสงครามก็คง
 มัชยชนะ แล้วบอกให้เจียงเง็กชนชเสื่อตัวหนึ่งเจียงเง็กชน
 ชชเสื่อ เล็อกู่แผ่นโผนโจนทยานพาเฮงเขียนเล่าโจกกับเจียง-
 เง็กไปโดยอากาศจุดตั้งลมพัด บัดเดียวหนึ่งก็ถึงที่อยู่เฮง-
 เขียนเล่าโจ

ฝ่ายเต็กเซ่ง คอยเจียงเง็กไล่ปีศาจ ไปไม่เห็น กลับมา
 กวิตกเป็นอนมาก กลัวว่าเจียงเง็กจะเป็นอันตราย ด้วย
 อำนาจปีศาจดอกกระมัง เต็กเซ่งก็เที่ยวตามหาเจียงเง็ก
 ไม่พบแล้วก็เดินกลับมาพบเทพารักษ์ยืนขวางทางอยู่ เต็ก
 เซ่งก็ตกใจจึงถามว่าท่านเป็นอะไร เหตุใดจึงมาขวาง
 ทางอยู่ดังนี้ เทพารักษ์จึงบอกว่าเราชอบดเต็กเซ่งคิด
 เป็นเทพารักษ์เฝ้าประตูฟ้าด่านเหนือ เต็กเซ่งพิเคราะห์
 ครอบ้างเห็นงดงามกว่ามนุษย์ จึงคุกเขาลงคำนับแล้ว
 ถามว่าเจียงเง็กซึ่งมากับข้าพเจ้านั้นสู้รบกับปีศาจไล่ปีศาจ
 ไปหาเห็นกลับคืนมาไม่ จะร้ายดีประการใดขอท่าน ได้
 แจ้งความให้ข้าพเจ้าทราบด้วย เทพารักษ์จึงตอบว่าเจ้า
 อย่าวิตกกถึงเจียงเง็กเลยหาเป็นอันตรายไม่ แต่ซึ่งจะตาม
 ไปนั้นเห็นจะไม่พบต่อเวลาอนจึงจะพบกัน แล้วเทพารักษ์

ก็ให้ลองปิดหน้าเป็นรูปคนลอง ๓ กับลูกเกาทันท์มีปลาย
 หงสองข้าง ๓ ลูก แล้วบอกว่าดวงดาวที่ดูร้ายเร็วแรง
 จูติลงมาเกิดในเมืองข้าศึกเป็นอันมากยากที่จะปราบ
 ปราบ ลองปิดหน้าถ้าเจ้าสู้รบกับข้าศึกเสียท่วงที่เข้าที่
 กับขันธ์จงเอาลองนชนปิดหน้าเข้าแล้วข้าศึกเห็นก็จะสะดุ้ง
 ตกใจกลัว แม้อยู่บนหลังม้าก็อาจพลัดตกม้าลง และลูก
 เกาทันท์ ๓ ลูกนถาข้าศึกไล่ติดตามมาจงเอาลูกเกาทันท์
 ขว้างไปก็อาจสังหารข้าศึกได้ เทพารักษ์บอกความแล้ว
 ก็หายตัวไป เต็กเซงได้อาวุธวิเศษก็มีความยินดียิ่งนัก

ครั้นรุ่งเช้าเต็กเซงก็ให้คนใช้ไปหาตัว อองเตงเจ้า
 เมืองมาถามว่า ทกกงวอนหนีไปจากครุร้ายนักตัวก็ยอมรู้อยู่เหตุ
 ไฉนจึงให้พวกเรามาส่านกอยู่ ถ้าพวกเราเป็นอันตรรายด้วย
 อำนาจปีศาจจะมีเสียราชการ ของพระเจ้าแผ่นดินไปหรือ
 บดินเจียงก็หายไป ตัวมีความซัดเคองเราด้วยเหตุไฉน
 บอกไปแต่ตามจริง หรือผู้ใดบอกให้กระทำ ถ้าตัวไม่
 บอกความตามจริงเราจะฆ่าเสีย อองเตงได้ฟังก็ตกใจจึง
 บอกตามจริงว่า การอนนพงหองมีหนังสือมาให้ข้าพเจ้า
 ทำกับท่าน ข้าพเจ้าเป็นคนหาปัญญาไม่ท่านจงได้ตั้งศโทษ
 ข้าพเจ้าครั่งหนึ่งเถิด เต็กเซงจึงคิดว่าถ้าเราจะทำโทษ

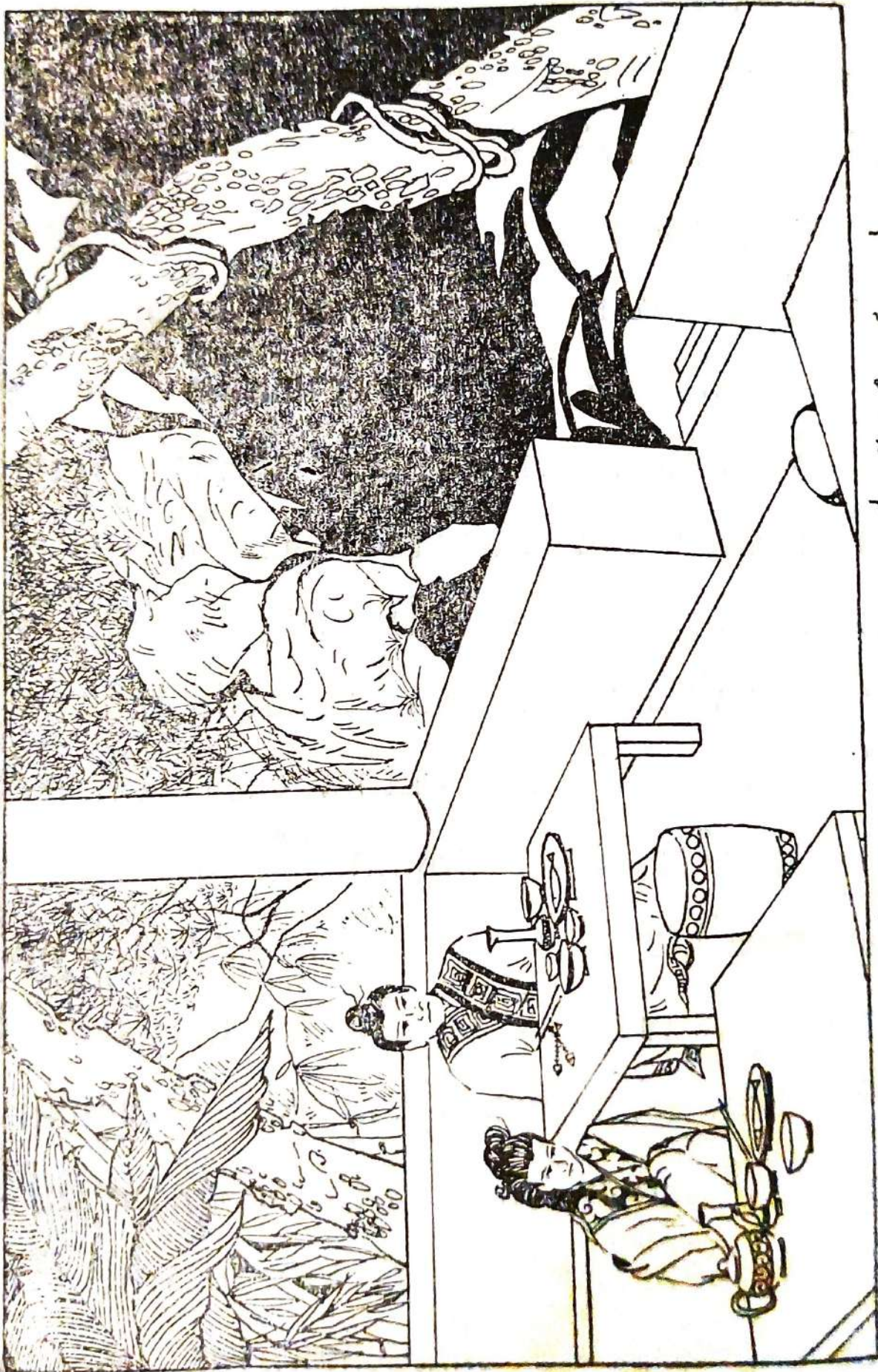
อองเตงเล่ายังมีได้กราบทูลพระเจ้าแผ่นดิน ครั้นจะมี
 หนังสือบอกเข้าไปกราบทูลก็จะช้าวันไป ด้วยการทรง
 ร้อนเร็วอยู่ จะต้องงดไว้รีบไปส่งเสียเกราะเสียก่อน คิด
 คงแน่ใจว่ากับอองเตงว่าตัวมีความผิดเป็นอันมาก เราจะ
 ยกโทษให้ครั้งหนึ่ง แต่ต้องให้คนเที่ยวสืบหาเจียงเจ็กให้
 จึงได้ ว่าแล้วเต็กเซงก็คุมทหารออกจากเมืองยินอันกุย
 ไป ฝ่ายอองเตงก็แต่งคนให้เที่ยวค้นคว้าสืบหาเจียงเจ็กก็
 ไม่พบ จึงมีหนังสือบอกเข้าไปเมืองเปียนหลียงว่า เต็กเซง
 เจียงเจ็กมาถึงเมืองยินอันกุยเข้าพักอยู่ที่กวงกวน กวงกวนนั้น
 ปีกาจตุรายนัก บัดนี้เจียงเจ็กหายไปเที่ยวสืบเสาะติดตามก็
 ยังหาไม่พบ เจ้าพนักงานก็นำหนังสือบอกขึ้นกราบทูล
 พระเจ้าแผ่นดิน พระเจ้าแผ่นดินจึงตรัสว่าอองเตงก็รู้อยู่
 ว่าที่กวงกวนปีกาจตุรายนักทำไมจึงให้เต็กเซง เจียงเจ็กไปพักอยู่
 ต้องให้เอาตัวมาทำโทษเสีย พังหองกราบทูลขอโทษออง-
 เตงไว้ พระเจ้าแผ่นดินก็โปรดให้

ฝ่ายเบเองหลงตงแต่ได้รับหนังสือของพังหองจึงคิด
 ว่าถ้าเราจะแต่งทหารไปฆ่าเต็กเซงเสียในเขตแดนเมืองเรา
 ถ้าสืบได้เมื่อหน้าความทราบถึงพระเจ้าแผ่นดินเราคงไม่พ้น
 ผิด ต่อเมื่อไรเต็กเซงไปพ้นเขตแดนเมืองเราแล้ว เราจะ

ให้ทหารรีบตามไปฆ่าเสีย เต็กเซงไม่ทันรู้ตัวก็คงตายใน
 ครงน ฝ่ายเต็กเซงครนมาถึงเมืองทองก้วนก็แวะเข้าหยุด
 พักอยู่ เบเองเหลงก็ออกไปต้อนรับตามธรรมเนียม เต็ก-
 เซงพักอยู่ในเมืองพอหายเหนื่อยแล้วก็ออกจากเมืองทอง
 ก้วนรีบไป เบเองเหลงจึงส่งเลาเซงเอาทหารเอกให้รีบ
 ตามไปฆ่าเต็กเซงเสียให้จงได้ เลาเซงคนหนุ่มกำลังและมีมือ
 เข้มแข็งเป็นอันมาก ทางเดินวันหนึ่ง เลาเซงก็เดินเสียครุ
 หน่งพกหน่ง เมื่อได้รับคำสั่งเบเองเหลงแล้วก็รีบลาออก
 จากเมืองทองก้วนตามเต็กเซงไป ทางประมาณ ๑๐ ลกทัน
 เข้า ขณะนั้นเป็นเวลากลางคืน เลาเซงปลอมเป็นทหาร
 เต็กเซงเดินปนกันไปคอยทำร้ายเต็กเซงก็ยังไม่ทันได้ท้วงที

ฝ่ายเต็กเซงเห็นคนแปลกหน้าก็ริยาประหลาด ก็
 สงสัยว่าจะเป็นข้าศึก จึงเอาลูกเกาทันตทัฑฑารักษ์ให้
 ขวางไปถูกเลาเซงที่ขาเจ็บปวดเป็นสาหัส เมื่อขณะเต็กเซง
 ขวางลูกเกาทันตทัฑฑารักษ์ไปนั้นจะได้รู้ว่าถูกข้าศึกหรือไม่ถูกก็หาสง
 เกตไม่ พอถึงที่แห่งหนึ่งก็หยุดกองทัพพักอยู่ที่ริมชายป่าจึง
 ส่งเตยตง หลิ่งให้ตรวจตราระวังรักษาอย่าให้โจรผู้ร้าย
 แปลกปลอมเข้ามาได้ เต็กเซงก็ขึ้นมาออกจากกองทัพ
 เทียวชมเขาและป่าเล่นเป็นที่สบาย ไกลกองทัพประมาณ

รูปที่ ๑ เด็กเซ่งนังกินสุราอยู่ในร้านเล็ก ๆ มีหญิงสาวคนหนึ่งกำลังชำเลืองดูเด็กเซ่งอยู่

๑๐ ล แลไปข้างหน้าเห็นแสงไฟสว่างอยู่กลางป่า ก็ขับ
ม้าเข้าไปใกล้ เห็นมีโรงขายสุราก็แวะเข้าไปซื้อสุราก็เห็น ผู้
ขายสุราก็เอาสุรามาให้เต็กเซ่ง เต็กเซ่งก็นั่งกินสุราอยู่

ฝ่ายนางเต็กกิมหลวนนั่งอยู่ข้างในเห็นชายผู้หนึ่งนั่งเสพ
สุราอยู่ รูปพรรณประพิมพ์ประพายเหมือนเต็กเซ่ง นาง
พิเคราะห์ดูไม่วางตาเป็นช้านาน ฝ่ายเต็กเซ่งเห็นนางเต็ก
กิมหลวนแลดูไม่วางตาจึงคิดว่า เหตุใดหญิงคนนั้นจึงแลดู
เรานักหนาหามีความละอายแก่ใจบ้างเลย ด้วยเต็กเซ่งจำ
นางเต็กกิมหลวนผู้พี่ไม่ได้ นางเต็กกิมหลวนก็มีความสง-
สัยมากจน จึงให้คนใช้ไปถามถึงชื่อและแซ่ เต็กเซ่งก็บอก
ชื่อและแซ่ให้ คนใช้ก็มาแจ้งความแก่นางเต็กกิมหลวน
ทุกประการ นางเต็กกิมหลวนรู้ความชัดเจนว่าเป็นเต็กเซ่ง
น้องชาย ก็ไปบอกนางเม่งสีผู้มารดาว่าเต็กเซ่งมาถึงแล้ว
นางเม่งสีมีความยินดีเป็นอันมาก พานางเต็กกิมหลวนออก
ไปหาเต็กเซ่ง เต็กเซ่งเห็นมารดาจำได้จึงคุกเข่าลงคำนับ
มารดาบ่นางเต็กกิมหลวนผู้พี่แล้ว เล่าความตงเต้ พลัด
มารดาไปจนพบเซ่งเซียนเล่าโจ้ เซ่งเซียนเล่าโจ้ได้ช่วยชีวิต
ไว้แล้วได้ส่งสอนสอนเพลงอาวุธ จนไปพบนางเต็กไทเฮาผู้
เป็นอาแล้วได้เป็นขุนนางเมืองเปียนเหลียง มรบบสั่งให้คุม

เสื่อเกราะไปส่งกองทัพเอียงเปาให้มารดาและนางเต็กกิม-
 หลวนผู้พี่ฟังทุกประการ นางเม่งสีก็เล่าความเดิมตั้งแต่พลัด
 กันจนได้มาอยู่ที่ตำบลนี้ให้เต็กเซ่งผู้บุตรพี่ เต็กเซ่งจึงถาม
 นางเต็กกิมหลวนว่าเทียบบุ๋นอยู่หรือไม่ นางเต็กกิมหลวนจึง
 บอกว่าเทียบบุ๋นนั้นเดิมเข้าทำราชการ อยู่ในเบเองหลง
 เจ้าเมืองทองกวน ก็ไม่สู้ชอบ อชฌาสัยจึงหลีกตัวเสีย
 มาทำมาหากินอยู่ที่ตำบลนี้ บัดนี้ไปเที่ยวเก็บเงินลูกหนี้
 ยังไม่กลับมา นางเม่งสีจึงว่ากับเต็กเซ่งว่าเจ้าถอ รับส่ง
 พระเจ้าแผ่นดินไปราชการครั้งนี้อ่ามีความประมาท จึง
 เร่งรีบไปให้ทันกำหนด แม้ล่วงเกินกำหนดไปเอียงเปา
 ก็จงลงโทษเจ้า เต็กเซ่งจึงตอบว่ามารดาอย่าวิตกเลย เมื่อ
 ข้าพเจ้าจะมานั้น เปาบุ๋นจันฮันชี่ นางเอียงเลงผัวให้หนึ่ง-
 สือข้าพเจ้าคนละครบับ ถ้าข้าพเจ้าไปไม่ทันกำหนดเอียง
 เปาจะทำโทษข้าพเจ้า หนังสือ ๓ ฉบับนั้นก็ช่วยโทษ
 ข้าพเจ้าได้ เต็กเซ่ง นางเม่งสี นางเต็กกิมหลวนก็นั่ง
 พุดจาสนทนากันอยู่เป็นที่สบาย

ฝ่ายเล่าเซ่งตั้งแต่ถูกลูกเกาทัดของเต็กเซ่งเจ็บปวด
 เป็นสาหัสเดินไม่ไคร่ถนัด ครั้นรู้ว่าเต็กเซ่งตั้งพักกองทัพ
 อยู่ชายป่า แต่เต็กเซ่งนั้นไปเสพสุราอยู่ที่บ้านเทียบบุ๋นก็มี

ความยินดี จึงคิดว่าเราจะไปหาเตียบูนคิดฆ่าเต็กเซงเสีย
ให้จงได้ ก็อุตสาห์เดินไปจนเกือบจะถึงบ้านเตียบูนที่ตาม
ทาง เตียบูนเห็นแล้วจึงถามว่า ท่านไปไหนมาค้ำคิด
ดึกคืนบ้านน เล่าเซงบอกว่าเต็กเซงซึ่งเป็นข้าหลวงคุมเสอ
เกราะไปส่งกองทัพนั้น พังหองซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ใน
เมืองหลวงมีหนังสือลบัมาถึงเบเองเหลง ให้เบเองเหลง
คิดกำจัดเต็กเซงเสีย เบเองเหลงจึงให้ข้าพเจ้าติดตาม
เต็กเซงไปกำจัดเต็กเซงเสียให้จงได้ ข้าพเจ้าได้ปลอม
เป็นทหารเต็กเซงเข้าไปคอยจะทำร้ายเต็กเซง เต็กเซงรู้
ที่เอาลูกเกาทณทชว่างข้าพเจ้าถูกทช่าเจ็บปวดเป็นอันมาก
เดินไม่ไคร่ถนัด ครนข้าพเจ้าแจ้งว่าเต็กเซงมาเสพสุรา
อยู่บ้านท่าน ข้าพเจ้าอุตสาห์เดินมาหาท่าน ให้ท่านส่ง-
เกราะให้เอาสุรามอมเต็กเซงเสียให้มาแล้วช่วยกันจับเต็ก-
เซงฆ่าเสีย ท่านกับข้าพเจ้าก็มีความชอบในเบเองเหลง
และพังหองเป็นอันมาก เตียบูนจึงตอบว่าเราไปธุระพึง
กลับมายังหาได้ไปถึงบ้านไม่ ท่านคอยเราอยู่ที่นั่นเราจะ
เข้าไปดูท้วงทักก่อน ถ้าได้ช่องแล้วจึงจะกลับมาบอกท่าน
ว่าดงนนแล้วเตียบูนกรบไปบ้าน

ฝ่ายคนใช้ซึ่งอยู่ที่บ้านเห็นเตียบุ่นมาจึงบอกว่า วัน
 นั้นขุนนางนายทหารคนหนึ่งชื่อเต็กเซ่ง เป็นญาติฝ่ายภรรยา
 ท่านมาหาท่าน บัดนี้ยังนั่งพูดกันอยู่ข้างใน เตียบุ่นก็มี
 ความยินดีเข้าไปข้างในเห็นเต็กเซ่ง ต่างคนต่างคำนับกัน
 ตามธรรมเนียมแล้ว เตียบุ่นจึงถามเต็กเซ่งว่าท่านเดิน
 กองทัพมาเมื่อเวลาคันทพบผู้ใดบ้าง เต็กเซ่งจึงบอกว่าหา
 พบปะผู้ใดไม่ แต่เมื่อเวลาประมาณทุ่มเศษ พบชายผู้
 หนึ่งแปลกหน้าเข้าเดินปนมากับพวกทหาร ข้าพเจ้าดู
 อាកารประหลาด ครั้นพบหน้าข้าพเจ้าเข้าเดินหลีกออกไป
 ดูอาการเหมือนจะเป็นคนร้าย ข้าพเจ้าเอาลูกเกาทอง
 ขว้างไปจะถูกหรือไม่ข้าพเจ้าหารู้ไม่ เตียบุ่นจึงบอกว่าคน
 ผู้นั้นคือเล่าเซ่ง ค้วยพงหองมีหนังสือมาถึงเบเองหลงให้
 ทำร้ายท่าน เบเองหลงจึงให้เล่าเซ่งปลอมมาทำอันตราย
 ท่านลูกเกาทองซึ่งท่านขว้างไปนั้นถูกเล่าเซ่งเจ็บปวดเป็น
 หนักมาก เล่าเซ่งรู้ว่าท่านมาเสปสุราอยู่ที่นั่นก็ตามมาหาข้าพ-
 เจ้า ชวนให้ข้าพเจ้าคิดกำจัดท่านเสีย บัดนี้เล่าเซ่งยังนั่ง
 คอยทำข้าพเจ้าอยู่นอกบ้าน เต็กเซ่งได้ฟังดังนั้นก็โกรธ
 หนักจึงว่า ถ้ากระนั้นข้าพเจ้าจะออกไปฆ่ามันเสียเดี๋ยวนี้
 เตียบุ่นจึงว่าท่านอย่าทำใจเร็ววู่วามไป ค้วยเล่าเซ่งคนนั้น

เป็นคนรักใคร่ชอบอ้อชฌาสัยกับข้าพเจ้ามากนัก ข้าพเจ้า
จะเกลี้ยกล่อมให้ท่าน ท่านจะได้เอาเป็นทหาร จะได้เป็น
กำลังท่านทำราชการไปภายหน้า แล้วเตียบูนก็ให้เต็กเซง
เข้าไปซ่อนตัวเสียในห้องข้างใน แล้วกำชับสั่งคนใช้มิให้
พูดแพร่พรายไป เตียบูนก็ออกจากบ้านไปหาเลาเซ่งแล้ว
บอกเลาเซ่งว่า บัดนี้ข้าพเจ้าเอาสุรามอมเต็กเซง เต็กเซง
เมาสุราเหลือกำลังแล้วท่านจงไปบ้านข้าพเจ้าเถิด เลาเซ่ง
ก็มีความยินดีแล้วจึงว่า ถ้ากระนั้นข้าพเจ้าจะเข้าไปตัก
ศิระชะไปให้เบเองเหลงเสียเดี๋ยวนี้ เตียบูนจึงว่าท่านอย่า
วิตกเลยเต็กเซงนั้นอยู่ในกำมือเราแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าให้
คนไปคุมตัวไว้หลังบ้าน อันศิระชะเต็กเซงนั้นไว้เป็น
พนักงานข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเอาไปให้เบเองเหลงเอาความ
ชอบเองเชิญท่านเสพสุราเสียให้สบายก่อนเถิด แล้วเตีย-
บูนก็เชิญเลาเซ่งให้ไปในบ้านให้หนึ่งที่สมควรแล้ว ก็ให้คน
ใช้ยกโต๊ะและสุรามาทอง เลาเซ่งกับเตียบูนก็นั่งกินโต๊ะ
เสพสุราอยู่ด้วยกันเลาเซ่งนั้น กำลังหิวมาเสพสุราเมาจนไม่
รู้สึกตัว เตียบูนเห็นได้ก็ให้คนใช้มัดเลาเซ่งไว้มั่นคง
ครั้นเวลารุ่งเช้าเลาเซ่งสร้างเมารู้สึกตัวมีความแค้นนักจึง
ว่ากับเตียบูนว่า เต็มท่านกับเราคิดกันไว้ว่าจะจับเต็กเซง

นี้เหตุใดท่านจึงมามัดเราไว้ตั้งนี้เล่า เตียบุ่นจึงตอบว่าเต็ก-
 เซงหนั้นเป็นน้องนางเต็กกิมหลวนผู้ภรรยาเรา แล้วก็เป็น
 หลานนางเต็กไทเฮาราชมารดาพระเจ้าซ่งยินจงฮ่องเต้
 เจ้าแผ่นดินกั้นบ่เนื่องว่าเป็นพระญาติพระวงศ์ แล้วก็ได้
 ถูกรับสั่งมายังห้ามมีความผิดในราชการไม่ เบื้องหลังนาย
 ท่านปราศจากบัญญัติหาความรู้ความผิดและชอบไม่หมายจะเอา
 แต่ความชอบในพั่งห้องอย่างเดียว ตัวท่านก็ไม่ตรึกตรอง
 ให้รอบคอบถึงมาตราว่าท่านกำจัดเต็กเซงไต้ มีความชอบ
 ในพั่งห้องและเบื้องหลังสักเท่าใด ถ้าความทราบไปถึง
 พระเจ้าแผ่นดินและนางเต็กไทเฮา ความผิดก็จะมาถึงตัว
 ท่านตลอดไปจนพั่งห้องและเบื้องหลังด้วย ท่านกับเรา
 ก็ชอบอชฌาสัยกันมาช้านานเปรียบเหมือนญาติ จึงได้
 เตือนสติท่าน ท่านจงตรึกตรองดูเถิด เล่าเซงไต้พั่งเห็น
 ชอบด้วย แล้วตอบว่าซึ่งท่านวานนเรากเห็นด้วย แต่
 เรามีความน้อยใจอยู่ด้วยท่านกับเรากชอบพอรักใคร่กันมา
 ช้านาน เห็นการสิ่งไรไม่ควรก็ชอบแต่ตักเตือนกันโดยดี
 นี้เหตุใดจึงได้มามัดเราไว้ให้ไต่ความอภัยตงันหาควรไม่
 เตียบุ่นจึงว่าขอซึ่งเรามัดท่านไว้หนั้น ด้วยเราเห็นว่าท่าน
 เป็นคนใจเหี้ยมหาญดูร้ายนัก ครนจะตักเตือนท่านเมื่อ

เวลาเสพสุรา ถ้าท่านไม่เชื่อฟังข้าพเจ้า ข้าพเจ้ากลัวจะ
 วิวาทกันชน เต็กเซงเล่ากมผมอเขมเขงนั๊ก ท่านกยอม
 ร้อยู เป็รียบเหมือนเสื่อสองตัวสู้กัน เต็กเซงก็เป็รญาติ
 ท่านก็เป็รสหาย จะให้เราช่วยผู้ใด ขอซึ่งเรามาดีท่านไว้ให้
 ได้ความอายนั้น เราขออภัยเสียเถิด

เตียบุนเห็นกรยาเลาเซงเซอถอแล้ว ก็เข้าแกมคเลา
 เซงออกให้หงทสมควรแล้วจึงว่า ท่านจงไปราชการทัพ
 กับเต็กเซงเสียในครงนเถิด จะได้มชอเสียงกับเขาบ้าง
 ซึ่งท่านจะอยู่ทำราชการด้วยเบเองเหลงอันเป็รพวกพังหอง
 ซึ่งเป็รขุนนางกิงฉินนห ความผิดก็จะมาเยี่ยมเยอนท่าน
 อยู่เนอง ๆ เลาเซงจึงตอบว่าซึ่งท่านชแจงให้ข้าพเจ้าเห็น
 ความดงนคุณของท่านหาที่สุดมิได้ แต่ซึ่งท่านจะให้ข้าพ-
 เจ้าไปกับเต็กเซงในครงนนยังไม่ได้ก่อน ด้วยมารดา
 และบุตร ภรรยาข้าพเจ้านนยังอยู่ ในอำนาจเบเองเหลง
 ถ้าเบเองเหลงรู้ว่าข้าพเจ้าไปกับเต็กเซงก็คงทำอันตราย
 มารดาบุตรภรรยาข้าพเจ้าเป็รมั่นคง อนึ่งเต็กเซงก็จะรีบ
 รอนไป ขอให้เต็กเซงไปก่อนเถิด ข้าพเจ้าจะกลับไป
 เมืองทองกวน จัดแจงยกย้ายครอบครัวไปไว้เสียให้

พ้นเมืองทองก้วนแล้วข้าพเจ้าจึงจะตามเต็กเซงไปภายหลัง
 เตียบุ่นก็เห็นชอบด้วยแล้วแข่งก็ค้ำบัลกลับไปเมืองทอง-
 ก้วน

ฝ่ายเต็กเซงเห็นเล่าแข่งกลับไปแล้ว จึงพูดกับเตีย-
 บุ่นว่าเมื่อข้าพเจ้าจะมานั้น ได้ส่งเตียตง หลีหิง ว่าจะไป
 เทียวเล่นสักครู่จะกลับมา บัดนี้ข้าพเจ้าได้มาพบมารดา
 กับญาติจึงได้ช้ำอยู่จนสว่าง นายทหารทั้งสองไม่เห็นข้าพ-
 เจ้ากลับไปก็จะวิตกเป็นอันมาก ขอท่านได้ไปบอกเตียตง
 หลีหิง ให้ทราบ ความเสียสั๊กน้อย และนายทหารของ
 ข้าพเจ้าที่ขอเตียตงนนหน้าแดง ชื่อหลีหิงนนหน้าดำ เตีย
 บุ่นก็ออกจากบ้านหมายจะไปบอกเตียตง หลีหิงให้รู้ความ

ฝ่ายเตียตง หลีหิง เห็นเต็กเซงหายไปแต่เวลาพลบ
 ค่ำจันรุ่งสว่างก็ยังหากลับมาไม่ วิตกหนัก ด้วยไม่รู้เหตุผล
 ประการใด เตียตง หลีหิง ก็ออกจากกองทัพแยกกันคน
 ละทางเทียวตามเต็กเซง

ฝ่ายเตียบุ่นเดินมาตามทางเห็นทหารเดิน สนวนมาผิว
 หน้าแดงรูปร่างคมสัน ครั้นเข้ามาใกล้จึงถามว่าท่านชื่อ
 เตียตงหรือ เตียตงจึงถามว่าเหตุใดท่านจึงรู้จักชื่อเรา เตีย
 บุ่นจึงตอบว่าเต็กเซงบอกสำคัญเรามาเราจึงได้รู้จักท่าน

บัดนี้เต็กเซ่งไปพบกับมารดาจึงอยู่ชานอ้ายวิตกเลย เตีย-
 ตงก็มีความยินดีจึงตอบว่า ข้าพเจ้าเห็นเต็กเซ่งหายไปจึง
 ได้เที่ยวตามหา บัดนี้ข้าพเจ้าได้ข่าวที่ท่านแล้ว เชิญท่าน
 กลับไปบ้านเถิด ข้าพเจ้าจะรีบไปตามหลังก่อน เตียบุ่น
 ก็กลับมาบ้านจึงแจ้งความให้เต็กเซ่งฟังตาม ซึ่งได้พบกับ
 เตียตงทุกประการ เต็กเซ่งก็มีความยินดี ฝ่ายเตียตงเห็น
 เตียบุ่นกลับไปแล้วก็เดินตัดทางตรงไปตามหลัง พบชาย
 พวกหนึ่งประมาณ ๒๐ คนเข้ากลุ่มรวมดหึงคนหนึ่งชน
 หลังมาพาไป ฝ่ายหึงซึ่งต้องมดนนเห็นเตียตงเดินมาก
 ร้องให้ช่วย เตียตงจึงเดินเข้าไปใกล้แล้ววากับชายพวก
 นนั้นว่า เจ้าเหลานออย่าเพิ่งไปก่อน นี่เหตุผลประการใดจึง
 ได้มดหึงนมา ชายพวกนั้นก็หาฟังไม่ เตียตงก็เขายอ
 แยงเอาหึงไว้จึงได้สูรบกับชน ชายพวกนั้นทานกำลัง
 เตียตงไม่ได้ก็หนีไปสิ้น เตียตงจับไว้ได้คนหนึ่งชอชิงหุน
 เตียตงจึงแกมดหึงออกแล้วจึงถามว่า เหตุใดเจ้าจึงมด
 เจามาตงน หึงนนั้นจึงเล่าความเดิมให้เตียตงฟังว่าข้าพ-
 เจามาแล้ว ชิงหุนคนนั้นไปพูดจาแทะโลมเกี้ยวพาข้าพเจ้า
 จะเอาเป็นภรรยา ข้าพเจ้าหายอมไม่ ชิงหุนโกรธข้าพเจ้า
 คุมพรรคพวกมาจับข้าพเจ้าไปจำไว้ แล้วจึงได้จับข้าพ-

เจ้ามัทมา เตี้ยตงแจ้งความแล้วจึงว่ากับซิงหน่วนว่า เจ้าเป็น
คนพาลหาความละอายมิได้จึงให้พรรคพวก ไปเอาผ้าหุ้ม
มาบคน แม้ซัดขึ้นอยู่เราก็กหาไว้ชีวิตเจ้าไม่ ซิงหน่วนกลัว
อำนาจเตี้ยตงก็ให้บ่าวไปถอดผ้าหุ้มนั้นมามอบให้เตี้ยตง

ขณะเมื่อพวกซิงหน่วนหนีไปนั้น เห็นเขาจับซิงหน่วนได้
ก็รีบไปบอกกับกัวปา กัวปาแจ้งความแล้วก็คุมพรรคพวก
รีบมาเห็นเตี้ยตงจับมือซิงหน่วนไว้ ก็วิ่งตรงเข้าไปจะทำ
อันตรายเตี้ยตง เตี้ยตงก็วางมือซิงหน่วนเสียเข้าสู่รบกับกัวปา
เตี้ยตงเห็นฝีมือกัวปาเข้มแข็งแล้วก็ถอยอาวุธยาว กลัวว่า
จะเสียที่สูญพลางหนีพลาง กัวปาก็รุกไล่กระชั้นเข้าไป ฝ่าย
เตี้ยตงซึ่งเป็นผ้าหุ้มนั้นเห็นกัวปาไล่เตี้ยตงไป จึงให้ภรรยา
นั่งอยู่ไต่ร่มไม้แล้วก็วิ่งตามไปคิดว่าเตี้ยตงจะเสียที่ประการใด
ฝ่ายพวกบ่าวซิงหน่วนเห็นหุ้มนั้นนั่งอยู่ผู้เดียว ต่างคนก็เข้า
ผูกมัดหุ้มนั้นพาไปอีกทางประมาณสองลี้ หุ้มนั้นแลไป
ดูข้างหน้าเห็นชายผู้หนึ่งหน้าดำเตนมากกรองให้ช่วย

ฝ่ายหลิงโถยหนีเสียงหุ้มร้องให้ช่วย จึงถามชาย
พวกนั้นว่าเหตุผลประการใดจึงได้พาหุ้มนั้นมา ชายพวก
นั้นหาตอบประการใดไม่ ก็รีบพาหุ้มนั้นไป หลิงโถยก็เข้า
แย่งเอาหุ้มนั้นไว้แล้ว ถามหุ้มว่าเหตุประการใดเขาจึง

บ้วนช่วยเหลา เล่ม ๑

๑๔๓

ไต่จับมัตมา หนีงหนักเล้าความแต่หลังให้หลังฟังทุก
ประการ หลีหงแจ่งความแล้วกพาหนีงนรีบไปตามเคีย-
ตง แลไปข้างหน้าเห็นเขาไล่เคียตงมา หลีหงเข้าสกัด
หน้าไว้

ฝ่ายเคียตงเห็นหลีหงมาช่วยกมณาใจ หนีงหน้าเข้าสู้
กับกัวป้ออีก กัวป้อเสียทีหลีหงกฆ่าตายในทันที หลีหงจึง
พูดกับเคียตงว่าตัวท่านก็เป็นทหารมีฝีมือเข้มแข็ง เหตุใด
จึงได้ถอยหนีศัตรูตงนเลา เคียตงจึงตอบว่าเรามีไต่ตงหน้า
มาสู้รบกับข้าศึก หาได้เอาอาวุธสำหรับมือมาไม่ มีแต่
อาวุธสนัดคมมาเล็กน้อย กัวป้อมีอาวุธยาวเรากลัวจะเสียที
จึงได้ถอยหนี หลีหงก็เห็นชอบด้วย

ฝ่ายเคียตงก็บกรรยา ก็คุกเข่าลง คำนับ เคียตง
หลีหงแล้วบอกว่า กัวป้อซึ่งท่านฆ่าเสียนั้นเป็นน้องชิงหุน
ชิงหุน กัวป้อเป็นพรรคพวกชิงชิว เคียตง หลีหงจึง
ตอบว่าชิงหุน กัวป้อเป็นพรรคพวกชิงชิวก็คิดแล้ว ถ้า
กระนั้นเราจะตามไปฆ่าเสียให้สิ้น ด้วยชิงชิวเป็นศัตรู
ของนายเรา เคียตงกมความยินดีจึงนำเคียตง หลีหงไป
ถึงบ้านชิงหุนแล้ว กชบอกเรือนให้เคียตง หลีหงก็เดิน

ตรงเข้าไปในบ้าน เห็นชิงหุนยืนอยู่ที่ประตูเรือน เตี้ยตง
 หลี่หงักรองทำทายเป็นข้อหยาบซ่าต่าง ๆ แล้วให้ชิงหุน
 ออกมาสู้รบกัน แม้มือออกมาเราจะพังประตูเข้าไปฆ่าเสีย
 ชิงหุนก็ตกใจมิอาจโต้ตอบประการใดจึงคิดว่า แต่กว่าปา
 น้องเรามีฝีมือเข้มแข็งเขายังฆ่าเสียได้ จึงสั่งบ่าวให้ปิด
 ประตูมั้นไว้แล้วก็ซ่อนตัวอยู่ในเรือน

ยังมีชนแสบคนหนึ่งชื่อทงซัน เป็นคนรับจ้างสอน

หนังสืออยู่ที่เรือนชิงหุน เห็นชิงหุนมีความกลัวเตี้ยตง
 หลี่หงัเป็นกำลัง จึงว่าท่านอย่าวิตกเลย ข้าพเจ้าจะออก
 ไปพูดจาไกลเกลี้ยมิให้ทำอันตรายแก่ท่านได้ ชิงหุนก็มี
 ความยินดีจึงให้ทงซันออกไป ชนแสบทั้งซันออกจากบ้าน
 เห็นเตี้ยตง หลี่หงัรองดาทำทายเป็นข้อ จึงถามว่าท่านทั้งสอง
 จะมาด้วยกิจธุระอันใด เตี้ยตง หลี่หงัจึงว่า เรามานจะ
 ก้าจัดชิงหุนกับบุตรภรรยาเสียให้สนทงบ้าน ทงซันจึงว่า
 ข้าพเจ้าจะพูดความให้ท่านฟังสักข้อหนึ่ง ด้วยข้าพเจ้า
 ทราบว่า เต็กเซงเป็นชาหลวงถูกรบส่งคุมเสือกเระไป
 สงกกองทัพเอี้ยจงเปา แต่เต็กเซงนั้นเป็นคนใจโอบอ้อม
 อารมความเมตตาแก่ราษฎรเป็นอันมาก สมกับที่เป็น
 เชื้อพระญาติวงศ์ อนึ่งท่านทั้งสองก็เป็นนายทหารของ

เต็กเซง มีความสตัยกตัญญูรู้ความผิดและชอบมีความ
 เมตตาแก่ราษฎร ท่านมาราชการ ครอง น กตต ศพทก
 เลื่องลือว่าเป็นคนมีเมตตาแก่ราษฎร ซึ่งท่านจะมาฆ่า
 ชิงหนุซึ่งเป็นคนต่ำชาเสียนน เสียคมอาวุธเปล่า ไม่มี
 เกียรติยศสิ่งใด เตียตง หลีหงจึงตอบว่าซึ่งท่านว่านหา
 ควรไม่ด้วยชิงหนุเป็นพรรคพวกกับพังหอง ชิงชีว ซึ่ง
 เป็นศัตรูกับเต็กเซงนายเรา แล้วเป็นคนหยาบซ่าหาตั้งอยู่
 ในยุติธรรมไม่ ชิงหนุเล่า แต่หญิงทมิฬแล้วยังจุดคร่า
 มัดผูกมาหมายจะทำอนาจาร คนเช่นนี้หากควรเอาไว้ใน
 แผ่นดินไม่ ชอบแต่ฆ่ามันเสียจึงจะควร ทั้งชินจึงตอบว่า
 ซึ่งท่านว่านนักถูกต้องตามขนบธรรมเนียมแล้ว และขอ
 ชิงชิงหนุเป็นพรรคพวกของชิงชีวหนักจริง แต่หาชอบ
 อชฌาสัยกันไม่ ชิงชีวก็ไม่นับถือว่าเป็นญาติ ชิงหนุจึง
 มีได้เข้าไปทำราชการ จึงต้องมาตงบ้านเรือนอยู่ที่นี่ แต่
 ขอชิงชิงหนุทำการ หยาบซ่าชมเหงราษฎร ให้ได้ความ
 เดือดร้อนนั้น ก็เพราะกลัวปาซกหน้า ชิงหนุจึงได้เป็นไป
 ตามกลัวปา กัวปานท่านฆ่าเสียแล้ว สิบไปเมื่อน้ำก็
 ไม่มีผู้ใดทำการเช่นนี้ต่อไปแล้ว ขอท่านได้ยกโทษ
 ชิงหนุเสียสักครั้งหนึ่งเถิด เตียตง หลีหงก็ค่อยคลาย

ใจอ่อนลงแล้วจึงคิดว่า ถ้าเราจะฆ่าชิงหุ่นเสียบคนก็
 เสียตายคมกระบี่เบือนโลหิตเสียเปล่าหาประโยชน์ไม่ ว่า
 แล้วสองนายก็กลับไป ทั้งชินชินแสดเห็นเตี้ยตง หลี่หง
 ไปแล้วก็กลับเข้าบ้าน เอาความที่ได้พูดกับเตี้ยตง หลี่หง
 เล่าให้ชิงหุ่นฟังทุกประการ ชิงหุ่นก็มีความยินดีแต่ให้คิด
 แก่นเตี้ยตง หลี่หง ทว่ากล่าวหยาบชานยงนัก ด้วย
 เตี้ยตง หลี่หง หยาบเข้าถึงชิงชีวผู้เป็น นาย ของเรา ด้วย
 หนึ่งเต็กเซง เตี้ยตง หลี่หง เป็นศัตรูชิงชีวจำเราจะคิด
 แก่นแทนชิงชีวให้จงได้ คิดแล้วเขียนหนังสือฉบับ-
 หนึ่งไปถึงงูเกียน งูกั้งซึ่งเป็นนายโจรอยู่ ณ เขาบัวพวน-
 ชิว ในหนังสือนั้นหมายความว่า ข้าพเจ้าชิงหุ่นขอคำนับมา
 ยิงงูเกียน งูกั้ง ไต่ทราบ ด้วยพระเจ้าซ่งยินจงฮ้องเต็ม
 รับผิดชอบให้เต็กเซงคุมเสื่อเกราะไปส่งกองทัพเอี้ยจงเปา แต่
 เต็กเซงนั้นเป็นศัตรูของชิงชีวผู้ นายข้าพเจ้า แล้วเตี้ยตง
 หลี่หง นายทหารของเต็กเซงก็มากว่าผู้น้องข้าพเจ้าเสีย
 แล้วจึงจะทำอันตรายข้าพเจ้าด้วย ข้าพเจ้ามีความแก่น
 ยงนัก ท่านทั้งสองจงเห็นแก่ข้าพเจ้าด้วย ถ้าเต็กเซง
 คุมเสื่อเกราะมาถึงเขตแดนของท่านแล้ว ท่านจงให้
 บรรวาร์แย่งชิงเอาเสื่อเกราะเสียให้จงได้ ถ้าท่านทำได้ถึง
 ข้าพเจ้าว่าแล้ว ข้าพเจ้าจะบอกเสนอความชอบของท่าน

ไปถึงชิงชิว ครนทำหนังสือแล้วก็เข้าผนึกส่งให้ชิงตอง
กับสิ่งของและเงินห้าร้อยตำลึงไปเป็นกำนัลงูเกียนงูกังด้วย
ชิงตองรับหนังสือกับสิ่งของแล้วก็นำรับไป

ฝ่ายเตี้ยตง หลี่หงี่เมื่อออกจากบ้านชิงหุนแล้ว ก็
ไปบอกข่าวที่กองทัพให้รู้ แล้วก็นำกันไปตามเต็กเซง
ที่บ้านเตี้ยบุนพบเต็กเซงแล้วก็เล่าความให้เต็กเซงฟังว่า
เมื่อข้าพเจ้าตามหาท่านนั้นข้าพเจ้าพบชิงหุนซึ่งเป็นพรรค
พวกของชิงชิว ข้าพเจ้าได้ฆ่ากว่าปาซังเป็นน้องชิงหุน
ตายเสียคนหนึ่งแล้ว เต็กเซงก็มีความยินดีจึงพาเตี้ยตง
หลี่หงี่เข้าไปกำนัลลามารดาและนางเต็กกิมหลวนผู้พี่ และ
เตี้ยบุนแล้วก็ออกจากบ้านมาจนถึงทัพกองทัพ ก็เร่งให้
ทหารขับเกวียนรับไปไว้ วันหนึ่งจะหาที่พักก็ยังไม่ได้
พอเกิดลมพายุพัดใหญ่ฝนตกหนัก ทหารซึ่งขับเกวียนนั้น
หนาวเหลือกำลัง เต็กเซงก็ให้หยุดเกวียนไว้กลางทาง
แล้วจึงพุกกับเตี้ยตง หลี่หงี่ว่าซึ่งจะเดินกองทัพต่อไปนั้น
ทหารจะไ้ความลำบากนัก ท่านทั้งสองจงอยู่ระวังรักษา
กองทัพอย่าให้เป็นอันตรายไว้ เราจะไปเที่ยวหาที่ใด
ชอบกลก็จึงจะกลับมาบอก จะไ้พักกองทัพให้ทหารไ้
ความสบาย เต็กเซงส่งทหารทั้งสองแล้วก็รับไปหา

ทับถม พอได้ยินเสียงกลองและระฆังอยู่กลางป่า จึง
 คิดว่าที่ตรงนั้นชะรอยจะมีวัดหรือ ศาลเจ้าเป็นมั่นคง จึง
 ขับม้าตรงไปตามเสียงระฆัง พบวัดแห่งหนึ่งกึ่งกลางจากม้า
 เข้าไปในวัด เห็นหลวงจีนองค์หนึ่งเดินออกมาถามว่า
 ท่านชื่อเต็กเซ่งหรือ เต็กเซ่งได้ฟังดังนั้นก็นึกประหลาด
 ใจจึงคิดว่า นี่เหตุใดหลวงจีนจึงได้ล่วงรู้จักชื่อเรา จำ
 จะต้องถามดูให้รู้ความ คิดแล้วจึงถามหลวงจีนว่าเหตุใด
 ท่านจึงรู้จักชื่อข้าพเจ้า หลวงจีนจึงบอกว่าอาจารย์ของ
 เราบอกเราว่าเวลานี้จะมี ชุน นาง นาย ทหาร ผู้หนึ่งชื่อ
 เต็กเซ่งเข้ามาในวัดนี้ เราจึงจะคอยคอยอยู่ เต็กเซ่งจึงถาม
 ว่าวदनชื่อใดผู้ใดสร้างท่านบวชได้สักเท่าใด หลวงจีน
 บอกว่าวदनชื่อป้ออินย แต่ครั้งแผ่นดินพระเจ้าหลี่ฮั้ว
 พระเจ้าหลี่ฮั้วยกทัพไปตีเมืองเกาหลี่ มาถึงตำบลนมทะเล
 คนอยู่ตองลงเรือข้ามกองทัพไป ครั้นถึงกลางน้ำเกิดลมพาย
 พัดกล้าคลื่นใหญ่พระเจ้าหลี่ฮั้ว นตก พระทัยกลัว จะเป็น
 อันตราย จึงตรัสประกาศบวงสรวงเทพารักษ์ขอให้คลื่น
 ลมสงบให้ข้ามกองทัพไปโดยสะดวก แม่เมษยชนะข้าศึก
 สมคิดแล้วจะสร้างวัดไว้ที่ตำบลนี้ แล้วจะละสมบัติออก
 บวชแก่กุศลไปให้ท่านผู้ครองฟ้าและดิน ครั้นพระเจ้า
 หลี่ฮั้วบนเทพารักษ์แล้วคลื่นลมก็สงบเงียบ ก็เสด็จ

ข้ามกองทัพไปถึงฝั่งโดย สะควกตี เมือง เกาหลี ได้ สมดัง
 พระทัย จึงรับสั่งให้เจ้าพนักงานสร้างวัดไว้ที่ตำบลนั้น
 เสร็จแล้วพระเจ้าหลุยส์บิ๊งก็จะออกทรงผนวช ขุนนางทั้ง
 ปวงหายอมให้บวชไม่จึงรับสั่งให้นายทหารเอกผู้หนึ่งออก
 บวชแทนพระองค์ทวดน ^{๔๗๖} เต็กเซงฟังหลวงจีนเล่าแจ้ง
 ความแล้วจึงว่า บัดนี้ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งให้คุมเสื่อเกวาระ
 ไปส่งกองทัพเอียงเจงเปา พอมาถึงตำบลเกิดลมพายุกัด
 กล้านกฝนตกหาใหญ่ ข้าพเจ้าจะขออาศัยพักกองทัพ
 อยู่ในวัดนี้สัก ๓ วันจะได้หรือไม่ หลวงจีนจึงตอบว่าซึ่ง
 ท่านจะพักกองทัพอยู่ในวัดนี้ไม่ได้ ถ้าท่านกลับไปคงจะ
 ไม่เห็นเสื่อเกวาระ เต็กเซงก็ตกใจแล้วถามว่า เหตุใด
 ท่านจึงพูดดังนี้ แม้เสื่อเกวาระหายไปเหมือนคำท่านว่าแล้ว
 ข้าพเจ้าก็จะมีโทษถึงตาย ขอท่านได้เมตตาแก่ข้าพเจ้า
 ด้วย หลวงจีนจึงบอกว่าท่านอย่าวิตกกังเสื่อเกวาระเลย
 หายไปแล้วก็คงได้คืน ท่านจงอยู่สำนักรับเราสักคืนเถิด
 จะได้สนทนากันเล่น เราจะบอกเหตุดีและร้ายในเบื้องหน้า
 ให้แจ้ง เต็กเซงจึงคิดว่าเรามาครั้งนี้ ^{๕๗๘} ก็เป็นการ ร้อน
 เตี้ยตง หลุยส์เห็นเราหายไปก็จะคอยท่า ครั้นจะกลับไป
 ก็ให้คิดเสียดายด้วยมาพบผู้วิเศษเข้าแล้วจำจะต้อง ค้าง อยู่

สักคืนหนึ่งแล้วจะได้รู้เหตุคดีและร้ายด้วย เต็กเซ่งสำนัก
อยู่กับหลวงจีนท้วนหน

ฝ่ายเคียดง หลี่หงี้ คอยทำเต็กเซ่งอยู่จนเวลา
พลบค่ำก็ไม่เห็นกลับมา ครั้นจะออกตามก็เป็นเพลลา
กลางคืนหารู้แห่งทางไม่ อนึ่งก็เป็นห่วงอยู่ด้วยกองทัพ
จะทงหรือกักลวจะเป็นอันตรายต้องจนใจหนึ่งอยู่

ฝ่ายเอียงเปาแม่ทัพ ตั้งแต่ทำศึกสงคราม
เคียวชบกันกับจนเทียนอองกยงหาแพ้ชนะกันไม่ ต่างก็
ตั้งมั่นรอคอยทวงทีกันอยู่ เอียงเปาจึงคิดว่าแต่เรามี
หนังสือบอกขอราชการเข้าไปเมืองหลวงกับขอเสอเกราะ
สามสิบหมื่น เราได้ยื่นข่าวว่ามารับสั่งให้เต็กเซ่งผู้หลาน
นางเต็กไทเฮาพระราชมารดา กับเจียงเง็กให้คุมเสอเกราะ
มาส่งให้ทันกำหนดในเดือนหนึ่ง บัดนี้ก็ไต่ ๒๘ วันแล้ว
ยังหาเห็นมาไม่จะขัดขวางประการใด หรือเต็กเซ่งจะทำ
แซ่เขื่อนเสียไม่รบร้อนด้วยถือตัวว่าเป็นพระญาติวงศ์
ดอกกระมัง จะต้องแต่งคนไปสืบดูให้รู้ความคิดแล้วจึง
ส่งเจียวเทงกู่ว่า ท่านจงเอาหม่าทัพมาเร็วรีบไปสืบดูให้
รู้ในพรุ่งนี้ว่าเต็กเซ่งมาถึงไหน จะขัดขวางด้วยเหตุใด
หรือแกล้งแซ่เขื่อนเสีย เจียวเทงกู่ก็คำนับลาชนมมารับไป

ฝ่ายงูเกียน งูกตงแต่ช่องสมผู้คนเป็นนายโจรอยู่ที่เขาบัวพวนชั่วได้ประมาณ ๑๒ ปี มีทหารได้ประมาณหมื่นเศษ กิตติศัพทกรูไปถึงเอียงเปา เอียงเปาก็คิดจะปราบปราม อยู่แต่ยังไม่ว่าง การศึกสงคราม จึงได้ละเลยไว้ จนงูเกียนงูกตงมีทหารชนเป็นอันมากก็ทำการกำเริบชนทุกที ฝ่ายชิงถองซึ่งถอหนังสือชิงหนนั้น ครั้นไปถึงเขาบัวพวนชั่ว ก็เอาหนังสือและเงินกับสิ่งของสิ่งใหญ่เกียนงูกตง งูเกียนงูกตงรับหนังสือกับสิ่งของ แล้วก็นึกผนออกอ่าน แจงความแล้วกยหนด จึงปรึกษากันว่าชิงชิงหนมีหนังสือมาให้เราแยงชิงเอาเสอเกราะที่แตกเซงคุมมานั้น ก็ปรารธนาจะให้แตกเซงมีความผิดเท่านั้น ท่านจะเห็นเป็นประการใด งูเกียนจึงว่าแตกเซงซึ่งเป็นคนคุมเสอเกราะมานั้นกยงห้ามขอชดเคองกับเราสิ่งใดไม่ ซึ่งจะไปทำร้ายเขาก่อนไม่ชอบ งูกตงจึงว่าท่านพูดตงนงกตงแล้ว แต่ชิงหนคนนี้เป็นน้องของชิงชิว ชิงชิวก็เป็นบุตรเขยพงหอง ซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่อยู่ในเมืองเบียนเหลียง เราจะต้องทำตามหนังสือชิงหนจึงจะไม่เสียไมตรี งูเกียนจึงว่าถ้ากระนั้นเราจะต้องปรึกษาลกเองดูก่อน แล้วก็ส่งคนใช้ให้เชิญลิกเองมา คนใช้ก็ค้ำบลาไปหาลิกเอง

ฝ่ายลิกเองตั้งแต่บริวาร โจรที่เขาเทียนโกช่วยกให้
 เป็นนายกับพงฮี พงเฮง ๓ นายด้วยกันก็อยู่เป็นสุขมานาน
 ครนอยู่ด้วยกันนานมาความขัดเคืองกันชนกับพงฮี พงเฮง
 ลิกเองก็ออกจากพงฮี พงเฮงมาอยู่กับงูเกียน งูกั้ง ครน
 งูเกียนให้คนใช้มาเชิญก็ไปหา งูเกียน งูกั้ง คำนับกันตาม
 ธรรมเนียมแล้ว งูเกียน งูกั้งก็เอาหนังสือซึ่งหุนทมมานน
 ให้ลิกเองดู ลิกเองดูหนังสือแจ้งความแล้วจึงว่า ท่านจะ
 ทำตามหนังสือซึ่งหุนทมไม่ชอบ ด้วยเต็กเซงมิได้ทำให้
 ท่านทั้งสองมีความเจ็บแค้น อนึ่งเต็กเซงก็เป็นหลานนาง
 เต็กไทเฮาพระราชมารดา อนึ่งเสอเกราะหนักเป็นของ
 หลวงซึ่งจะไปแย่งชิงเอามานั้นหาควรไม่ ถ้าท่านชนทำตาม
 หนังสือของซึ่งหุนทมแล้ว นานไปคงไม่พ้นความผิดขอท่าน
 จงงดไว้ก่อน งูเกียน งูกั้ง ก็หาเชื่อไม่ แล้วจึงว่ากับลิกเอง
 ว่า ตัวท่านมาอยู่กับเรากี่ช้านานแล้ว เหตุใดตัวจึงไม่ทำตาม
 เรา แล้วมาขัดขวางเราไว้ดังนี้ เราเห็นว่าตัวจะเป็นพวก
 เต็กเซงคอกกระมังซึ่งตัวจะอยู่ไปกับเราเห็น จะไม่ได้แล้ว
 ลิกเองจึงว่าคนเช่นท่านทั้งสองนี้เรากี่ไม่ควร จะสมาคม
 ด้วย ว่าแล้วลิกเองก็ลุกขึ้นออกจากเขาบัวพวนชัวไป

ฝ่ายงูเกียน งูกั้งครนลิกเองไปแล้วจึงว่า คนเช่น
 ลิกเองนี้หารู้จักการตนลิกหนักเบาไม่ พุคเอาตามชอบใจ

เพราะเป็นเช่นนี้จึงอยู่กับพี่ พี่เองไม่ได้ ซึ่งกูเกียน
กูก็พูดตงนด้วยเข้าใจว่าลิกเองเป็นแค่คนบ้านนอก ไม่รู้
ว่าลิกเองมาแต่เมืองเบียนเหลียง

ฝ่ายลิกเองเมื่อออกจากเขาบัวพวนแล้ว ก็ขึ้นมา
ขับไปหมายจะไปบอกให้เต็กเซงรู้ความว่างเกียน กูก็จะ
ทำอันตราย ขณะนั้นเป็นฤดูหนาวลมว่าวพัดกล้านัก
ลิกเองเที่ยวหากองทัพเต็กเซงก็ไม่พบหลงทางไป ฝ่าย
กูเกียน กูก็จัดแจงตรวจเตรียมทหารพร้อมแล้ว ก็ยกไป
ใกล้จะถึงกองทัพเต็กเซง จึงให้ทหารไปสืบดู ทหารกลับ
มาแจ้งความว่า กองทัพเต็กเซงนั้นยังตั้งอยู่กลางทาง
หลวง แต่เต็กเซงนั้นหาอยู่ไม่ อยู่แต่ นายทหารสองคน
ชอเตยตง หลี่หง กับไพร่เผารักษาเกวียน ซึ่งบรรทุกเสือ
เกราะอยู่ กูเกียน กูก็แจ้งความแล้วก็คิดใจ คุ่มทหารรีบ
ยกไป

ฝ่ายเตยตง หลี่หง ทหารสองนายซึ่งเต็กเซงให้เฝ้า
เกวียนอยู่นั้น จึงปรึกษากันว่า มรบนส่งพระเจ้าแผ่นดินให้
พวกเราคุมเสือเกราะไปส่งกองทัพเอียงเปา กำหนดให้
ถึงเมืองซำกวนในกลางเดือนแปดนี้ วันนักษัตรสิบสองคำ
แล้ว ลมก็พัดอ่อนลงพochtทหารจะเดินไปได้แล้ว เหตุใด

เด็กเซ่งจึงยังไม่กลับมา เมื่อขณะพูดกันอยู่นั้นทหารมา
แจ้งความกับเตี้ยตง หลี่หวังว่า เห็นมีกองทัพยกตรงมาที่
ค่ายเราสองกองไม่แจ้งว่าจะไปแห่งใด เตี้ยตง หลี่หวังก็
ตกใจจึงพากันไปยืนดูที่หน้าค่าย เห็นกองทัพยกมาก็ดูว่า
เป็นศัตรู จึงกลับเข้าไปในค่ายแต่งตัวใส่เสื้อเกราะถือ
อาวุธออกมายังหาทันถึงหน้าค่ายไม่ ข้าศึกก็ตหกเข้ามา
ในค่ายได้ เตี้ยตง หลี่หวังสู้รบกับพวกโจรเป็นสามาร
แต่หลี่หวัง นนฉวยได้แต่อาวุธสน ด้วยเป็นการ จวนตัวเห็น
จะสู้ข้าศึกมิได้ก็ทั้งค่ายเสียหนีไป

ฝ่ายเตี้ยตง เล่าก็ไม่แจ้งว่าข้าศึกมามากน้อยเท่าใด
ใหม่ใจครันครามนักก็สูญพลางหนีพลาง งูเกียนก็ขับมาได้
ติดตามไป งูก่งหนคุมทหารเข้าแย่งเอาเสื้อเกราะได้สน
พอลกเองมาถึงก็ขับมาเข้าช่วยเตี้ยตง ฝ่ายงูเกียนเห็นว่ามี
ผู้มาช่วยเป็นสองกำลังชน จึงคิดว่าเสื้อเกราะสามสิบหมื่น
นั้น งูก่งผู้น้องเราก็กองไปได้แล้ว ถ้าเราจะขึ้นอยู่กับ
ให้ถึงชนะและแพ้กหาประโยชน์ไม่ คิดแล้วก็ขับมาตาม
งูก่งไป ฝ่ายเตี้ยตงเห็นมีผู้มาช่วย พอนายโจรไปแล้วจึง
ถามว่า ท่านแซ่ใดชื่อไร ขอบใจนักหนาที่มาช่วยข้าพ
เจ้า ข้าพเจ้าเกือบจะเสียทีกับนายโจรอยู่แล้ว ลี้กเองจึง

บอกว่าเราแซ่ลืซอกก็เองเราเป็นคนชอบอ้อชฌาสัยกับเด็ก
เซง ครนเราแจ้งว่าพวกโจรจะมาแย่งเสอเกราะข้าพเจ้า
กรับมา ปรรณนาจะบอกให้รู้ก็เผอญให้หลงทางจึงเข้าไป
พอเห็นท่านสู้รบกับพวกโจรข้าพเจ้าจึงได้เข้าช่วย เตยตง
มีความยินดีจึงพาลก็เองกลับมาค้าย

ฝ่ายหลังนั้น เห็นนายโจรกลับไปแล้วก็รวบรวม
ทหารของตัวได้พร้อมแล้ว ก็กลับมาถึงค้ายก่อนเตยตง
ทหารซึ่งรักษาค้ายจึงบอกว่า เสอเกราะนั้นพวกโจรแย่ง
เอาไปได้สิ้นแล้ว แต่เตยตงนั้นสู้รบกับนายโจร หนีนาย
โจรไปยังหากกลับมาไม่ ไม่ทราบว่าจะเป็นการใด
หลังมีความวิตกเป็นอันมาก ออกไปยืนดูอยู่หน้าค้าย
ประมาณครู่หนึ่ง เห็นเตยตงกับทหารผู้หนึ่งขับม้ามา ครน
เตยตงมาถึงแล้วหลังจึงบอกว่า เสอเกราะนั้นโจรแย่ง
เอาไปสิ้นแล้ว ถ้าเตกเซงกลับมาเราทั้งสองที่ไหนเลยจะ
พ้นความผิด ลกเองจึงพูดกับเตยตง หลังเห็นว่า นายโจรทั้ง
สองซึ่งแย่งเสอเกราะไปนั้น อยู่ที่เขาบัวพวนชัว ซองเกียน
งุกังการซึ่งเป็นดงนเพราะด้วย ชิงหุนมหนังสือมาถึงงุกเกียน
งุกังให้แย่งชิงเอาเสอเกราะไว้ ด้วยปรรณนาจะให้เตก-
เซงและท่านทั้งสองมีโทษข้าพเจ้ารับมาหมายจะแจ้งความ

ให้ท่านทั้งสองรู้ ก็เผอิญให้หลงทางไปจึงมาหาท่านไม่
แล้วสักเองก็เล่าความเดิมให้นายทหารทั้งสองฟังว่า เดิม
เต็กเซงคนนี้เป็นนายเก่าของเรา เมื่อครั้งฟ่งหองล่อลวง
เอาเต็กเซงเข้าไปในบ้านจะฆ่าเสียครึ่งหนึ่ง ข้าพเจ้าได้
บอกให้เต็กเซงรู้ความ เต็กเซงจึงได้หนีไป บัดนี้ท่าน
ทั้งสองเสียทีแก่พวกโจรเรามีความโทมนัสนัก ขอท่าน
ทั้งสองจงไปติดตามเต็กเซงมาเถิด จะได้คิดอ่านกันไปตี
พวกโจรที่เขาบัวพวนช่วยกันเอาเสือเกราะให้จงได้ เดียดง
หลิง ก็เห็นชอบด้วย หลิงจึงว่าท่านทั้งสองจงอยู่รักษา
ค่ายเถิด เราจะไปตามเต็กเซงเอง ว่าแล้วก็เหินชนหลังมา
รีบไปตามเต็กเซง

ฝ่ายงูเกียน งูก่ง ครั้นได้เสือเกราะสมความคิดแล้ว
ก็มีความยินดีแล้วทำโต๊ะเลี้ยงกัน งูเกียน งูก่งนั่งกินโต๊ะ
เสปสุราอยู่ด้วยกันเป็นที่สบาย งูเกียนจึงคิดว่าเต็กเซง
คุมเสือเกราะมาครั้งนปรารถนาจะไปส่งกองทัพเอี้ยจงเป่า
ถ้าเอี้ยจงเป่ารู้ว่าเราแย่งชิงเอาเสือเกราะมาไว้ ก็จะยก
กองทัพมาทำอันตรายแก่เรา ที่ไหนเราจะสู้เอี้ยจงเป่าได้
คิดดังนั้นแล้วก็มีใจครุ่นคร้ามเป็นอันมาก จึงพูดกับงูก่ง
ผู้เป็นน้องว่า เรานหาควรจะเชื่อฟังชิงหนุไม่ หากความ

ร้ายใส่ตัวเปล่า ๆ งูก็จึงว่าเราพี่น้องทั้งสองชวนกันเสพ
 สุราหวังจะให้มีความสบาย เหตุใดท่านจึงพูดดังนี้เล่า
 งูก็ยื่นจึงว่าซึ่งเราแย่งเสื่อเกราะมาได้นั้น แม้ความทราบ
 ไปถึงเอียงจงเปาผู้รักษาเมืองซำกวน คงจะยกกองทัพใหญ่
 มาทำแก่เรา เอียงจงเปามีฝีมือเข้มแข็งทงเกล้าทงทหารล้วน
 แต่ชำนาญศึกสงครามทุกคน ที่ไหนเราจะสู้รบกับเอียงจง-
 เปาได้ งูก็จึงได้ฟังดังนั้นก็สะดุ้งใจ นิ่งตะลึงตรึงตรอง
 อยู่เป็นครู่แล้วจึงพูดว่า เรามีได้ตรึงตรองให้ละเอียด
 เพราะเชื่อถือซึ่งหู ถ้าเราจะเอาเสื่อเกราะไปคืนให้เอียง-
 จงเปาเสีย ท่านจะเห็นประการใด งูก็ยื่นจึงตอบว่า ถ้า
 เราเอาเสื่อเกราะไปคืนให้เอียงจงเปา แม้เอียงจงเปายังจับ
 แค้นอยู่ก็เหมือนเราเข้าไปหาที่ตายหาควรรไม่ หนึ่งเราก็ได้
 ตงความเพียร ซ่องสุมผู้คนอยู่ที่ตำบลนกว่า ๑๐ ปีมาแล้ว
 ก็ยังหาได้อ่อนน้อมต่อผู้ใด จนได้เป็นใหญ่ถึงเพียงนี้แล้ว
 ถ้าจะทำใจอ่อนเหมือนสตรีจะมีเสียอำนาจไปหรือ ถ้าเรา
 เอาเสื่อเกราะนี้ไปสามภักคอยู่กับจันทียนอองซึ่งเป็นข้าศึก
 กับเอียงจงเปา อนตงอยู่ที่เขาไถลั้งชัวจะมีดีหรือ งูก็
 เห็นชอบด้วย จึงให้ทหารเอาเสื่อเกราะสามสิบหมื่นบรรทุก
 เกวียนเก็บรวบรวมทรัพย์สินของเงินทองและเสบียงอาหาร

เสร็จแล้ว ก็ให้ทหารเอาไฟจุดบ้านเรือนเสียแล้วก็ยกตรง
ไปเขาไถลิ่งซัว

ฝ่ายเจิวเทงกู่ ซึ่งเอียงเป่าให้มาสืบข่าวเต็กเซง
นั้นเร่งขบม้ารีบไปทงกลางคืนกลางวันจนบรรลุถึงเขาบัว
พวนซัว เห็นไฟไหม้อยู่บนเขาจึงคิดว่า งูเกียน งูกั้ง
มาตงของสุมผู้คนอยู่ที่เขานกชานานแล้ว เหตุใดจึงเกิด
ไฟไหม้เรือนชนตงน จำเราจะขึ้นไปดูให้รู้เหตุก่อน คิด
แล้วก็ขบม้าขึ้นไปบนเขา เห็นแต่ไฟไหม้เรือนเปล่าหา
เห็นผู้คนไม่ เจิวเทงกู่จึงคิดว่า งูเกียน งูกั้งนชะรอย
จะมีเหตุสักอย่างหนึ่ง จึงไต่ผาบ้านเรือนเสียแล้วหนีไป
คิดแล้วก็ขบม้าลงมาที่ชายเขา เห็นมบ้านเล็กอยู่แห่งหนึ่ง
จึงคิดว่าเรามาตามเต็กเซง แต่เวลาวานนักหาไต่หยุดพัก
ไม่ จนมาที่ชกออกนลงแล้ว จำจะต้องหยุดพักเสียให้มา
มีกำลังก่อนจึงค่อยไป คิดดังนั้นแล้วก็ลงจากม้าจูงเข้าไป
ในบ้าน เห็นแต่เรือนเปล่าก็ขึ้นไปนอนพักอยู่

ฝ่ายงูเกียน งูกั้ง คุ่มทหารไปถึงเขาไถลิ่งซัว จึง
ให้ทหารเข้าไปแจ้งความแก่จันเทียนอ่องแม่ทัพเมือง
ไซหยงว่า ข้าพเจ้า งูเกียน งูกั้งจะมาสามัคคีอยู่กับ
จันเทียนอ่องแม่ทัพให้หางูเกียน งูกั้งเข้าไปในค่ายแล้ว

ตามว่า เจ้านหรือทตงประชุมอยู่ที่เขาบัวพวนชัว มีเหตุ
 ประการใดจึงไต่มาสามภักค้อยู่กับเรา งูเกียน งูกัจจิงตอบ
 ว่า ข้าพเจ้าทั้งสองนคคจะมาสวมภักค้อยู่กับท่านชานาน
 แล้ว แต่ยังมีช่องไม้ พอพระเจ้าชองยินจงชองเต้
 เจ้าแผ่นดินเมืองเบียนเหลียง ให้เต็กเซงคุมเสอเกราะ
 สามสิบหมื่นมาส่งกองทัพเอี้ยจงเปา ณ เมืองซำกวน
 ข้าพเจ้าจึงคุมทหารไปแย่งเอาเสอเกราะมาได้สน ข้าพเจ้า
 จึงเอาเสอเกราะกับเสบียงอาหาร และเครื่องสาตราวุธกับ
 ทหารหมื่นสองพันมาสวมภักค้อยู่กับท่าน จันทียนอ่อง
 จึงว่า เต็กเซงซึ่งคุมเสอเกราะมาส่งนั้น มีฝีมือเข้มแข็ง
 ชื่อเสียงปรากฏ เหตุใดเจ้าจึงเอาชัยชำนะได้โดยง่ายเรา
 สงสัยนัก หรือจะเป็นกลอุบายเอี้ยจงเปาให้เจ้ามาสวมภักค
 เป็นไส้ศึกอยู่ในกองทัพเราดอกกระมัง งูเกียน งูกัจจิงว่า
 ท่านอย่าแคลงข้าพเจ้าเลย เมื่อข้าพเจ้าจะมานั้น ข้าพเจ้า
 ไต่เอาไฟเผาบ้านเรือนเสียสนแล้ว เสอเกราะและทรัพย์
 สิ่งของเสบียงอาหารนั้น ข้าพเจ้าให้ทหารคุมไว้ที่เชิงเขา
 นสนแล้ว ท่านจงให้ทหารไปตรวจดูเถิด จันทียนอ่อง
 ก็ส่งให้ไต่เหมงเอี้ยไปตรวจดูทรัพย์สิ่งของงูเกียนงูกัจจิง ไต่-
 เหมงเอี้ยก็ค้ำบัลไปตรวจดูเสร็จแล้วกลับมาแจ้งความแก่

จันทียนอ่องแม่ทัพว่า ซึ่งท่านให้ข้าพเจ้าไปตรวจดูทรัพย์สิน
 สิ่งของ งูเกียน งูกั้งนั้น สมดังที่มาแจ้งแก่ท่านทุกประการ
 จันทียนอ่องก็สนสงสยยอมให้งูเกียน งูกั้งอยู่ด้วยแล้วสั่ง
 ทหารให้ขนเอาเสื่อเกราะและเสบียงอาหารกับทรัพย์สิน
 ของงูเกียน งูกั้ง มาไว้ แต่เสื่อเกราะนั้นเป็นของสำหรับ
 ทหารจีนใส่ ครั้นจะให้ทหารขนใส่ก็หาถูกกันไม่ ก็สั่ง
 ให้ทหารเอาไปเก็บรักษาไว้

ฝ่ายเต็กเซ่งซึ่งอาศัยนอนค้างอยู่ที่วัดนั้น ครั้นเห็น
 ว่าสว่างแล้วก็เข้าไปลาหลวงจีน หลวงจีนจึงบอกว่า เสื่อ
 เกราะที่ท่านคุมมานั้น พวกโจรแย่งชิงเอาไปเสียสิ้นแล้ว
 เต็กเซ่งก็ตกใจจึงว่าถ้าเสื่อเกราะหายไปแล้ว เอียงจงเป่าก็
 คงจะทำโทษข้าพเจ้าถึงสิ้นชีวิต หลวงจีนจึงว่าท่านอย่า
 วิตกเลย เสื่อเกราะที่หายไปนั้นคงจะได้กลับมาดอก ท่าน
 จงรีบไปเถิด เต็กเซ่งจึงคิดว่า หลวงจีนคนนั้นชะรอยจะ
 เป็นผู้พิเศษ ว่าสิ่งใดก็มีไฉนจะต้องฟังไปดูก่อน คิด
 แล้วก็ตามบลาหลวงจีนออกจากวัดตรงไปที่พกกองทัพ

ฝ่ายเจียวเทงกู่ ซึ่งพำนักอยู่ที่เรือนเชิงเขาบัวพวน
 ครั้นเวลารุ่งเช้าเจียวเทงกู่ตื่นนอนแล้วจึงคิดว่า

เรามาหลงนอนอยู่^{๑๕}ที่นั่นหน้าช้าเวลาไปมาก เอียงเป่า
ก็กำหนดให้ถึงเมืองช้ากว่า^{๑๖}ให้ได้ช้อราชการไปในเวลาบ่าย
โมงหนึ่ง เราจะต้องรีบไปให้ทันกำหนด คิดแล้ว^{๑๗}ชน
มารับขับไป

ฝ่ายหลังซึ่งตามหาเต็กเซงนั้น แลไปเห็นทหารผู้
หนึ่งหน้าดำขึ้นมาเดินมา ครั้นเข้ามาใกล้จึงถามว่าท่านเดิน
ทางมาพบเต็กเซงบ้างหรือไม่ เจียวเทงก็จึงถามว่าท่านมา
แต่ไหน แซ่ใด ชื่อไร เหตุใดจึงได้ตามหาเต็กเซง
หลังจึงบอกว่าข้าพเจ้าแซ่หลี่ ชื่อหง เป็นนายทหาร
ของเต็กเซง ซึ่งพระเจ้าชองยินจงฮ่องเต้ให้คุมเสอเกราะ
มาส่งเอียงเป่าแม่ทัพเมืองช้ากว่า^{๑๘} แต่เต็กเซงนั้นไป
เที่ยวหาที่บังลมจะพกกองทัพ ด้วยเทศกาลนั้นเป็นฤดูหนาว
ลมก็พัดกล้าฝนตกห่าใหญ่ ทหารได้ความลำบากนัก เต็ก
เซงไปแต่เวลาวันหนึ่งหากกลับมาไม่ ข้าพเจ้าจึงได้มา
เที่ยวตามหา ท่านแซ่ใด ชื่อไร มีธุระสิ่งใดจึงได้มาถึง
นี้ เจียวเทงก็จึงบอกว่า เราแซ่เจียว ชื่อเทงกู่ เอียง
จงเป่าแม่ทัพให้เรามาสืบกองทัพเต็กเซง ด้วยจะรีบเอา
เสอเกราะไปแจกทหาร หลังจึงบอกว่าเสอเกราะนั้น
พวกโจรที่เขาบัวพวนชั่วจู่มาแย่งชิงเอาไปได้สิ้นแล้ว ด้วย

รูปที่ ๑๐ เด็กเข่งเข้ามาตามทางไปป่ามีหนังกิ่งาว เจียวเพงกู่ยู่บนหลังม้า แอมอยู่ในพุ่มไม้

ข้าพเจ้าหาหน้รู้ตัวไม่ จึงเสียทีแก่พวกโจร บัดนี้ข้าพเจ้า
มาเที่ยวตามหาเต็กเซง จะได้ไปคิดกันตีพวกโจรคืนเอา
เสอเกราะมา

เจียวเทงกุกุยจึงว่า เวลาวานนี้เราเดินมาที่ชายเขา
เห็นไฟไหม้เรือนบนเขาสั้นแล้ว แต่ไม่มีผู้คน หล่หิงได้
ฟังดั่งนั้นก็ตกใจ แล้วจึงว่าพวกโจรหนีไปสิ้นแล้ว แม้
เราจะติดตามไปรบคืนเอาเสอเกราะก็ไม่แจ้งว่าพวกโจร
ไปพักอยู่ที่ตำบลใด ถ้ามีใครเสอเกราะคืนมาเต็กเซงนาย
ข้าพเจ้าไหนจะพ้นโทษ ท่านจงเห็นแก่ราชการเถิด ได้
ช่วยข้าพเจ้าตามเต็กเซงด้วย เจียวเทงกุกุยกับหล่หิงแยก
กันตามเต็กเซง เจียวเทงกุกุยจึงคิดว่ากูเกียน กุกุยงั้นแย่ง
ชิงเอาเสอเกราะไปได้แล้ว เหตุใดจึงได้เผาบ้านเรือนเสีย
แล้วหนีไป ชะรอยจะไปสามีกักค้อยู่กับจันเทียนอ่องแม่
ทัพฮวนเป็นแน่ ด้วยเกรงอำนาจเอี้ยจิงเปาจะยกกองทัพ
ไปตีจึงได้หนีไป พอแลไปข้างหน้าเห็นทหารผู้หนึ่งขับ
ม้ามาแต่ไกล แต่มานนมพิท้าวรวดเร็วนัก เจียวเทงกุกุยจึง
คิดว่าเราจะแย่งเอามาที่นายทหารผู้หนึ่งไปให้แก่เอี้ยจิงเปา
ให้จึงได้ คิดแล้วก็เข้าแอบพุ่มไม้ค้อยที่อยู่ พอเต็กเซง
ขับม้ามาถึงถนน เจียวเทงกุกุยก็ออกจากพุ่มไม้ขวางทางอยู่

แล้วร้องประกาศว่าผู้ใดเดินทางมาทางนี้ต้องเอาค่าทางมา
 คำนับเราก่อนเราจึงจะให้ไป เต็กเซงก็หัวเราะแล้วตอบ
 ว่า ซึ่งจะเอาเงินค่าทางนั้นเราไม่ได้ชดชืนดอก แต่วัน
 เราหามีเงินติดมาไม่ เราขอทุเลาไปก่อนเถิด วันอื่นเรา
 จึงจะเอามาให้ เจียวเทงก็พูดว่า เงินค่าเดินทางนั้น
 จะติดค้างกันมีธรรมเนียมหรือ ถ้าและไม่ได้เงินมาก็จง
 เอามาที่ตัวชนนมาไว้เป็นจำนำก่อน แม่ชดชืนอยู่ก็จงดุ
 อารูชของเราที่ถอนเถิด เต็กเซงจึงตอบว่าท่านจะเอามา
 ไว้เป็นจำนำนั้นเราก็จะยอมให้ แต่เพื่อนของเราเขาไม่
 ยอมให้ ท่านอย่าน้อยใจแก่เราเลย เจียวเทงก็จึงว่าเจ้า
 มาแต่คนเดียว ซึ่งเจ้าว่าเพื่อนไม่ยอมให้เพื่อนอยู่ที่
 ไหนเล่า เต็กเซงก็เงอ่าวชนใหญ่กว้างาวเลม่นแหละคือ
 เพื่อนของเรา ท่านจะเรียกเอาเงินค่าเดินทางกับมาทช
 เห็นจะไม่ได้ จะใดก็แต่เงอ่าวเลม่น ว่าแล้วกร่างาวเข้าไป
 เจียวเทงก็ยกเงอ่าวชุนจะฟันเต็กเซงก็สู้รบเป็นสามาร
 เจียวเทงก็สู้ท่านท่านฝีมือเต็กเซง ไม่ได้ก็ชักม้าหนี
 แล้วร้องว่าข้าพเจ้าสู้ฝีมือท่านไม่ได้แล้ว เชิญท่านไปเถิด
 เต็กเซงจึงหัวเราะแล้วว่าเหตุใดท่านมาขวางทางเราไว้
 บัดนี้กลับยอมให้เราไป ท่านจงเอาเงินให้เราใช้สอยเดิน

ทาง ถ้าไม่มีเงินมากจึงเอาของสิ่งใดสิ่งหนึ่งในตัวท่าน
 มาให้แก่เรา เราจึงจะปล่อยให้ท่านไป เจี้ยวเทงกู่จึง
 บอกข้าพเจ้าไม่เอาเงินท่าน ท่านก็อย่าเอาเงินแก่ข้าพเจ้า
 เลย หนึ่งข้าพเจ้าก็ห้ามเงินติดตัวมาไม่ ซึ่งท่านจะเอา
 ของในตัวข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าก็มีแต่หมวกกับเสื้อเกราะ
 และอาวุธ ท่านชอบสิ่งใดก็จงเลือกเอาไปเถิด เต็กเซง
 จึงว่าสิ่งของทั้งนั้นเราหาต้องการไม่ เราจะต้องการก็แต่
 ศรัทธาท่านเท่านั้น ว่าแล้วกเองาวชนจะพ้นเจี้ยวเทงกู่
 เจี้ยวเทงกู่ก็เอาอาวุธรับไว้แล้วพูดว่าท่านจงอดโทโสไว้
 ก่อน ข้าพเจ้าจะแจ้งความให้ท่านฟัง ตัวข้าพเจ้านั้นชื่อ
 เจี้ยวเทงกู่เป็นนายทหารของเอียงจงเป่าผู้รักษาเมืองซำ-
 ก้วน แม่ท่านฆ่าข้าพเจ้าเสียแล้ว ถ้าความทราบไปถึง
 เอียงจงเป่า เอียงจงเป่าก็จะคุมทหารมาสู้รบกับท่านเป็นแท้
 เต็กเซงจึงคิดว่าที่เมืองซำก้วนมีทหารคนหนึ่งชื่อเจี้ยว-
 เทงกู่เหตุใดจึงมาเป็นโจรผู้ร้ายอยู่ตามทางดังนี้ คิดแล้วจึง
 ว่า ท่านเป็นทหารอยู่เมืองซำก้วน เหตุใดจึงมาทำการ
 ทุจริตอยู่ดังนี้แล้ว เจี้ยวเทงกู่จึงตอบว่าเอียงจงเป่าใช้ให้
 ข้าพเจ้ามาตามเต็กเซง ให้เต็กเซงรับเอาเสื้อเกราะไปส่ง
 ให้ถึงเมืองซำก้วนโดยเร็ว ข้าพเจ้าเห็นว่ามาที่ท่านซิมมี

เท้ารวดเร็วนัก อยากจะใคร่ได้ไปให้เอียงเปาจึงได้ทำเป็น
 โจรดั่งนี้ เต็กเซ่งจึงบอกว่าตัวเรานี้แหละคือเต็กเซ่งเจียว-
 เทงกู่ยี้จึงว่า ข้าพเจ้าหารู้จักท่านไม่ ท่านเป็นข้าหลวงคุม
 เสอเกราะมา เหตุใดจึงมาแต่ผู้เดียว เต็กเซ่งจึงว่าเรามา
 ราชการครั้งนี้เป็นฤดูหนาว ทหารได้ความลำบากนัก เรา
 จึงเที่ยวหาที่บังลมจะพักกองทัพให้ทหารได้ความสุขสบาย
 พอหายเหนื่อยแล้วก็จะรีบไปเมืองซำกวน เจียวเทงกู่ยี้ได้
 ฟังกั๋วเราะแล้วว่า ท่านยังจะหลงละเมอหาที่พักกองทัพ
 อีกเล่า ข้าพเจ้าได้พบหลี่หิงนายทหารของท่านเที่ยวตามหา
 ท่าน หลี่หิงบอกข้าพเจ้าว่าเสอเกราะนั้นพวกโจรแย่งเอาไป
 ได้สิ้นแล้ว เต็กเซ่งจึงถามเจียวเทงกู่ยี้ว่าพวกโจรนั้นสำนัก
 อยู่แห่งใดข้าพเจ้าจะไปสู้รบเอาเสอเกราะมาให้จึงได้ เจียว
 เทงกู่ยี้จึงบอกว่าพวกโจรที่แย่งเอาเสอเกราะไปนั้นชองเกียน
 ชู๊ง บัดนี้ชองเกียน ชู๊งจุดไฟเผาบ้านเสียแล้ว แล้วพา
 พรรคพวกไปสามัคคีอยู่กับจินเทียนอ่อง แม่ทัพฮวน
 ชงตงอยู่ ณ เขาไต้ลิ่งซัว จินเทียนอ่องมีฝีมือเข้มแข็งนัก
 เอียงเปาได้คุมทหารไปสู้รบกันหลายครั้งก็ยิงเอาชัยชนะ
 ไม่ได้ บัดนี้ท่านก็มาแต่ผู้เดียวท่านจะมีกำลังสักเพียงไร
 จะไปตามก็บ่วยการเสียเปล่า ท่านจงรีบไปเมืองซำกวน

ปรึกษากับเอียงเปาเสียก่อนเถิด เต็กเซ่งจึงตอบว่าเรา
 คมเสอเกราะมาทำให้โจรแย่งชิงเอาไปได้ ถ้าเราไปถึง
 เมืองซำกวนจะคหน้าเอียงเปาและนายทหารทั้งปวง อย่าง
 ไรได้ ท่านจงได้เห็นแก่ราชการช่วยนำเราไปที่เขาไตลิ่ง-
 ชัวเถิด ถึงมาตรว่าข้าศึกจะมีกำลังสักเพียงไรก็คงจะสู้รบ
 เอาเสอเกราะคืนให้จงได้ เจียวเทงก็เห็นเต็กเซ่งพูดดัง
 นั้นจะไปให้ไตกตองพาไปถึงเขาไตลิ่งชัว แล้วชมอบอก
 ว่า จันทียนอ่องคงค้ำอยู่ทันทันมีธงสีต่างๆ อาวุธอยู่รอบ
 ค้ำ ทหารก็ล้วนแต่รูปร่างใหญ่โตเข้าพเจ้ามีใจครั่นคร้ามหนัก
 เชิญท่านไปสู้รบเอาเถิดข้าพเจ้าจะคอยท่านอยู่ที่นี้ เต็กเซ่ง
 ก็ขยับมาไปถึงชายเขาแล้วร้องว่า เราขอเต็กเซ่งมาติดตาม
 เสอเกราะ ให้จันทียนอ่องส่งเสอเกราะมาโดยเร็ว แม้
 ชัดขวางไว้เราจะฟันฝ่าเข้าไปในค่ายในเวลา

ฝ่ายทหารซึ่งรักษาค่ายก็เอาความเข้าไปแจ้งแก่จัน-
 เทียนอ่อง จันทียนอ่องกำลังนั่งกินโต๊ะอยู่ครั้นแจ้งความ
 ว่าทหารผู้หนึ่งขอเต็กเซ่งมาร้องทำทนายทวงเสอเกราะอยู่ที่
 หน้าค่าย จึงปรึกษานายทหารทั้งปวงว่า เสอเกราะนั้น
 ทหารเราก็ไม่ต้องการใส่ใช้สอย เราคิดว่าจะคืนให้เขาเสีย
 ท่านทั้งปวงจะเห็นประการใด จื่อเฮ้ไซแม่ทัพหน้าจึงว่า

เรามาทำศึกกับชาวเมืองเบียนเหลียงช้านานแล้ว ชื่อเสียง
 ก็ปรากฏ ถ้าแม่จะเอาเสื่อเกราะไปคืนให้เต็กเซงจะมีเสีย
 เกียรติยศไปหรือ เมื่อขณะพูดกันอยู่นั้นพอทหารเข้ามา
 แจ้งความอีกว่า เต็กเซงร้องทำทนายระบุชื่อมาให้ท่านแม่
 ทิ้งออกไปสู้รบกันให้ถึงแพ้และชนะ จันเทียบนอเองจึงว่า
 แต่เราทำศึกสงครามมาช้านานแล้ว ห้ามผู้ใดคุดหมันมาร้อง
 ทำทนายถึงหน้าค่ายไม่ บัดนี้เต็กเซงก็มาผู้เดียวบังอาจมา
 ร้องทำทนายระบุชื่อเรา ครั้นจะคุมทหารออกไปสู้รบกับ
 เต็กเซง เต็กเซงก็จะเยาะเย้ยเราว่าฟังก์ำลังทหารเลว ที่ไหน
 จะเห็นฝีมือกัน จำเราจะออกไปแต่ผู้เดียวจึงจะเห็นสมควร
 เป็นชายชาติทหาร ว่าแล้วจันเทียบนอเองก็สวมเสื่อใส่เกราะ
 ถอดอาวุธขึ้นมาขับออกไปหน้าค่าย แล้วร้องทวาดด้วยเสียง
 หนักว่า เจ้านบงอาจมาร้องทำทนายเราแต่ผู้เดียวจะเอาชีวิต
 มาทิ้งเสียดอกกระมัง จึงกลับไปเสียก่อนเถิด เจ้าไม่รู้
 หรือแต่เพียงจงเป่าผู้รักษาเมืองชากวนคุมทหารออกมาสู้รบ
 กับเรานบงคงไม่ถวน ก็ยังเอาชัยชนะเราไม่ได้ เจ้ามา
 แต่ผู้เดียวเท่านั้นจะมีกำลังสักเพียงไร เต็กเซงจึงตอบว่า
 พระเจ้าซ่งยินจง ซ่งเต้เจ้าแผ่นดินเมืองเบียนเหลียง ตั้ง
 แต่ได้เถลิงถวัลยราชสมบัติก็ทรงพระเมตตาแก่อาณาประ-

ชาราษฎรเป็นอันมาก ตั้งอยู่ในท่านองคลองธรรม เมือง
 ประเทศราชก็ยอมไปอ่อนน้อมสวามิภักดิ์ยอมเป็นเมืองขึ้น
 มิได้ขัดขวางก่อการศึก นี่เหตุใดแต่เพียงงวนเขาเจ้าเมือง
 ไชยหยงจึงได้บังอาจให้ท่านคุมทหารมาก่อการศึกกับเมือง
 เบียนเหลียง แล้วสมคบกับงูเกียน งูกึ่งซึ่งเป็นโจรให้แย่ง
 ชิงเอาเสอเกราะของหลวงไว้นั้นหาควรไม่ ถ้าท่านรู้สึก
 ตัวกลัวความผิดก็จงเอาเสอเกราะมาคืนให้เราเสีย แม้ขัด
 ขืนไว้ก็จงบอกชื่อและแซ่มาโดยเร็วเราจะไต่ฆ่าเสีย จัน
 เทียนอ่องได้ฟังก็โกรธกร้อนทว่าว่า เราชื่อจันเทียนอ่อง
 เป็นแม่ทัพใหญ่ ข้าศึกได้ยินชื่อเสียงก็มีความกลัวเกรง
 ครนครามยิ่งนัก เจ้าอย่าได้พูดถึงเสอเกราะต่อไปเลย แต่
 เมืองเบียนเหลียงนั้นถ้าเราयरบรุกไปตีเมื่อใดก็จะ ได้ เมื่อ
 นั้น ดุจพลิกมือคว่ำและหงาย ซึ่งเรายกมาเมืองซำกวน
 ครนงนักรบรารณาจะคุมมอทหาร พุดตงนนแล้วกชบมา
 ราว่นเข้าไปรบกับเต็กเซง เต็กเซงก็ร่าง้าวเข้ารบกันได้
 ประมาณ ๑๐ เพลง เต็กเซงเห็นจันเทียนอ่องมีกำลัง
 เข้มแข็งนักจึงคิดว่าจะสู้รบเอาชนะจันเทียนอ่องด้วยกำลัง
 เห็นจะไม่ได้ เทพารักษ์ให้ลูกเกาทัณฑ์เราไว้ว่า ถ้าสู้รบ
 กับข้าศึกเห็นเหลือกำลังจวนตัวแล้วก็ให้เอาของสองสิ่ง

ชนใช้ คิดแล้วชักม้าถอยออกไปให้ห่างแล้วเอาลูกเกา-
ทนต์ขว้างไปถูกศีรษะจันทียนออง จันทียนอองก็พลัด
ตกจากหลังมา

ฝ่ายเจิวเทงกู่ซึ่งแอบพุ่มไม้คอยคู้ยู่อยู่นั้น ครั้นเห็น
จันทียนอองพลัดจากมา ก็ขบม้าตรงไปตัดศีรษะจันทียน
อองได้แล้วก็กลับมา จื่อแฮไซเห็นจันทียนอองเสียทมิ
ความโกรธหนักคุมทหารหมื่นหนึ่งออกรบกับเต็กเซงเป็น
สามารถ เต็กเซงจึงคิดว่าลูกเกาทนต์นั้นเรากได้ใช้เห็น
ประจักษ์แล้ว บัดนี้เราจะเอาลองปิดหน้า ออกใช้บ้าง
คิดแล้วก็หยิบเอาลองชนปิดหน้าไว้ จื่อแฮไซเห็นดังนั้นก็
ให้มัดหน้ามัวตาเองงุ่น มือและเท้าก็อ่อนไปจนอาวุธ
พลัดตกจากมือ เต็กเซงก็ขบม้าเข้าไปใกล้เอาง้าวฟันจื่อ
แฮไซตกม้าตาย เจิวเทงกู่ก็ ขบม้าเข้าไปตัดศีรษะ
จื่อแฮไซไว้

ฝ่ายไตเหมงเอีย เซียวเหมงเอียเห็นจื่อแฮไซเสียที่
กับข้าศึกออกกุมทหารเป็นอันมากออกไป ล้อมเต็กเซงไว้
เต็กเซงก็สู้รบเป็นสามารถ เจิวเทงกู่เห็น ข้าศึกล้อม
เต็กเซงแน่นหนาก็ตกใจ หัวศีรษะจื่อแฮไซกับจันทียน
อองรีบไปเมืองซำกวน หมายถึงไปบอกให้เอี้ยจงเปายก

ทหารมาช่วยเต็กเซง ในขณะที่เต็กเซงสู้รบกับกองทัพ
 ไต้เหมงเอี้ยเซียวเหมงเอี้ย มาทหารไต้เหมงเอี้ย เซียว
 เหมงเอี้ยล้มตายเป็นอันมาก พวกทหารไต้เหมงเอี้ย เซียว
 เหมงเอี้ยเห็นเต็กเซงมีฝีมือเข้มแข็งนักก็ไม้อาจเข้าใกล้ ได้
 ล้อมไว้แต่ห่างๆ ขณะนั้นเต็กเซงสู้รบกับข้าศึกอ่อนกำลัง
 ก็ขบมารบห้กออกไป ข้าศึกซึ่งล้อมอยู่นั้นมีอาจเข้าใกล้
 ต่างคนก็แหวกช่องให้ เต็กเซงก็ขบมารบออกจากที่ล้อมได้
 ไต้เหมงเอี้ยเซียวเหมงเอี้ยเห็นเต็กเซงออกจากที่ล้อมได้จึง
 คิดว่าเต็กเซงมีฝีมือเข้มแข็งนัก มาที่ซกผเท่ารวดเร็วถึง
 จะตามไปก็เห็นจะไม่ทัน คิดแล้วก็ถอยทัพกลับเข้าค่าย
 จัดทหารหมื่นหนึ่งใหญ่เกียน งูگیرรักษาค่ายเขาไต้ลั้งซัวไว้
 ตัวไต้เหมงเอี้ยก็พาคนสนิทไปแจ้งความกับเฮาสูหองซึ่งคุม
 ทหารพักอยู่ที่เขาไปตัวซัว ขอให้ยกมาสู้รบกับเต็กเซง
 แก่แก่นแทนจนเทียนออง

ฝ่ายเต็กเซงออกพนทลอมแล้วก็หาพบปะเจียวเทงก๊วย
 ไม่ จึงหยุดพักอยู่ที่ชายป่าประมาณครู่หนึ่ง ไม่เห็นไต้
 เหมงเอี้ยคุมทหารตามมาจึงคิดว่า ครองนเรารู้รบกับกอง
 ทัพไต้เหมงเอี้ยได้ความเห็นคเหน้อยหนักหนา เจียวเทง-

ก๊วยเล่อก็ไม่รู้ว่าจะไปแห่งใดจำจะกลับไปที่ย้ายเดิม ปรึกษา
กับเตี้ยตง หลี่หยิงยกกองทัพไปสู้รบคืนเอาเสื่อเกราะให้
จงได้ คิดแล้วก็ขับม้ากลับไป

ฝ่ายเจิวเทงก๊วยตั้งแต่มาจากเต็กเซง หมายถึงไปเมือง
ซำกวน ครั้นถึงตำบลเงาบุณซันเหน้อยอ่อนหิวมากแหวะ
เข้าพักอยู่บ้านลีสง ฝ่ายลีสงเห็นเจิวเทงก๊วยถือศีรษะ
คนมาที่บ้านสองศีรษะก็ตกใจ จึงพูดกับนางซิมสผู้เป็น
ภรรยาว่าเจิวเทงก๊วยถือศีรษะคน มานไม่แจ้งว่ารายดีประ-
การใด นางซิมสเห็นสามมีความวิตกกังวลพูดว่า ข้าพเจ้า
ทราบว่เจิวเทงก๊วยคนนี้เป็นทหารอยู่เมือง ซำกวน พอใจ
เสพสุรา ท่านจงออกไปเชิญเจิวเทงก๊วยเข้ามาในบ้านเถิด
แล้วทำโต๊ะเลี้ยง ถ้าเจิวเทงก๊วยเสพสุรามาแล้ว ขอให้เอา
ศีรษะไปเสียให้พ้นบ้าน ลีสงได้ฟังภรรยาว่าดังนั้นก็นึก
จึงไปค้ำขันเชิญเจิวเทงก๊วยเข้ามาไว้บ้าน ให้ที่นั่งสมควร
แล้วถามว่า ท่านมีราชการข้อใดจึงมาในเวลากลางคืน
ศีรษะคนทั้งสองนั้นท่านฆ่าผู้ใดเสียจึงได้เอาศีรษะมา เจิว
เทงก๊วยก็เล่าความตงแต่เอียงจงเป่าให้ไปตามเต็กเซง จนได้
มารบกับจีนเทียนอ่องจ้อแฮไซ แล้วฆ่าจีนเทียนอ่องจ้อ
แฮไซได้ศีรษะมาจะไปให้เอียงจงเป่า ลีสงจึงว่าข้าพเจ้า

ทราบว่ามันเที่ยงนอน จื่อแฮไซทหารสองคนนมมือเข้ม
 แข็งนัก หนึ่งท่านก็ไปแต่คนเดียวเหตุใดจึงฆ่าคนทั้งสอง
 เสียได้ เจียวเทงก็ว่าเจ้าเป็นแต่ทหารเล็กน้อยที่ไหนจะรู้
 การศึกสงคราม ลักษณะเป็นนายทหารเอกแล้วต้องมมือ
 เข้มแข็ง ประกอบไปด้วยสติปัญญา ซึ่งเจ้าแคลงใจว่าเรา
 กำจัดมันเที่ยงนอน จื่อแฮไซไม่ได้แน่ เจ้าจึงดูศรัทธาซึ่งเรา
 เอามาสองศรัทธาเห็นเกิด มิใช่ศรัทธาเที่ยงนอนจื่อแฮไซ
 หรือ ลีเสงได้ฟังก็ไปพิจารณาเห็นว่า เป็นศรัทธาเที่ยง
 นอน จื่อแฮไซแน่แล้ว จึงพูดว่ามันเที่ยงนอน จื่อแฮไซ
 เป็นศัตรูต่อเมืองหลวง บัดนี้ท่านกำจัดเสียได้ก็มีความชอบ
 เป็นอันมาก พูดดังนั้นแล้วก็ให้คนใช้จัดโต๊ะเลี้ยงเจียวเทง
 กุ้ย ขณะนั้นเจียวเทงก็นั่งกินโต๊ะเสปสุราอยู่ ลีเสงจึงเข้าไป
 ไปในเรือนพูดกับนางซิมสักรรยาว่า เราเห็นเจียวเทงกุ้ย
 ได้ศรัทธาเที่ยงนอนกับจื่อแฮไซมาครั้งนั้น คงจะมีความ
 ชอบต่อแผ่นดินหนักหนา เราคิดว่าจะชวนเจียวเทงกุ้ยเสป
 สุราให้เมาแล้วคิดฆ่าเสีย เราจึงเอาศรัทธาทั้งสองไปเมือง
 ซำกวนให้เอียงเปา เอียงเปาก็คงจะมีหนังสือบอกเสนอ
 ความชอบเราขึ้นกราบทูลพระเจ้าชองยินจงฮ่องเต้ พระ
 เจ้าชองยินจงฮ่องเต้คงจะทรงชุบเลี้ยงเราให้มียศฐาศักดิ์

เป็นเพียงแท้ นางซิมสักร์รยายังหาทันตอบประการใดไม่
 ลีโตผู้บุตรจึงพูดว่า ข้าพเจ้าเห็นว่า เจียวเทง กุ้ย เป็น นาย
 ทหารทัพหน้าของเอียงเปา เอียงเปาชะรอยจะให้เจียว
 เทงกุ้ยไปสู้รบกับจันเทียนอ่อง จื่อแฮไซ ได้ชัยชนะจึง
 ได้ศีรษะมา ซึ่งท่านจะคิดฆ่าเจียวเทงกุ้ยเอาศีรษะจัน-
 เทียนอ่อง จื่อแฮไซไป เมืองซำกวนแยงเอาความชอบ
 ของเขานั่น แม้ว่าเอียงเปาซักถามข้อความเรอบอกความ
 บกพร่องไป แม้อียงเปาเห็นพิรุณในถ้อยคำเราแล้ว
 ก็คงจะซักฟอกสืบสาวเอาความจริง ข้าพเจ้าเห็นว่าซึ่งจะ
 หากความชอบจะกลับมีความผิดถึงตัวคอกกระมัง ขอท่าน
 จงไตร่ตรองให้ดี ลีเสงไต้ฟังก็หัวเราะว่า เหตุใดเจ้า
 จึงหาปัญญาไม่ตั้งน้แล้ว แม้เรามาเจียวเทงกุ้ยเสียแล้ว
 ความก็เป็นบุญอยู่เอง เราเอาแต่ศีรษะทั้งสองนี้ไปให้แก่
 เอียงเปา เอียงเปาซักถามเรา เราก็บอกว่า ในเวลา
 กลางคืนวันหนึ่งเห็นจันเทียนอ่องกับจื่อแฮไซเสพสุราเมา
 มาเที่ยวเล่นที่ตำบลเงาบุ๋นชิน เราได้เอาเกาทัณฑ์ยิงจัน
 เทียนอ่องตาย ตัวเจ้าเอากระบี่ฟันจื่อแฮไซตาย เอียง
 เปาก็ต้องเชื่อเราอยู่เอง เจ้าอย่าวิตกเลย ลีโตไต้ฟังก็เห็น
 ชอบกว่า

ฝ่ายเจิวเทงกู่เหน้อยมา เสพสุราเหลือกากลางกหลับ
 ไป ลีแสงลีโตเห็นได้ทักช่วยกันมัดเจิวเทงกู่ไว้ ลีแสง
 กเงอออาวุธชนจะฆ่าเจิวเทงกู่ ก็เผอิญให้ตกประหม่าหา
 อาจฆ่าได้ไม่จึงส่งอาวุธให้ลีโตฆ่า ลีโตว่าข้าพเจ้าเป็น
 คนใจอ่อนจะฆ่าผู้พันคนนั้นไม่ได้ ลีแสงจึงว่าถ้ากระนั้นเรา
 ช่วยกันมัดเอาไปทิ้งเสียที่บ่อนาลกกคงตายเป็นแน่ ลีโต
 ก็เห็นชอบด้วย จึงเข้าช่วยกันมัดเจิวเทงกู่หามไปทิ้งไว้
 ที่บ่อนาริมชายป่าแล้วกลับมาบ้าน จึงเอาศีรษะจันทียน
 อ่องกับจ้อแฮไซรีบไปเมืองซำกวน

ฝ่ายเตกเซงครนกลับไปถึงที่พักกองทัพ เตยตง
 หลีหง ลีเองก็ชวนกันออกมารับแล้วคานับกันตามธรรม
 เนียม ฝ่ายเตกเซงเห็นลีเองก็มีความยินดีนึกจึงถามว่า
 แต่ท่านจากกันกับเราไปวันหนกชานานแล้ว บัดนี้ท่านสำ
 นึกอยู่แห่งใด ลีเองก็เล่าความเดิมตั้งแต่จากกันไปจนได้
 มาพบเตยตง หลีหงให้เตกเซงฟังทุกประการ เตกเซงจึง
 ตอบว่าซึ่งเสอเกราะหายนั้นเรารู้แล้ว เราก็คงติดตามไปสู้
 รบกับจันทียนอ่อง จ้อแฮไซ เราได้ฆ่าจันทียนอ่อง
 จ้อแฮไซตายได้มีความชอบในเอียงเปาแล้ว ถึงมาตราว่า
 เอียงเปาจะทำโทษเราด้วยขอททำเสอเกราะหาย ก็คงคิด

ถึง ความชอบของเราที่ได้ฆ่า นายทหาร ทั้ง สอง ตาย บ้าง
 เที่ยงจึงว่าซึ่งท่านได้ฆ่าจันเทียนอ่อง จื่อแฮไซตาย
 เหตุใดจึงไม่เอาศีรษะ นายทหาร ทั้งสอง มาเป็น พยานเล่า
 เอียงเป่าจะมีสงสัยท่านหรือ เต็กเซ่งจึงว่าศีรษะจันเทียน
 อ่อง จื่อแฮไซเราได้มอบให้เจียวเทงกู่พาไป ณ เมือง
 ซำกวนให้เอียงเป่าแล้ว เที่ยงจึงว่าท่านไม่ควรจะเอา
 ศีรษะจันเทียนอ่อง จื่อแฮไซมอบให้เจียวเทงกู่พาไป
 เสียก่อน ความชอบก็จะมีเป็นของเจียวเทงกู่เสียหรือ เต็ก
 เซ่งจึงว่า เราได้อยู่ที่เจียวเทงกู่เป็นคนซื่อสัตย์คงจะแจ้ง
 ความตามจริงให้เอียงเป่าฟัง เห็นจะไม่แย่งเอาความชอบ
 ของเราไป ลึกเองจึงว่าซึ่งเสอเกราะหายนั้น เพราะด้วย
 ชิงหนุยุงพวกโจร จึงได้เกิดเหตุดังนี้ ท่านได้ฆ่าจัน
 เทียนอ่อง จื่อแฮไซก็มีความชอบ เราสำนักอยู่ทนก็จะ
 เน้นซ้ำจำจะต้องรีบไปให้ถึงเมืองซำกวน เต็กเซ่งได้ฟัง
 เห็นชอบด้วยก็ยกออกเดินไปเมืองซำกวน

ฝ่ายเสงกับลิโตครั้นพาศีรษะจันเทียนอ่อง จื่อแฮไซ
 ไปถึงเมืองซำกวนก็แจ้งความกับทหารผู้รักษาประตูเมือง
 ว่า ข้าพเจ้าเสงผู้รักษาอยู่ตำบลเงาบุนชิน ได้ฆ่าจันเทียน
 อ่อง จื่อแฮไซเอาศีรษะมาให้เอียงเป่า ขอท่านจงช่วยไป

แจ้งความให้เอียงเปาทราบ ทหารรักษาประตูได้ฟังก็พากัน
ออกจรรยใจพูดว่า เราไม่รู้เลยว่าลีแสงลีโตมีฝีมือเข้มแข็ง
ดังนี้ จึงเอาเนื้อความไปแจ้งแก่เอียงเปาตามคำลีแสงว่า
ทุกประการ เอียงเปาในขณะที่กำลังสนทนากันอยู่กับ
ฮอมตงเอี่ยม เอียงแซ่นายทหารว่าด้วยข้อความซึ่งตึกเซง
คุมเสอเกราะมา ครั้นได้ฟังทหารนายประตูแจ้งความดังนี้
จึงใช้ให้ทหารที่เฝ้าประตูกลับไปเรียกลีแสงลีโตเข้ามา
ฮอมตงเอี่ยมกับเอียงแซ่จึงพูดว่า ข้าพเจ้าเห็นว่าลีแสง
ลีโตมิใช่เป็นคนมีฝีมือเข้มแข็ง เหตุใดจึงฆ่าจันทียนออง
จื่อแฮไซได้ ข้าพเจ้ามีความแคลงใจนัก ขอท่านได้ซัก
ถามลีแสงลีโตเอาถ้อยความให้ละเอียดจึงจะเป็นที่เชื่อฟังได้
เอียงเปาจึงว่า ซึ่งท่านทั้งสองพูดดังนั้นก็ชอบอยู่ แต่ลีแสง
ลีโตได้ศีรษะมาสองศีรษะจำเราจะต้องพิจารณาดูให้รู้ก่อน
จะเป็นศีรษะจันทียนออง จื่อแฮไซจริงหรือมิใช่ แล้ว
จึงคอยซักถามไล่เสียงต่อภายหลังก็คงจะได้ความจริง พอ
ลีแสงลีโตเข้ามาคุกเข่าคำนับเอียงเปาแล้วว่า ข้าพเจ้าผู้
รักษาตำบลเงาบุ๋นซันกับลีโตผู้บุตรเป็นที่เชื่อง ข้าพเจ้า
ทั้งสองได้ฆ่าจันทียนออง จื่อแฮไซตายแล้วตัดศีรษะคน
ทั้งสองมาให้ท่าน เอียงเปาได้ฟังจึงใช้ทหารหยิบเอา

ศีรษะทั้งสองชั้นพิเคราะห์ดู เอียงง่ากับทหารทั้งปวงก็
 จำสำคัญได้ว่าเป็นศีรษะจันทียนอ่อง จื่อแฮไซจริง จึงให้
 ทหารเอาศีรษะทั้งสอง ไปเสียบประจานไว้ที่ ประตูเมือง
 แล้วถามลิแสงลิไต่ว่า เจ้าทั้งสองทำอุบายประการใดจึง
 ฆ่านายทหารทั้งสองนี้ได้ ลิแสงจึงว่า ข้าพเจ้ากับลิไต่ผู้
 บุตร เวลากลางคืนวันหนึ่งไปตรวจตราตำบลเงาบุณชิน
 จนเวลาสองยามเศษ เห็นมีชายสองคนรูปร่างใหญ่โตเสพ
 สุราเมาเดินมา ข้าพเจ้าฟังสำเนียงเห็นมิใช่ ชาวเมืองเรา
 ข้าพเจ้าจึงถามชื่อและแซ่ คนทั้งสองก็บอกให้ข้าพเจ้า
 ข้าพเจ้าจึงได้รู้จักแล้วข้าพเจ้าจึงคิดว่าคนทั้งสองนี้เป็นข้าศึก
 กับเมืองเรา ข้าพเจ้าก็เอาเกาทัณฑ์ยิงถูกจันทียนอ่องล้ม
 ลงขาดใจตาย ลิไต่ก็วิ่งเข้าไปเอากระบี่ฟันจื่อแฮไซตาย
 ในที่นั้นทั้งสองคน จึงได้ตัดเอาศีรษะมาให้แก่ท่าน เอียง-
 ง่าจึงคิดว่าลิแสงลิไต่พูดดังนั้นเห็นจะเป็นการจริง ด้วย
 จันทียนอ่องมิได้ยกมาสู้รบกับเราช้านานแล้ว จันทียนอ่อง
 กับจื่อแฮไซจึงได้มีความประมาทไปเที่ยวเล่นและลวงแค้น
 เราเข้ามาจนเวลากลางคืน ลิแสงลิไต่ทำการได้สมคิด คิด
 เห็นดังนั้นแล้วจึงพูดว่า เจ้าทั้งสองกำจัดข้าศึกศัตรูได้ดัง
 นี้ มีความชอบต่อแผ่นดินเป็นอันมาก เราจะมีหนังสือ

บ้วนช่วยเหลา เล่ม ๑

๑๓๕

บอกเข้าไปกราบทูลเสนอความชอบเจ้าทั้งสองให้ ครนพูด
ตั้งนบนแล้วส่งเจ้าพนักงานให้ยกโต๊ะมาเลี้ยงดีเสง ลีโต
ดีเสง ลีโตค่านับแล้วก็นั่งกินโต๊ะเสพสุราอยู่

ขณะนั้นทหารเข้ามาแจ้งความว่า เต็กเซงซึ่งคุมเสอ
เกราะมานับคนมาถึงแล้ว มีหนังสือรับส่งมาด้วยฉบับ
หนึ่ง แล้วส่งหนังสือรับส่งให้แก่เอียงเปา เอียงเปา
ค่านับรับหนังสือรับส่งแล้วก็นึกออกอ่าน มีความว่า
พระเจ้าชองยินจง ชองเต้รับส่งให้ เต็กเซง คุมเสอเกราะ
สามสิบหมื่นมาส่งกองทัพเอียงเปากำหนดในเดือนสิบชน
สิบสคาให้ถึงเมืองซำกวน เอียงเปาจึงคิดว่า เต็กเซง
มาถึงเมืองซำกวนวันชนสิบห้าก็เกินกำหนดหนังสือรับส่ง
ไปวันหนึ่งจะมีเหตุประการใดจำจะให้หาตัวมาถามดู คิด
แล้ววากับขอมตงเอี่ยมกับเอี้ยแซ้ว เต็กเซงมาถึงเกิน
กำหนดหนังสือรับส่งไปวันหนึ่ง เราจะให้ทหารเอาตัวมา
ทำโทษเสียตามอาชญาศึก ท่านทั้งสองจะเห็นประการใด
ขอมตงเอี่ยมกับเอี้ยแซ้วจึงว่า ซึ่งท่านจะเอาตัวเต็กเซงมา
ทำโทษนั้นขอให้งดไว้ก่อน ด้วยข้าพเจ้าเห็นว่าเทศกาลนี้
เป็นฤดูหนาวทหารทั้งปวงเห็นจะได้ความลำบากเป็นอัน
มาก ถึงเต็กเซงมาถึงคลาดเวลาไปวันหนึ่งก็ยังไม่ควรจะ

ทำโทษ เอียงจงเป่าจึงว่า ถ้ากระนั้นท่านทั้งสองจงออกไป
 ตรวจดูเสื่อเกราะที่กองทัพเต็กเซ่ง ถ้าได้ความประการใด
 จงรีบมาบอกเรา ฮอมตงเอี่ยมกับเอี้ยแซกค้ำนับลาไปที่
 หน้าเมืองซำกวนถึงกองทัพเต็กเซ่ง เต็กเซ่งรู้ก็ออกมารับ
 เชิญเข้าไปในค่าย ค้ำนับกันตามธรรมเนียมแล้ว ฮอมตง
 เอี่ยมกับเอี้ยแซกจึงถามเต็กเซ่งว่า ราชการในเมืองหลวง
 ทุกวันนี้เป็นประการใดบ้าง เต็กเซ่งจึงบอกว่า ราชการ
 ในเมืองหลวงทุกวันนี้เพื่อนมาก ด้วยพึ่งทอง ซึ่งชีวิต
 ชุคุณสามคนนมพรรคพวกมาก ทำการข่มเหงราษฎรให้ได้
 ความเดือดร้อนต่าง ๆ ถึงผู้ใดจะนำความขึ้นกราบทูล
 พระเจ้าแผ่นดินประการใด พระเจ้าแผ่นดินทรงทราบแล้ว
 ก็มิได้ตรัสคดีเย็น ขุนนางทั้งสามพวกจึงมีใจกำเริบขึ้นทุก
 วัน ฮอมตงเอี่ยมกับเอี้ยแซกได้ฟังก็ถอนใจใหญ่แล้วพูดว่า
 ซึ่งราชการในเมืองหลวงผันแปรไปดังนี้ ก็เพราะกรรม
 ของราษฎร เต็กเซ่งจึงว่า เมื่อข้าพเจ้าจะออกจากเมือง
 เบียนเหลียงนั้น ฮันซึกกับเป่าบุ๋นจึงฝากหนังสือมาให้ท่าน
 คนละฉบับ ว่าแล้วก็เอาหนังสือส่งให้ ฮอมตงเอี่ยมกับ
 เอี้ยแซกรับหนังสือไว้คนละฉบับ แล้วฮอมตงเอี่ยมถาม
 เต็กเซ่งว่า เหตุใดท่านจึงได้มาให้ข้าเกินกำหนดหนังสือ

รับส่งไป เอียงเป่ามีความวิตกด้วยเสื่อเกราะเป็นอันมาก
 เต็กเซ่งจึงตอบว่า เมื่อข้าพเจ้าบรรบสงแล้ว ข้าพเจ้าก็
 มีใต้นอนใจ อุตสาห์เร่งให้ทหารเดินมาไม่เลือกว่ากลางวัน
 กลางคืน แต่ทหารนั้นเดินไปไม่มีใครจะได้ด้วยเทศกาลนั้น
 เป็นฤดูหนาว ลมว่าวพัดกล้านกหมอกและฝนมีมาไม่ขาด
 วัน ทหารได้ความลำบากนักจึงได้เนิ่นช้าพ้นกำหนดไป
 ขอท่านทั้งสองได้เมตตาแก่ข้าพเจ้าด้วยช่วยพูดจาอย่าให้
 ข้าพเจ้ามีโทษ ได้เบองหน้าไปข้าพเจ้าจะไม่ลืมคุณท่าน
 สอดตงเอี่ยมจึงว่า ขอนนท่านอย่าวิตกเลย แต่บคนเอย-
 จงเป่าให้ข้าพเจ้าทั้งสองมาตรวจเสื่อเกราะ ท่านจงให้ทหาร
 ขนเสื่อเกราะมาเถิดข้าพเจ้าจะตรวจดู เต็กเซ่งจึงว่า เสื่อ
 เกราะนั้นยังพกอยู่ที่เขาไตลิ่งซัว สอดตงเอี่ยม เอียแซ
 ได้ฟังดังนั้นจึงถามว่า เหตุใดเสื่อเกราะจึงไปพกอยู่ที่นั่น
 เล่า เต็กเซ่งจึงบอกว่า เมื่อข้าพเจ้าเดินกองทัพมาตามเขา
 บัวพวนซัว พวกโจรที่เขานนเขาแย่งเอาเสื่อเกราะไว้ แล้ว
 เอาเสื่อเกราะไปสวามภักตอยู่กบจันเทียนอ่อง ข้าพเจ้าได้
 ตามไปสู้รบกับจันเทียนอ่อง จื่อแฮไซ จันเทียนอ่อง
 จื่อแฮไซก็ตายด้วยฝีมือข้าพเจ้าทั้งสองคนแล้ว สอดตง-
 เอี่ยม เอียแซจึงว่า แต่ท่านมาช้าพ้นกำหนดไปเอียงเป่า

ยังจะให้ทำโทษท่าน แต่ข้อที่ท่านทำให้เสียเคราะห์หายไป
 นั้นสำคัญนัก ถ้าเราจะทักทานเอียงเป่ามิให้ทำโทษท่าน
 เอียงเป่าก็จะติเตียนเราว่ามีได้เห็นแก่การแผ่นดินเราช่วย
 ท่านไม่ได้แล้ว ท่านจงไปหาเอียงเป่าพูดจาแก้ไขเอาเอง
 เถิด ว่าแล้วฮอมตงเอี่ยมกับเอียงแซก็ค้ำบลากลับไป เมื่อ
 ขณะมาตามทางนั้นเอียงแซจึงพูดกับฮอมตงเอี่ยมว่า เป่า-
 บุณจันกับฮันซิมหนังสือมาให้ข้าพเจ้าช่วยแก้ไขให้เต็กเซง
 พันโทษจำเราจะช่วยกันแก้ไขเต็กเซงโทษหนักให้เบาจึงจะ
 ควร ถ้าเอียงเป่าถามถึงเสียเคราะห์เราจะบอกว่าเสียเคราะห์
 นั้นยังไม่มาถึง ถ้าเอียงเป่าหาตัวเต็กเซงเข้าไปถามเราจะ
 คอยดูที่วางที่แก้ไขไปตามการ ท่านจะเห็นประการใด
 ฮอมตงเอี่ยมเห็นชอบด้วย ก็พากันเข้าไปค้ำบเอียงเป่า
 เอียงเป่าจึงถามว่า ท่านทั้งสองไปตรวจเสียเคราะห์ได้มา
 พรอมแล้วหรือ ฮอมตงเอี่ยมเอียงแซจึงบอกว่า เสียเคราะห์
 นั้นยังไม่มาถึง เอียงเป่าจึงให้ทหารไปหาตัวเต็กเซงเข้า
 มา เต็กเซงก็ค้ำบเอียงเป่า เอียงเป่าลุกขึ้นรับค้ำบ
 แล้วเชิญให้นั่งที่สมควร เอียงเป่าจึงถามว่า ในหนังสือ
 รับส่งมมาว่าตัวท่านเป็นข้าหลวงที่หนึ่งเจียงเง็กเป็นข้าหลวง
 ที่สอง โปรดให้คุมเสียเคราะห์มาส่งกองทัพ ทำไมเราจึง

เห็นท่านมาแต่ผู้เดียวเจียเง็กไปไหนจึงไม่เห็นมา เต็กเซง
จึงบอกว่า เมื่อข้าพเจ้ากับเจียเง็กออกจากเมืองหลวงมาถึง
เมืองยีนอันก็ผู้รักษาเมืองให้ข้าพเจ้าทั้งสองไปพักอยู่ที่
กังกวน กังกวนนั้นปีศาจร้ายนักเวลาเที่ยงคืนดึกสงัด
ปีศาจออกมาสำแดงฤทธิ์ต่าง ๆ เจียเง็กถืออาวุธออกสู้รบ
กับปีศาจ ปีศาจก็หนีออกจากกังกวน เจียเง็กไล่ปีศาจ
หายสูญไป ไม่แจ้งว่าจะร้ายดีประการใด เอี้ยจงเป่าจึง
ถามต่อไปว่า พระเจ้าแผ่นดินมีรับสั่งให้ท่านคุมเสอเกราะ
มาส่งกองทัพให้ทันกำหนดในหนังสือรับสั่ง เหตุใดท่าน
จึงเชื่อนเชื่อเสียจนเกินกำหนดไปดังนี้ เต็กเซงจึงตอบว่า
ซึ่งข้าพเจ้ามาช้าวันเกินหนังสือรับสั่งไปนั้น ด้วยเทศกาล
นี้เป็นฤดูหนาว ทหารได้ความลำบากจึงได้เข้าไป ขอ
ท่านได้งดโทษข้าพเจ้าครั้งหนึ่งเถิด เอี้ยจงเป่าจึงว่า ถ้า
จะเอากฎหมายอาชญาศึกชนตดสนแล้ว ท่านก็มีโทษแต่
เราจะงดไว้ครั้งหนึ่ง แล้วส่งให้เม่งเตงกักไปชนเสอเกราะ
มาแจกทหาร เต็กเซงจึงว่า ท่านจงงดก่อน ข้าพเจ้าจะ
แจ้งความให้ท่านฟัง เมื่อข้าพเจ้าเดินกองทัพมาถึงเขาบัว
พวนช้วนนั้น พวกโจรที่เขาบัวพวนช้วนแย่งชิงเอาเสอเกราะ
ไปไต่สนแล้ว

เอียงเปาได้ฟังดังนั้นก็โกรธนัก ร้องทว่าคว่ำ
 หมิ่นประมาทมิได้เกรงพระราชอาชญา จึงมิได้ระวังรักษา
 หาแต่ความสบายพวกโจรจึงแย่งชิงเอาเสื่อเกราะไปได้ ทำ
 ให้เสียพระเกียรติยศพระเจ้าแผ่นดินดังนั้นสมควรจะเอาไว้
 เป็นนายทหาร ว่าแล้วก็ส่งทหารให้เอาตัวเต็กเซ่งไปฆ่า
 เสีย ทหารก็ล้มล้มรุมกันเข้าจับเต็กเซ่ง เต็กเซ่งก็เอามือ
 ผลักทหารเหล่านั้นไว้แล้วพูดกับเอียงเปาว่า ซึ่งข้าพเจ้า
 ทำให้เสื่อเกราะหายนั้นมีความผิดมาก แต่ความชอบของ
 ข้าพเจ้าซึ่งทำไว้ในเมืองซำกวนก็มีอยู่ ควรจะลบล้างความ
 ผิดได้ไยท่านไม่ยกมาว่าบ้าง เอียงเปาก็นิ่งเสีย สอมตง-
 เอี่ยมจึงพูดกับเอียงเปาว่า ซึ่งเต็กเซ่งว่าทำได้ทำ ความ
 ชอบไว้ในเมืองซำกวนนั้นมีความชอบข้อใดขอท่านจงได้
 ชักถามดูด้วย เอียงเปาได้ฟังดังนั้นจึงคิดว่า เราได้ให้
 สอมตงเอี่ยมกับเอียงแซ่ไปตรวจดูเสื่อเกราะ สอมตงเอี่ยม-
 เอี่ยมกลับมากล่าวบอกเราว่าเสื่อเกราะนั้นยังไม่มาถึง บัดนี้
 เต็งเซ่งบอกกับเราว่าพวกโจรแย่งเอาไปได้สิ้นแล้ว ครน
 เราให้ทหารเอาตัวเต็กเซ่งไปฆ่าเสีย สอมตงเอี่ยมมาแก้ไข
 ทัตทานดังนั้น ถ้าเราจะเอาโทษตามกฎหมาย สอมตงเอี่ยม
 กับเอียงแซ่ก็ต้องโทษด้วย คนทั้งสองนี้ทำราชการมากับ

เราก็ชานานแล้วมีความชอบต่อแผ่นดินเป็นอันมาก เอียง-
เปาคิดเห็นดังนี้แล้วก็นิ่งอยู่มิได้ว่าประการใด เต็กเซง
เห็นเอียงเปาหนึ่งเสียจึงพูดว่า ซึ่งท่านจะทำโทษข้าพเจ้า
ก็ควรแล้ว แต่ท่านต้องปรึกษาโทษท่านเสียก่อนแล้วจึง
ค่อยทำโทษข้าพเจ้า เอียงเปาได้ฟังดังนั้นกริ่งทวาดเร่ง
ให้ทหารเอาตัวเต็กเซงไปฆ่าเสีย เอียงเซจึงเข้าไปกำนับ
เอียงเปาแล้วห้ามว่า ขอท่านจงงดก่อนด้วยเต็กเซงพูดมา
ดังนี้ เห็นว่าท่านเป็นผู้รักษาเมืองมิได้ตรวจตราดูโจรผู้ร้าย
โจรผู้ร้ายที่เขาบัวพวนชัวที่แย่งชิงเอาเสือเกราะไปนั้นอยู่
ในเขตแดนเมืองซำกวน ถ้าจะปรึกษาตามบทพระอัยการ
ท่านก็มีความผิดด้วย เอียงเปาก็นิ่งอยู่มิได้ตอบประการใด
เต็กเซงจึงชี้ว่าพวกโจรที่เขาบัวพวนชัวแย่งชิงเอาเสือ
เกราะไปนั้นอยู่ในเขตแดนเมืองซำกวน ควรท่านจะชำระ
เอาโจรให้ข้าพเจ้าจึงจะชอบ นี้เหตุใดท่านจึงจะมาทำโทษ
ข้าพเจ้าแต่ฝ่ายเดียว ท่านกับข้าพเจ้าชอบแต่เข้าไปเมือง-
หลวง เอาความนชนกราบทูลให้พระเจ้าแผ่นดินทราบจึง
จะเห็นว่าผู้ใดผิดและชอบ ซึ่งท่านจะถือแต่อำนาจมาข่มขี
ข้าพเจ้าฝ่ายเดียวนั้นไม่ชอบ เอียงเปาจึงถามว่า ซึ่งตัว
ว่าได้ทำความชอบไว้ลบล้างความผิดนั้น ตัวทำความชอบ

ไว้ประการใด เต็กเซงจึงว่า ซึ่งข้าพเจ้าได้มาเงินเทียน
 อ่องจื่อแฮไซนั้น ไม่ใช่ความชอบของข้าพเจ้าหรือ เอีย
 จงเปาได้ฟังดังนั้นก็โกรธหนักแล้วร้องทวาดว่า เงินเทียนอ่อง
 จื่อแฮไซตายนั้นดีเสีย ดีโตพอลูกเขามาตายตัดเอาศีรษะ
 มาให้แก่เรา ตัวนี้เป็นคนหาดีไม่โทษของตัวมีเป็นหนักหนา
 ยังจะแย่งเอาความชอบของผู้อื่นเป็นของตัวเองเล่า ถ้าจะไม่
 เอาโทษตัวเองสืบไปเมื่อหน้าทไหนดทหารทั้งปวง จะกลัว-
 เกรง ว่าแล้วก็ส่งให้ทหารเอาตัวเต็กเซงไปฆ่าเสีย เต็กเซง
 จึงว่าถ้าท่านจะฆ่าข้าพเจ้าให้ได้แล้ว ข้าพเจ้าก็แจ้งความ
 ชดว่าท่านเป็นพรรคพวกพ้องหอง ซึ่งซิวมิได้เห็นแก่ราช
 การแผ่นดิน แกล้งให้พวกโจรที่เขาบัวพวนชั่วแย่งชิงเอา
 เสือเกราะไป ท่านจึงได้ปรึกษาโทษข้าพเจ้าแต่ฝ่ายเดียว
 จึงได้ปิดบังความชอบของข้าพเจ้าเสีย ข้าพเจ้าได้มา
 เงินเทียนอ่อง จื่อแฮไซตาย ตัดเอาศีรษะมอบให้เจียวเทง
 กุ้ยมาให้แก่ท่าน ท่านก็เอาศีรษะทั้งสองเสียบประมาณไว้
 หน้าเมือง เหตุใดจึงว่าไม่ใช่ความชอบของข้าพเจ้าเล่า
 เอียจงเปาได้ฟังดังนั้นก็นอนอยู่ไม่รู้อะไรจะทำประการใด จึง
 ตามทหารทั้งปวงว่าเจียวเทงกุ้ยกลับมาหรือยัง

ขณะนั้นหนังสือซึ่งนางเอียงเลงผิวที่ให้มากับเต็กเซง
 นั้นเต็กเซงซ่อนไว้ในมือเสอพลัดตกลงต่อหน้าเอียงจงเปา
 เอียงจงเปาหยิบขึ้นฉีกผนึกออกอ่านดูแจ้งความแล้วจึงคิดว่า
 ซึงยาเราให้หนังสือมาครังนี้เพราะกลัวสงเคราะห์เต็กเซง
 เหตุใดเต็กเซงจึงมิได้เอาหนังสือให้เราแต่โดยดีเล่า และ
 ผู้ซึงมาจันเทียนอ่อง จื่อแฮไซนั้น ต้องคอยทำเจียว
 เหวงก้อยกลับมากองจะแจ้งความ คิดแล้วจึงส่งชิมตัดให้ไป
 ท้าบลงเงาบุณชินให้สืบตามราษฎรว่าจันเทียนอ่อง จื่อแฮ
 ไซได้มาเที่ยวที่เงาบุณชินบ้างหรือไม่ อนึ่งลิเสง ลีโตฆ่า
 จันเทียนอ่อง จื่อแฮไซนั้นผู้ใดรู้บ้างหรือไม่ อนึ่งให้รีบ
 ตามตัวเจียวเหวงก้อยกลับมาโดยเร็ว ชิมตัดรับคำสั่งแล้วก็
 คำนับลาชนมารับไปท้าบลงเงาบุณชิน

ฝ่ายเจียวเหวงก้อยครันสร้างมาแล้ว ก็รู้สึกตัวว่าเขา
 มดมาทงไวจึงบิตตัวควยกำลังเชือกทมดกขาดสน แต่ปาก
 บ่อนานนสูงนักบินชนหาได้ไม่ พอเห็นชายตัดพันเดินมา
 ตามเชิงเขาเจียวเหวงก้อยร้องเรียกให้ช่วย ชายผู้นั้นก็เอา
 เชือกหย่อนลงไปใบบ่อ เจียวเหวงก้อยจับเชือกได้ก็รีบสาว
 ขึ้นมาได้ก็รีบไปเมืองซำกวน ครันถึงท้าบลงเงาบุณชินก็

แวะไปบ้านลีเสง ด้วยกำลังเมหาทราบว่าลีเสง ลีโต้มัดเอา
ไปทิ้งไว้ในบ่อน้ำนั้น

ฝ่ายนางซิมสีภรรยา ลีเสงแจ้งว่า เจียวเทงกู่ยกกลับไป
ไต่ก็ตกใจ จึงสั่งให้คนใช้จัดโต๊ะและสุราออกไปค้ำับ
เจียวเทงกู่ แล้วบอกว่าลีเสง ลีโต้มัดอยู่ไปราชการทาง
ไกล คนใช้ก็ไปทำตามสั่งแล้วแจ้งความให้เจียวเทงกู่ฟัง
ทุกประการ เจียวเทงกู่กำลังหิวมานั่งกินโต๊ะเสพสุราอยู่

ฝ่ายซิมตศครนมาถึงตำบลเงาบุ๋นชิน ก็เที่ยวสืบตาม
ราษฎรตามคำสั่งเอียงเปาทุกประการ ราษฎรทงปวงก็
บอกว่าไม่มีผู้ใดรู้เห็น ซิมตศก็ตรงไปบ้านลีเสงปรารภนา
จะสืบคนที่ในบ้าน พอแลเห็นเจียวเทงกู่ที่นั่งกินโต๊ะเสพ-
สุราอยู่ ซิมตศจึงเข้าไปพูดกับเจียวเทงกู่ว่า เอียงเปา
ให้ท่านไปตามเสอเกราะเหตุใดจึงมานั่งกินโต๊ะเสพสุราอยู่
ดงนเล่า เจียวเทงกู่จึงตอบว่าข้าพเจ้าไปตามเสอเกราะก็
ไต่ความแต่วานนี้แล้ว ข้าพเจ้าจะรีบไปแจ้งขอราชการให้
ถึงเมืองซำกวน พอมาถึงบ้านลีเสง ลีเสงจัดโต๊ะและสุรา
ให้กิน ข้าพเจ้าเสพสุราเมาไม่ได้สติต้องมัจฉูกอยู่ในบ่อน้ำ
หาแจ้งว่าผู้ใดทำแก่ข้าพเจ้าไม่ ข้าพเจ้าชนจากบ่อน้ำไต่ก็
จะรีบไปให้ถึงเมืองซำกวน ซิมตศจึงว่าเอียงเปาคอยท่าน

นักหนาจึงให้ข้าพเจ้ามาตามท่าน ท่านจึงรีบไปโดยเร็วเกิด
 เจียวเทงก๊วย ชิมตักกชนมาพากันไปถึงเมืองซำกวน ชิมตัก
 จึงให้เจียวเทงก๊วยคอยอยู่ข้างนอก ชิมตักก็เข้าไปคำนับเอียง
 เปาแล้วแจ้งความว่า ซึ่งท่านให้ข้าพเจ้าไปสืบความเรื่อง
 จันเทียนอ่องไปเที่ยวเล่น และลีเสงลีโตฆ่าจันเทียนอ่อง
 จ้อแฮไซตายนั้นหาได้ความประการใดไม่ ได้ความแต่ที่
 ว่าเจียวเทงก๊วยได้ศึระมาสองศึระ มาถึงตำบลเงาบุนชิน
 เข้าไปพักอยู่ที่บ้านลีเสง ลีเสงเอาสุรามาให้เจียวเทงก๊วยกิน
 ครั้นเจียวเทงก๊วยเมาสุราไม่ไต่สติ ลีเสง ลีโตมัดเจียวเทงก๊วย
 ไปทิ้งไว้ในบ่อน้ำแล้วก็พาเอาศึระทั้งสองมาให้แก่ท่าน
 เอียงเปาได้ฟังดังนั้นก็มีความโกรธลีเสง ลีโตเป็นอันมาก
 จึงให้หาลีเสง ลีโตเข้ามาแล้วว่า ซึ่งเจ้าทั้งสองว่าได้ฆ่า
 จันเทียนอ่อง จ้อแฮไซนั้นเป็นความหาจริงไม่ เราได้ให้
 ชิมตักไปสืบที่ตำบลเงาบุนชิน ราษฎรทั้งหลายก็ไม่มีผู้ใด
 ฐเห็นแต่ขอที่ตัวเอาสุรามอมเจียวเทงก๊วยแล้วมัดไปทิ้งไว้
 ในบ่อน้ำนั้นด้วยเหตุใด ลีเสง ลีโตจึงตอบว่าซึ่งข้าพเจ้า
 ได้ฆ่านายทหารทั้งสองนั้นเป็นเวลากลางคืนก็สงัดหาไม่มี
 ฐใครรู้ไม่ ขอซึ่งมอมสุราเจียวเทงก๊วยแล้วมัดเอาไปทิ้งไว้ใน
 บ่อน้ำนั้นเป็นความไม่จริง เอียงเปาได้ฟังดังนั้นก็ให้

ทหารไปหาตัวเจิวเทงกู่เข้ามา เจิวเทงกู่ก็คำนับเอ๋ย
 จงเปา พอเหลือบเห็นแสง ลีโตนั่งคุกเข่าคำนับเอ๋ยจงเปา
 อยู่ เจิวเทงกู่มีความโกรธเป็นอันมากอดโทโสไม่ได้
 ตรงไปทุบเอาแสง ลีโตคนละที ฮอมตงเอี่ยมก็เข้าห้ามไว้
 เอ๋ยจงเปาจึงถามเจิวเทงกู่ว่า เราให้ท่านไปตามเต็กเซง
 เหตุใดจึงไปพักอยู่ที่บ้านแสง ลีโต เจิวเทงกู่ก็เล่าความเดิม
 ตั้งแต่ไปตามเต็กเซงจนมาพักอยู่ที่บ้านแสง ลีโตให้เอ๋ย
 จงเปาฟังทุกประการ เอ๋ยจงเปาได้ฟังดังนั้นจึงพูดกับแสง
 ลีโตว่าเจิวเทงกู่เขาแจ้งความของเขามาสำคัญทุกข้อ เจ้า
 ทงสองลักเอาความชอบของเขามาเป็นของตัวหรือ จงว่า
 ไปแต่ตามจริงเถิดเราจะยกโทษให้

เมื่อขณะแสง ลีโตเห็นเจิวเทงกู่เข้ามาคำนับ
 เอ๋ยจงเปานั่นหน้าซัดสลดลงทันทีขวัญหนีออกจากกาย
 ครั้นเอ๋ยจงเปาซักไซ้ก็ต้องแจ้งใจพูดไปตามเดิมว่า ข้าพเจ้า
 ได้ฆ่านายทหารทงสองตายตัดเอาศีรษะมาให้ท่านเป็นสำ-
 คัญดังนี้ ซึ่งเจิวเทงกู่ว่าเต็กเซงได้ฆ่านายทหารทงสอง
 เหตุใดเจิวเทงกู่เต็กเซงจึงไม่ได้เอาศีรษะนายทงสองมา
 ให้ท่านเล่า เอ๋ยจงเปาจึงถามต่อไปว่า นายทหารทงสอง
 ซึ่งเจ้าฆ่าตายนั้นเขานุ่งห่มและใส่เสื้อหมวกเป็นประการใด

บ้านช่วยเหลา เล่ม ๑

๑๕๑

ลีสง ลีสงจึงคิดว่าเราได้ออกว่านายทหารทั้งสองมาเที่ยว
ในเวลากลางคืน ที่ไหนจะใส่เสื้อเกราะมาแล้ว เราจะต้อง
บอกให้สมความจริงจะได้ คิดแล้วจึงบอกว่าฉันเทียบห้อง
นั้นใส่หมวกหนังดำ ใส่เสื้อแพรแดง จื่อแฮไซนั้นใส่
หมวกผ้าแดงใส่เสื้อแพรดำ เจียวเทงกู่ยได้ฟังดังนั้นก็โกรธ
หนักร้องทวาดว่า ฮายสองคนนเอาความเท็จมากล่าวทางสน
หมวกของฉันเทียบห้องนั้นข้าพเจ้าก็ได้อมา ว่าแล้วก็ส่ง
หมวกให้เอียงเปาตุ เอียงเปาจึงพูดกับลีสงว่า เจียว-
เทงกู่ยเขาได้สำคัญมาดังนั้นเจ้าจะว่าประการใดเล่า ลีสงจึง
ว่าหมวกนั้นชะรอยเจียวเทงกู่ยจะไปซื้อผู้อื่นมาด้วยเต็กเซง
ทำให้เสื้อเกราะหายไป กลัวความผิดจะถึงตัวจึงได้จ้าง
เจียวเทงกู่ยมาเป็นพยาน ปรารถนาจะแย่งเอาความชอบ
ของข้าพเจ้า ขณะนั้นหอมตงเอี่ยมจึงพูดขึ้นว่า เจ้าคิด
ศรัทธาว่านายทหารทั้งสองมาได้แล้วตัวนั้นเจ้าทิ้งไว้ที่ไหนเล่า
ถ้าเจ้านำเอาตัวนายทหารทั้งสองมาให้ก็ควรจะเป็นที่เชื่อฟัง
ลีสงจึงตอบว่าเวลากลางคืนวันนั้น ฉันเทียบห้องมีบ่าว
ตามมาด้วยสี่คน บ่าวนั้นห้ามเอาตัวไปเสียทั้งสองคนแล้ว
ข้าพเจ้าไม่แจ้งว่าเอาไปไว้แห่งใด

ขณะนั้นทหารเข้ามาแจ้งความว่า เฮาสุหอง
 ไต้เหมงเอี้ย เชี่ยวเหมงเอี้ยคุมทหาร ๓๐ หมื่น มา
 ร้องทำทนายระบุชื่อให้เต็กเซงออกมาสู้รบให้เห็นฝีมือกัน
 เต็กเซงได้ฟังดังนั้นจึงพูดกับเอี้ยจงเป่าว่า ข้าพเจ้าจะขอ
 อาสาออกไปสู้รบกับเฮาสุหองเอาชัยชนะให้จงได้ เอี้ย-
 จงเป่ายังหาทันตอบประการใดไม่ เจียวเทงก็จึงพูดกับ
 เอี้ยจงเป่าว่า ลีเสง ลีโต้วไต้มา นายทหาร ทง สอง ตาย
 ข้าพเจ้ากลัวว่าฝีมืออยู่ ขอท่านจงให้พ่อลูกออกไปสู้รบ
 กับเฮาสุหองเอาชัยชนะให้จงได้ เอี้ยจงเป่าจึงตอบว่า ลีเสง
 ลีโต้วไต้ไหนจะสู้ฝีมือข้าศึกได้ แม่เสียท่วงทาศึกก็จะยก
 ทหาร ทุ่ม เทตตะลุม บอนเข้ามา จะมีไต้ ความ อภัยศหรือ
 เจียวเทงก็จึงว่าท่านอย่าวิตกเลย ข้าพเจ้าจะคุมทหาร
 รักษาไว้ทหน้าเมืองมิให้เสียที่ข้าศึกได้ เอี้ยจงเป่าก็เห็น
 ชอบด้วย จึงพูดกับลีเสง ลีโต้วว่า เฮาสุหองมา ท้ารบ
 อยู่หน้าเมือง เจ้าทงสองจงคุมทหารพันหนึ่งออกไปสู้รบ
 เอาชัยชนะให้จงได้ ลีเสง ลีโต้วได้ฟังก็ตกใจนัก คำนับ
 แล้วพูดว่า ข้าพเจ้าเป็นแต่ทหารเลวสำหรับไต้ตรวจตราใจ
 ผู้ร้ายเล็กน้อยจะมาทำอันตรายแก่ราษฎรเท่านั้น ซึ่ง
 จะให้ข้าพเจ้าไปต่อรบกับข้าศึกนั้น ขอท่านไต่งคก่อน

เอียงเปาจึงว่าตัวเจ้าทั้งสองก็เป็นทหารต้องหาความชอบ
ไว้ในแผ่นดินจึงจะควร แม้เจ้ากลัวจะเสียท่วงที่เราจะให้
ทหารออกไปคอยช่วย จงรีบไปโดยเร็วเถิดอย่าชักอาญา
ทัพศึก ลีแสง ลีโตจพอใจอยู่ก็กำนันบลาคุมทหารออกไปที่
หน้าเมือง

ฝ่ายเอียงเปาครั้นลีแสง ลีโตคุมทหารไปแล้ว จึง
สั่งให้เจิวเทงกั๊กคุมทหารไปคอยที่หน้าเมือง เจิวเทงกั๊ก
ก็กำนันบลาคุมทหารไปตามสั่ง ฝ่ายเต็กเซงเห็นเจิวเทงกั๊ก
คุมทหารไปแล้วจึงพูดกับเอียงเปาว่า ข้าพเจ้าเห็นว่าลีแสง
ลีโตจะสู้ฝีมือเฮาสุหองไม่ได้ ข้าพเจ้าจะขอคุมทหารออกไป
สู้รบกับเฮาสุหองเอาชัยชนะให้จงได้ เอียงเปาได้ฟัง
ดังนั้นก็ตั้งใจจึงจัดทหารสองหมื่นมอบให้เต็กเซง เต็กเซง
ก็กำนันบลาคุมทหารออกไปที่หน้าเมือง เอียงเปาจึงชวน
ฮอมตงเอี่ยมกับเอี้ยแซงขึ้นไปบนหอรบที่หน้าเมืองดูเต็กเซง
สู้รบกับข้าศึก

ฝ่ายลีแสง ลีโตครั้นคุมทหารไปถึงหน้าค่ายเฮาสุหอง
ก็มารู้ที่จะทำประการใดต้องพักทัพหยุดหนึ่งอยู่ ฝ่ายเฮาสุหอง
เห็นมีกองทัพยกมากคุมทหารออกจากค่ายแล้ว ชับม้าออก
หน้าทหาร เห็นลีแสง ลีโตอยู่บนหลังม้าสีหน้าสลก

ตัวสนสะท้าน ทหารที่คุมมานักหาเป็นขบวนไม่ เขาสุหอง
 ก็หวเราะแล้วพูดว่า ครองนเอียงจงเปาเห็นจะเป็นคนเสียจริต
 เสียแล้วจึงใช้ทหารเช่นนมารบกับเรา จึงร้องทวาดถามว่า
 เจ้าทั้งสองจะเป็นเต็กเซ่งหรือมิใช่ จงเร่งบอกชื่อมาโดยเร็ว
 ลีเสงจึงตอบว่าข้าพเจ้านชื่อลีสง เป็นผู้รักษาตำบลเงา
 บุนซิน ข้าพเจ้ามิได้เคยทำการศึกสงคราม เอียงจงเปา
 ให้ข้าพเจ้าออกมาสู้รบกับท่าน ข้าพเจ้าขออาสาเอียงจงเปา
 มิได้จึงยกมา ขอท่านได้เมตตาแก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด ทหาร
 เขาสุหองได้ฟังดังนั้นก็หวเราะชนพร้อมกัน เขาสุหองจึง
 ถามต่อไปว่าคนที่หมอบอยู่บนหลังม้าข้างโน้นเป็นผู้ใดเล่า
 ฝ่ายลีโตได้ยินเขาสุหองถามถึงตัว จึงเงยหน้าขึ้นแล้ว
 บอกว่าข้าพเจ้าชื่อลีสง ซึ่งข้าพเจ้าออกมานักเพราะขัด
 อาญาเอียงจงเปาไม่ได้ ขอท่านจงได้เมตตาข้าพเจ้าด้วย
 เขาสุหองได้ฟังดังนั้นจึงทวาดถามว่าเองทั้งสองจงรีบกลับ
 ไปเสียเถิดเราไม่ฆ่าให้เสียคมอาวุธแล้ว ลีสง ลีโตก็
 คำนับกราบลงแล้วก้มหน้ากลับมา

ฝ่ายเจียวเทงผู้คุมทหารอยู่ที่หน้าเมืองไม่เห็นลีสง
 ลีโตรบกับข้าศึก ได้แต่คำนับแล้วกลับมาที่มีความโกรธนัก
 ขับม้าตรงไปจับลีสง ลีโตได้มอบให้เม่งเตงก็กุมตัวไว้

ฝ่ายเต็กเซ่งเห็นดังนั้นก็คุมทหารไปถึงหน้าทัพเฮาสุ่หอง
 แล้วร้องว่า นายทหารคนนั้นชื่อใด จงเร่งบอกชื่อและแซ่
 มาโดยเร็วเราจะไต่ฆ่าเสีย เฮาสุ่หองจึงตอบว่าเราชื่อ
 เฮาสุ่หองเป็นแม่ทัพใหญ่ ตัวท่านจะเป็นเต็กเซ่งหรือมิใช่
 เต็กเซ่งจึงว่าท่านรู้จักชื่อเราแล้วเหตุใดจึงไม่หลบหนีเสีย
 ให้พ้นแล้ว จะเอาโลหิตมาทาตามอาวุธเราหรือ เฮาสุ่หอง
 ได้ฟังดังนั้นก็โกรธหนักจึงขับมารำทวนเข้าไป เต็กเซ่งก็
 ขับมารำง้าวเข้าไป สองนายสู้รบกันได้ประมาณ ๑๐ เพลง
 เต็กเซ่งเห็นเฮาสุ่หองมีฝีมือเข้มแข็งนักจึงยกลองชน
 ปิดหน้า เฮาสุ่หองเห็นดังนั้นก็ให้มดหนามวตาดปลัดตกจาก
 มา เจี้ยวเทงกุกก็เห็นดังนั้นก็ขับมาตรงเข้าไปตัดเอาศีรษะ
 เฮาสุ่หองไว้ ฝ่ายไตเหมงเอี้ย เซี้ยวเหมงเอี้ยเห็นดังนั้น
 ก็ขับมาตรงเข้ารบกับเต็กเซ่งเป็นสามารภ เต็กเซ่งก็เอา
 ลองทองชนปิดหน้าไว้อีก ไตเหมงเอี้ย เซี้ยวเหมงเอี้ยก็
 ให้มดหนามวตาดปลัดตกจากหลังมา เจี้ยวเทงกุกก็เข้าตัด
 ศีรษะเอาไว้ได้ ทั้งสองนายก็บรรจบทหารเข้าเป็นกอง
 เดียวกัน ไต่ฆ่าฟันทหารฮวนเต็กจนล้มตายเป็นอันมาก
 ทหารฮวนที่เหลือตายก็แตกหนีไปสิ้น สองนายมีชัยชนะ
 แล้วก็คุมทหารกลับเข้าเมือง

๑๑๐๒ **ชีววัฒน์** พระนิพนธ์ของสมเด็จพระเจ้าบรม

วงศ์เธอเจ้าฟ้ากรมพระภาณุพันธุวงศ์วรเดช

ได้ทรงแต่งขึ้น ในระหว่างที่ท่องเที่ยวทะเลจากสมุทร-
ปราการไปเมืองปราณบุรี และได้แวะเที่ยวตลาด

ไปตามหัวเมืองตะวันตก และแหลมมลายู ฟากฝั่ง
ตะวันออกถึงเมืองกลันตัน ทรงแต่งเป็นแบบราย

งานเพื่อทูลเกล้าถวาย พระบาทสมเด็จพระจุลจอม-

เกล้าเจ้าอยู่หัว ใน พ.ศ. ๒๔๒๗ ได้ทรงเขียน

ขึ้นอย่างละเอียด ได้ความรู้เป็นตำราภูมิศาสตร์

บรรยายสถานที่ต่าง ๆ เช่น เมืองปราณบุรี เขา

สามร้อยยอด เกาะพยาม เกาะสมุย เมืองกาญจนดิษฐ์

เมืองหลังสวน ตำบลเกาะง่าม ในแง่ของชัยภูมิที่

ตำบลบ้าน จำนวนคน ผลประโยชน์ของบ้านเมือง

และการทำมาหากินของคนในที่นั้น ๆ อาหาร ทุกข์

สุขของราษฎร

๑๑๐๕ สมเด็จพระมหาสมณเจ้า   เสด็จตรวจการ
คณะสงฆ์มณฑล   ฝ่ายเหนือ   พ.ศ. ๒๔๕๓
ของสมเด็จพระมหาสมณเจ้า   กรมพระยาวชิร-
ญาณวโรรส   เป็นรายงานคราวที่สมเด็จพระเจ้า   เสด็จ
ตรวจการคณะสงฆ์   และสังฆมณฑล   มีคุณค่าน่า
สนใจอย่างยิ่ง   เพราะเล่าถึงวิธีการปกครองคณะ
สงฆ์ของพระองค์ท่านและแทรกด้วยข้อคิดคติธรรม
ที่พระองค์ประทานในระหว่างที่เสด็จไปตามเมือง
ต่าง ๆ ประกอบด้วยตำนานพระพุทธรูป   ตำนาน
วัดต่าง ๆ เช่น   ตำนานพระพุทธรชินราช   พระ-
ศรีศาสดา   ฯลฯ   ตำนานวัดพระศรีรัตนมหา
ธาตุ   ฯลฯ

๑๕๑๐ รวมเรื่องเขียน ของนายสุกิจ นิมานเหมินท์

ถ้าท่านรู้จักอาจารย์ สุกิจ นิมานเหมินท์ ว่า
เป็นรัฐมนตรีที่คล่องแคล่วในการบริหารการศึกษา
นับว่าท่านยังรู้จักน้อยไป ท่านผู้นี้ยังเป็นนักสอน
นักพูด นักธรรมชาติวิทยา นักคิด นักเขียน
นามกระเดื่องอีกด้วย หนังสือเล่มนี้เป็นเครื่องยืนยัน
ข้อเขียนของท่านว่าเป็นสารคดีพิเศษไม่ซ้ำแบบ
ใคร มีเรื่องเช่น อันน่องนี้แต่กำเนิดเกิดมา จะ
หุงข้าวหุงปลากี่มีเคย หรั่งโย ไทยเป็น หรั่งเขิน
ไทยหัว ฯลฯ อาจารย์สุกิจ ถ้าใครรู้จักท่านก็ยก
ท่านไว้ในระดับนักปราชญ์ องค์การคำของคุรุสภา
ภูมิใจที่จะเสนองานของนักปราชญ์ผู้นี้

๑๕๑๓-๑๔ กำเนิดนามสกุลเล่ม ๑,๒ ของจอมมอมร
ตรุณารักษ์ (แจ่ม สุนทรเวช)

คนไทยสมัยก่อนรัชกาลที่หกขึ้นไป ยังไม่มี
นามสกุลอย่างปัจจุบันนี้ เพียงอ่านหนังสือสองเล่ม
๕ ๖ ๗ ๘ ใน
ปัจจุบันนี้ทั้งนามสกุลพระราชทานและที่สืบ นามสกุล
มา รวม ทั้งพระ ราช ตำริ และ พระ ราช ประ สงค์ ของ
พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว กำหนดให้
มีนามสกุลชั้น และวิธีการขนานนามสกุลในปี พ.ศ.
๒๔๕๖ ประโยชน์ของการมีนามสกุล พร้อมด้วย
รายชื่อสกุลต่าง ๆ ที่ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า-
พระราชทานไว้เรียงตามลำดับอักษร สะดวกแก่ผู้
ค้นคว้า

๒๐๕๕ ขิณิกุ้ย นามของเขาเลื่องลือระบือไกลว่าผู้
 ทรงพลังมหาศาล เป็นดาวเสื่อขาวจตุรมุกิต เป็น
 นายทหารเอกของพระเจ้ากรุงไทยจงฮ่องเต้ผู้ยึดมั่น
 ในความสัตย์กตัญญู จงรักภักดีต่อองค์เจ้าแผ่นดิน
 ดงนนเมืองจางอองเจ้าเมืองฮวนยกทัพมารุกราน จึง
 เป็นหน้าที่ของเขาที่จะฟาดฟันเหล่าอวีราชศัตรู
 แผ่นดิน ด้วยทวนคู่มือหนักสองรอยซัง แม่กระ-
 ษेत्रาวฟ้าดินไม่ยุติธรรม เขาถูกกีดกันมิให้ได้
 ความดีความชอบ แต่ธรรมย่อมชนะอธรรม ผู้
 อ่านจะได้ความรู้ทางตำราพิชัยสงคราม ใช้
 อาวุธวิเศษตลอดเรื่อง สนุกตื่นเต้น คือการปะทะ
 กำลังปัญญาและฝีมือในการจัดตั้งกระบวนค่ายรบ
 โบราณที่มีในตำราพิชัยสงครามทั้งสิบอย่าง

